

အချစ်ဟာလဲ လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အချစ်ဟာလဲ

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အိုဇုန်းလွှာ

ချစ်မျှားဂျင်

BURMESE
CLASSIC
.com

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိုဇုန်းလွှာ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- ★ စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဥစ္စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီ စက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှအတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
- ★ အမျိုးဂုဏ်ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသား ရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန် ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မိုးလပြည့်စာပေ

အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

☎ - 095163764

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၆၃၀၁၁၁
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၅၇၀၃၁၁
- ထုတ်ဝေသူ ◆ ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ် (၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းနှင့်အပုံးပုံနှိပ်သူ ◆ ဦးကျော်ရင် (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
၂၂၅၊ ၃၂ လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။
- ပုံနှိပ်ခြင်း ◆ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ။
- အုပ်စု ◆ ၅၀၀ အုပ်
- တန်ဖိုး ◆ ၁၀၀ ကျပ်
- ဖြန့်ချိရေး ◆ ဖိလပြည့်စာပေ
အမှတ် (၂၂၃)၊ (၃)လွှာ၊ ၃၁ လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
-095163764

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တလော့က်အညွှန်း” (CIP)

၀၉၅-၀၃

ချစ်များရှင်

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိုဇုန်းလွှာ/
ချစ်များရှင်။ - ရန်ကုန် ၊
ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၁။

၁၆၀ စာ၊ ၁၃ x ၂၀.၇ စင်တီ။

(၁)နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိုဇုန်းလွှာ

အခန်း(၁)

တောကရောက်လာသော ဘကြီးတစ်ယောက်အဖို့ မြို့ကြီး
ပြကြီးတွင် မြင်တွေ့ရသည်မှာ သစ်သစ်ဆန်းဆန်း ဖြစ်နေသည်။
တူတော်မောင်နှင့် သူ၏သူငယ်ချင်းသုံးဦးက နေရာအနှံ့သို့ လိုက်ပို့ပေး
သည်။ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် တူတော်မောင်က ဘကြီးအား
မြို့အစားအသောက်များ လိုက်ကျွေးလေ၏။

ထိုစဉ် အလွန်တရာမှ ခေတ်ဆန်သော ကောင်မလေးတစ်
ယောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည်။ ကောင်မလေး၏ ဝတ်ဆင်ပုံသည်
ကာလသားများအဖို့ မျက်စိကျွတ်ကျရှုံ့တင်မက မျက်စိတွေသည်
ကောင်မလေး၏ ခန္ဓာကိုယ်နေရာပတ်ပတ်လည်သို့ ဒလဟောပြေးကပ်
သကဲ့သို့ ရှိမည်။ ကောင်မလေးသည် ခန့်မှန်းခြေအားဖြင့် ၁၉ နှစ်
၂၀ နှစ်ခန့် ရှိမည်။ သေးသွယ်သော ခါး၏အောက်တွင် ပြောင်
တင်းနေသော ဂျင်းဘောင်းဘီကို ကျပ်ထုတ်စည်းထားသလို ဝတ်ဆင်
ထားသည်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ၏ ကျပ်ထုပ်မူသည် ကောင်မလေး၏
အရေပြားကို မြားမစိုက်အောင် ကာကွယ်ပေးသော သံချပ်တာဝံသို့

အင်္ကျီကအဖြူရောင်ဖျော့ဖျော့ပါးလျနေသလို နေရောင်ထိုးလျှင်အတွင်း ခံတံဆိပ်ကို မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်စရာမလို မြင်နိုင်ပေ၏။

လည်ပင်းတွင် ဝင်းဝင်းလဲ့လဲ့ငွေရောင်ဆွဲကြိုးလေး ဆွဲထားသည်။ အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကြားသည် ရှုရှားနှင့်ပိုလန်နယ်နီမိတ်ခြားထားသလို (ကွက်လပ်ကလေးဖြစ်နေသည်။ လမ်းလျှောက်လှမ်းလိုက်တိုင်း ခါးကလေး၏ ဖြူဝင်းသောအသားလွှာလေးက လှစ်ဟာနေရုံမက ကာကွယ်ရေးပစ္စည်းတစ်ခု၏ အစွန်းအစလေးက နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ပြုတ်တစ်ပြုတ်ဖြစ်နေ၏။ ဆံပင်က နီကျင့်ကျင့် အကြွေကောက်။

နားကွင်းအဝိုင်းကြီးတွေက လည်ပင်းကို ထိနေသည်။ ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်လိုက်ပြီးသောအခါ ကောင်မလေးသည် သူမ၏ အလှကို မသိမသာ ထုတ်ဖော်ပြသ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ဟန် အထင်မကြီးဟန်ဖြင့် နားကြပ်ကက်ဆက်တပ်နားထောင်နေသည်။

ဆိုင်ထဲဝင်လာသူ ပုရိသအပေါင်းက ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ငေးမောကြည့်ရှုကြသည်။ ကောင်မလေးသည် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်တည်ဆောက်မှုအရ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးကဲ့သို့ ထင်ထင်လင်းလင်းဖြစ်နေသည်။ ဘကြီးဖြစ်သူက မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ကောင်မလေးကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုအချင်းအရာကို တူတော်မောင်က မြင်သွား၏။

- ‘ဘကြီး ရွာကလုံမလေးတွေနဲ့ တူနေလို့လား’
- ‘ဟင့်အင်း မတူပါဘူး’
- ‘ဘကြီးရွာမှာဆို ဒီကောင်မလေးလှတာကို ဘယ်လိုပြောမလဲ’
- ‘ဟေ့ လုံမလေးလှချက်ဗျာလို့ ပြောမှာ၊ ငါ့မိန်းမဆိုရင် လှချက်တော်လို့ ပြောမှာပေါ့’

‘ဟာ... မြို့မှာဆို အဲဒီကောင်မလေးလှတာကို အမျိုးမျိုးပြောကြတယ်၊ မြန်မာစကားဝေါဟာရ ကြွယ်ဝတာ မြို့မှာလည်း ရှိတာကို အဘကို သက်သေပြမလို့’

‘ဟေ... ဟုတ်လား’

‘အဘ ဘေးဝိုင်းတွေက ဒီကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး ဝေဖန်တဲ့ စကားတွေမှာ ဝေါဟာရတွေ ပါလိမ့်မယ်’

‘အေး... အေး... စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့’

ကောင်မလေးကတော့ တစ်ယောက်တည်း သီချင်းနားထောင်နေသည်။ ဘေးဝိုင်းမှ လူငယ်တစ်ခုက...

‘ဒီကောင်မလေး မိုက်တယ်နော်’

စကားတစ်ခွန်းဟု ဘကြီးက လက်ဖြင့်ရေ၍ မှတ်ထားသည်။

‘ကောင်မလေး မဲ့တယ်ကွာ’

‘တော်တော်လန်းတဲ့ ကောင်မလေး’

‘အရမ်းစိုတယ်ကွာ’

‘တကယ်အမိစားလေးပဲ’

တူတော်မောင်၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

‘ဘဲရီး... ဘဲရီး... သစ်တယ်’

ဘကြီးက တူတော်မောင်ကို မျက်လုံးပြူး၍ လက်ခြောက်ချောင်းထောင်ပြသည်။ တူတော်မောင်က သဘောကျ၍ ရယ်၏။ နောက်ထပ်ကောင်လေးတစ်စု ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ကောင်မလေးကို လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့် လုပ်နေသည်။

‘ရှယ်ပဲကွာ’

‘အေးကွာ၊ စတိုင်က ရေလည်ထိန်းတယ်’

‘လန်ထွက်နေတာပဲ’

ဘကြီးတော်တော်မှတ်လိုက်ရသည်။

‘ဟ... ငါ့တူ ရှစ်မျိုးထောင်ရှိပြီ’

‘ဒါတောင် ကျန်သေးတယ် အဘရဲ့’

‘တို့စကားတွေက တော်တော်ကျယ်ပြန့်တာပဲ၊ ဝူး...’

တူတော်မောင်၏ ကျန်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြော။ တခြားသူများ ပြောသမျှ မဲ့ရွံ့နားထောင်နေသည်။

ဘကြီးက ရေနှေးတစ်ခွက်သောက်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုး လေးက ရေနှေးခရားတစ်အိုး လာလဲပေးသည်။ တူတော်မောင်က...

‘ကောင်လေး ဟိုက ကောင်မလေး လှလား’

ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်၏။ စားပွဲထိုးလေးက စပ်ပြီးပြီး

နှင့်...

‘အစ်ကိုရာ ကောင်မလေးက ဟက်ထိစေတယ် ဟီ’

ဘကြီးတစ်ယောက် ငှက်တူဖြင့် စားပွဲထိုးလေး ထွက်သွားရာ သို့ ကြည့်နေမိသည်။ တူတော်မောင်က ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့်...

‘ကျွန်တော်ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုးပြောမှာပဲ’

‘မင်းက ဘယ်လိုပြောမလဲ’

‘ကောင်းကောင်းငြိတယ်ပေါ့ ဟား... ဟား’

တူတော်မောင်က ပြောလည်းပြော၊ ရယ်လည်ရယ်သည်။

ဘကြီးကတော့ ဆန်းကြယ်သော ခေတ်စကားတွေကို နားမလည်နိုင် တော့။

ထိုစဉ် အကောင်းစားကားတစ်စီး ဆိုက်လာသည်။ ကားထဲမှ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၃၅-၃၆ ခန့်ရှိသော လူတစ်ဦးဆင်းလာသည်။ တောင်မလေးက သူ့ကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာဒုးရ နှုတ်ဆက်ကာ သောက်ထားသော အအေးဖိုးကို ရှင်း၍ အဲဒီလူနှင့် လက်ချင်းချိတ်ပြီး ဘားပေါ်တက်သွားသည်။ ဤမြင်ကွင်းကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် သုံးက မြင်လိုက်ရသည်။

‘ဟာ... သွားပြီ၊ ဟိုဘဲသုတ်သွားပြီ’

‘မတန်လိုက်တာကွာ၊ ချီသွားတာက တနင့်တပိုးကြီး’

‘ကြွေပြီကွာ ခွီး’

‘သွားပြီ၊ ရှော့သွားပြီ၊ ဝေးပြီ’

‘နမောစရာကွာ၊ ဟိုအကောင်ဝင်အောင်းသွားတာ’

‘အေးကွာ၊ ဆွစ်သွားကာ ရင်နင့်စရာ’

ဘကြီးဖြစ်သူ စကားတွေကို လိုက်မမှီတော့၊ စားပွဲထိုးလေး က စားပွဲခုံတွေကို အဝတ်စုတ်ဖြင့် သုတ်ရင်း...

‘ဟွန်း... ကောင်မလေးတော့ အကုတ်ခံသွားရပြီ’

‘ဟေ့ကောင်... ပါသွားပြီဆိုပြီး ပြောလည်းရတာပဲ’

‘ခေတ်ကမတူတော့ပါဘူး အဘရဲ့၊ ဟား... ဟား’

ထိုစဉ် ဆိုင်မှသိချင်းတစ်ပုဒ်ထဖွင့်သည်။

‘ဟာxxx သွားပြီ xxx သွားပြီ xxx အိုးလေးကွဲသွားပြီ’

ဘကြီးမှာ ခေါင်းကုတ်ငြူစု၍ ဘာမှထပ်မပြောနိုင်တော့ သူကပဲ ခေတ်ကိုလိုက်မမီတာလား။ ခေတ်ကပဲ သူ့ကိုကျော်လွန်သွား သလား။ သေချာတာက ခေတ်ကို မျက်ခြေပြတ်နေတာ ဖြစ်သေး။

တူတော်မောင်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြုံးစိစိ။ ဤ
နှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့နှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်သည့်အလား
ဆိုင်အပြင်သို့သာ ငေးဝိုင်းနေ၏။

မြို့တစ်မြို့တွင် ထုတ်ဝေနေသော သတင်းစာတစ်စောင်တွင်
အောက်ပါကြော်ငြာတစ်ခု ပါရှိလာသည်။

အသက်အရွယ်ငယ်ရွယ်၍ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသူ သန်း
ကြွယ်သူဌေးတစ်ဦးက အိပ်ထောင်ဘက်တစ်ယောက် အလိုရှိနေ
ပါသည်။ ထိုအိပ်ထောင်ဘက်မှာ ဆရာကြီး ၏ ဝတ္ထုထဲမှ
အမျိုးသမီးစာတ်ကောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ရမည်။

ထိုမြို့ရှိ စာအုပ်ဆိုင်မှ ဆရာကြီး၏ ဝတ္ထု
စာအုပ်မှာ ၂၄ နာရီအတွင်း ပုန်သွားလေသည်။

ယောက်ျားက ကမ္ဘာလောကကြီးကို
ဖြုတ်ပြင်ပညာပေးတယ်။

ဒါပေမဲ့...

မိန်းမကတော့ ယောက်ျားကို ပညာပေးတယ်။

ဂျူလီဘားရီး

အခန်း(၂)
အော်တိုဟတ်လေဒီပါတာကတ်ရန်

အော်တိုဟတ်လေဒီပါတာကတ်ရန် အလိုအလျောက် ဖတ်ရှုလုံးသားသည် ဖော် မိန်းမပျိုနှင့်
တွေ့သောအခါ ဖော်ဟတ် ကျန်သူရဲကောင်းပမာ ရှိ အဝန်းအဝိုင်း
အတွင်းသို့ ကျရောက်သွားခဲ့သည်။

အရှေ့ဂျာမနီနှင့် အနောက်ဂျာမနီ၊ တောင်ကိုရီးယားနှင့်
မြောက်ကိုရီးယား၊ အိန္ဒိယနှင့် ပါကစ္စတန်၊ အစ္စရေးနှင့် ပါလက်
စတိုင်းတို့ကဲ့သို့ ညှိနှိုင်းမရသော ပြဿနာများဖြင့် အချိန်တိုင်းဆွေးနွေး
ရင်း ငြင်းခုံ၊ ငြင်းခုံရင်း ဝီဝါဒကွဲပြား စေ့စပ်၍ မရနိုင်လောက်အောင်
အချေအတင် ကိစ္စတို့ဖြင့် အမြဲရှိနေသော သူငယ်ချင်းလေးယောက်
ရှိသည်။

သူတို့၏ အဓိကပြဿနာမှာ မိန်းမတွေအား အင်အားစွမ်းရည်
မလိုက်သင့်ဟူသော ပြဿနာပင်။

ဤကိစ္စအား ပထမကမ္ဘာစစ်မီးတောက်လောက်ရန် မီးစပွား
လိုက်သလို သယ်ဆောင်လာသူကား စိတ်ပညာမကျမှ စိုးပိုင်ဦးဆို
သော ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် ဟိုဒီ
ပါရဂူဘွဲ့ရသော ကောင်လေးတစ်ဦးပင်။

သူသည် ကျောင်းထဲတွင် ပညာသင်ကြားသောသူအဖြစ် စိတ်
မဝင်စား။ စပ်စပ်စုစု စူးစူးစမ်းစမ်းဖြင့် သမီးရည်းစားကိစ္စတွေကို
ဝင်လှော်ပေးသူအဖြစ် ထင်ရှား၏။ ပေါက်ကရအတွေးဉာဏ်များ
ဝေဖြာကောင်းမွန်နေသော ငရှပ်လေးတစ်ဦး။

သူသည် သူငယ်ချင်းလေးယောက်ထံသို့ ရွှေစင်ရုပ်ထုလေး
နှစ်ခုကို အရောက်ပို့ဆောင်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ခုသော စနေနေ့။ တစ်ခါသော နေ့လည်ပိုင်းလောက်က
သူငယ်ချင်းလေးယောက် ဝိုင်းဖွဲ့၍ အလာပသလ္လာပ ပြောနေကြသည်။
သူငယ်ချင်းလေးယောက်အကြောင်း အနည်းငယ်ခန့် မိတ်ဆက်ပေးပါရ
စေ။

ဝေမိုးအောင်

ရှုပဗေဒမေဂျာ ဒုတိယနှစ်။ ကပ်စီးနည်းသည်။ မိမိအကြောင်
သည်။ အရေးမပါသော အရာကို ချဲ့ထွင်တတ်သည်။ အငြင်းအခုံသန့်
သည်။ သံသယစိတ် လွန်ခဲ့မှုအနည်းအကျဉ်းရှိတတ်သည်။

ကျော်လင်းထိုက်

ဘောဂဗေဒမေဂျာ ဒုတိယနှစ်။ အရာရာကို စီးပွားရေးဆန်ဆန်
တွက်ချက်သည်။ ထောင့်စေ့သည်။ သေသေချာချာ စီစဉ်တတ်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံ အမျိုးသမီး ဦးစားပေးညှဉ်ကလေး ရှိသည်။

လှိုင်မိုးထွန်း

သမိုင်းမေဂျာ ဒုတိယနှစ်။ ကဗျာဆရာဖြစ်ချင်သူ။ နာကျည်း
လွယ်သူတစ်ဦး။ အထူးသဖြင့် မိန်းမမုန်းတီးရေးသမား။ စိတ်ဆတ်
သည်။ ဒေါသထွက်လွယ်သည်။ စကားနာထိုးတတ်သည်။ တစ်သီး
ပုဂ္ဂလသမား။

ကျော်ငြိမ်း

ပထဝီမေဂျာ ဒုတိယနှစ်။ မျက်နှာ အရမ်းပြောင်သည်။
အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တည်တည်တံ့တံ့ ဘယ်တော့မှ မပြောပေ။
လွဲချော်တတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ လူတစ်ဖက်သားကို အနစ်နာခံ၍
ကူညီတတ်၏။

လူချင်းမတူညီသော သူငယ်ချင်းလေးယောက်စုစည်းမှုသည်
ခင်မင်မှုမှ မတည့်အတူနေဘဝသို့ ရုတ်ခြည်းကူးပြောင်းစေသော
အကြောင်းများ ဝင်လာလေပြီ။

‘ဟေ့ကောင်တွေ’

စိုးပိုင်ဦးက ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်၍ ထိုင်ခုံဆွဲဝင်လိုင်
သည်။ သူ့နောက်တွင် ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ရပ်နေကြသော ကောင်လေး
နှစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

‘စိုးပိုင်ဦး... မင်းနောက်က သွားတိုက်ဆေးကြော်ငြာတဲ့
ကောင်မလေးတွေလား’

လှိုင်မိုးထွန်းက မျက်မှောင်ကြွတ်၍ ပြောသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါ ငါ့ဘော်ဒါတွေပါ’

‘ထိုင်ကြလေ၊ ဟေ့ကောင်တွေ ဟိုဘက်နည်းနည်းတိုးကြဦး’

ကျော်လင်းထိုက်က လောကွတ်ချော်သည်။ ကျော်လင်းထိုက်

အား ဝေမိုးအောင်က မကြည်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

‘တစ်ခုခုမှာကြလေ’

‘ဟေ့ကောင် ငါတို့တောင် ဆိုင်မှာအကြွေးသောက်နေရတာ
နော်’

ဝေမိုးအောင်က သဒ္ဒါမရှိသူပီပီပြောသည်။ ကောင်မလေးတွေ
က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ အပြုံးမပျက်။ ဘာမှ
ခွန်တုံ့မပြန် မပြောကြ။ အားသာသည့် ပုံလည်းမပေါ်။ ဆပ်တောက်
ဆပ်တောက် မာရေကျောရေ နိုင်နေပုံ။

‘ဒီပိုင်းကို ငါရှင်းမှာပါကွာ၊ ဟဲ... ဟဲ’

စိုးပိုင်ဦးက သူ့အိတ်ကပ်ကို ပုတ်ပြ၍ မချီသွားဖြဲ ပြောသည်။

‘ဟား... ဟား... မင်း ဘယ်အဆောင်ကြားက ပိုက်ဆံအိတ်
ကောက်ရထားသလဲ’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဟိုနေ့က စိုးပိုင်ဦးစီးသွားတဲ့ ၂၀၅ ကြီး
ခါးပိုက်နှိုက်ပါလို့ ရဲစခန်းထဲ ဝင်သွားတာ မြင်တယ်’

ဝေမိုးအောင်နှင့် လှိုင်မိုးထွန်းက အတိုင်အဖောက်ညီစွာ စိုးပိုင်
ဦးကို လှောင်၏။

‘ကဲ... ကဲ... သမီးတို့ တစ်ခုခုမှာကြလေ’

သက်တူရွယ်တူကောင်က သူ့ကိုယ်သူ ဘိုးတော်ဒီမိုင်းဖြင့်
သမီးဟု ခေါ်နေသည်။ ကျော်ဇင်ပိုင်က ဆတ်ခနဲ စမူဆာတစ်ခုကို
ကောက်ဝါးရင်း...

‘ဈေးကြီးတာတွေလည်း မမှာကြနဲ့ဦး’

‘မွေးကတည်းက စမူဆာစားဖူးတဲ့ကောင်ကျနေတာပဲ’

စိုးပိုင်ဦးက ကျော်ဇင်ပိုင်ကို အမြင်ကတ်ကတ်ပြောသည်။
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က အအေးတစ်ပုလင်းစီမှာလိုက်သည်။

‘အဟမ်း... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်’

စိုးပိုင်ဦးက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ချောင်းဟန့်သည်။

‘သူ့မှာမည်က မေယဉ်မွန်ပါ၊ လောမေဂျာတတိယနှစ်ကပဲ၊
ဟိုဘက်က တစ်ယောက်ကတော့ အေးမွန်နှင်းပါ’

‘မွန်နှစ်မွန်ပေါ့၊ အခုလိုတွေ့ရတာ ကောင်းမွန်ပါစေ’

ကျော်ဇင်ပိုင်က အရင်မိတ်ဆက်သည်။ စိုးပိုင်ဦးက...

‘လာရင်းကိစ္စကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့’

‘ငါတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ချင်ရုံသက်သက်ပဲလား’

ဝေမိုးအောင်က ဖောက်မေးသည်။ သူ့ပုံစံက ရှည်ရှည်ဝေး
ဝေးတွေ မလိုချင်။ လိုရင်းတိုရှင်းဖြင့် စကားစဖြတ်၍ ကောင်မလေး
တွေ လစ်သွားရန် အလိုရှိသည်။

‘မိတ်ဆက်ရုံတင် မကဘူး၊ မင်းတို့လေးယောက်ကို သူတို့အ
ပညာစမ်းမလို့’

‘ဟား... ဟား... ဟား’

လှိုင်မိုးထွန်းက ရုတ်တရက် သရယ်သည်။

‘မင်း ရယ်စရာတွေ လာပြောနေတာလား၊ စိုးပိုင်ဦး ဒီကောင်

မလေးတွေက ဘာပညာတွေ တတ်နေလို့လဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ’

ကောင်မလေးတွေက လှိုင်မိုးထွန်းကို ခပ်ပြုံးပြုံးသာ ကြည့်နေသည်။ ဘာမှ ဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မပြုပေ။

‘လှိုင်မိုးကလည်း အဲဒီလိုချည်းမပြောနဲ့လေကွာ၊ သူတို့က တကူးတက ငါတို့ကို ခင်မင်ဖို့လာတာကွ’

‘တကူးတက လာရအောင် ကားတစ်တန် လှေတစ်တန် ရထားတစ်တန် လာခဲ့ရလို့လား’

‘ဟုတ်ပါကွာ၊ ငါပြောလိုက်ရင် မကောင်းဘဲနေရောမယ်’

ဝေမိုးအောင်က သူစိတ်ထဲတွင် ကျန်သောသူများအား နာဘူး ထချင်တယ်လို့ ပြောချင်သည်။ ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ထိန်း၍ ပြောမထွက်။

‘မင်းတို့ကလည်းကွာ ငါခေါ်လာတဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို အားနာပါဦး၊ ကောင်မလေးတွေက သွေးရိုးသားရိုးခင်မင်ရုံ သက်သက်ပါ’

‘ဒါဆို ပညာစမ်းမယ်ဆိုတာက ဘာလဲ’

‘ဪ... ဒါက မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် ပျော်စေပြန်စေ မေးခွန်းလေးတွေ မေးမှာပါ’

‘မေးခွန်းမေးတာ ဖြေရအောင် ငါတို့က ထင်ပေါ်ချင်တဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး’

ဝေမိုးအောင်က သက်သက်မဲ့ ဘုဂလန့်တိုက်နေသည်။

‘ဟဲ့... ကောင်မလေးတွေ နင်တို့စကားမပြောတတ်ဘူးလား’

စိတ်မရှည်သော ငြိုငြင်တတ်သော လှိုင်မိုးထွန်းက တစ်တစ် ခွခွကောသည်။

‘ရှင်တို့ ပြောစရာစကားတွေကုန်သွားတဲ့အထိ စောင့်နေတာပါ။ အအေးကလည်း အေးလွန်းတော့ မကုန်သေးတာလည်း ပါတယ်၊ ဒီနေ့က အချိန်လည်းရလို့ပါ’

‘အရင်ဆို ရှေ့ပင်ထွက်စရာတွေ ရှိတယ်၊ ရုပ်ရှင်လေး ဘာလေးလည်း သွားကြည့်တယ်၊ အခုအချိန်တွေ ပိုနေလို့ပါ’

‘တကယ်ဆို နပ်တို့နဲ့ငါတို့ သိပ်စကားများများ မပြောချင်ဘူး’

ဝေမိုးအောင်က မျက်နှာတစ်ချက်ရွဲ့ပြီး ခပ်တင်းတင်းဆိုသည်။

‘ဒီဘက်ခေတ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကိုစတဲ့ အလေ့အထက မှီလိုပေါက်နေပြီ’

ဝေမိုးအောင်က ဆက်လက်၍ ဘာလိုင်းကြီးဆက်တွယ်သည်။ မွန်နှစ်မွန်သည် မျက်နှာနီရဲသွားသော်လည်း စိတ်တိုသွားဟန်မပြု။ လျှောတိလျှောရဲ့ အပြုံးလေးတွေဖြင့် ပကတိရှိနေဆဲ။ မေယဉ်မွန်က ကလီယိုပါထရာအပြုံးဖြင့်...။

ကျော်ဇင်ပိုင်က အခုရောက်လာသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်သည် ခေသူမဟုတ်ကြောင်း တွေးတောမိသည်။ အထူးအလား အဝင်အထွက်ထက်မြက်သွက်လက်သော ကောင်မလေးများ

ဖြစ်သည်။ ကျော်လင်းထိုက်က အရာရာကို ထောင့်စေတိကျသူပီပီ
ကောင်မလေးတွေကို စေ့စေ့စပ်စပ်အကဲခတ်နေသည်။

‘ဟို... ငါတို့ကို ပဟောဠိမေးမယ်ဆို’

ကျော်စင်ပိုင်က စကားစပြန်ခင်းသည်။

‘မေးတော့မေးချင်တယ်၊ စဉ်းစားနေတာ’

မေယဉ်မွန်က မေးသင့်မမေးသင့် ချိန်ဆနေသည်။ စောစော
က ဝေဇိုးအောင်တို့ အဝင်ကြမ်းတာကို တွက်ဆနေပုံရသည်။

‘မေးပါဗျာ၊ ဖြေချင်းတဲ့ သူကဖြေမှာပဲ’

‘တစ်ခါတလေကျရင်လည်း The Four Young Men ထဲကလို
ဖြစ်နေမှာစိုးလို့’

မေယဉ်မွန်စကားကို ဝေဇိုးအောင်က အထာပေါက်သည်။

‘နင်တို့က ပုံပြင်ထဲက အဘိုးကြီးလို လူငယ်လေးယောက်
ကို ရှေ့မတိုးသာ နောက်မဆုတ်သာ ဖြစ်စေချင်လို့လား’

‘အဲဒီလို သဘောမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေက သူ့အတွေးနဲ့
‘သူ ထက်မြက်ကြတာပဲ’

‘မေးဟာ၊ ငါတို့ဖြေမယ်’

လှိုင်မိုးထွန်းက သူတို့ကို ကောင်မလေးတွေက စိန်ခေါ်သည်
ထင်၍ မေးခွန်းကို မေးခိုင်းသည်။

ချက်ချင်းပင် ဝံ့ဝံ့စားစားဖြစ်သွားရဲ့။

‘အခု မေးမဲ့မေးခွန်းတွေက တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်နေတယ်’

နော်၊ မေးခွန်းလေးခုမေးရမှာ၊ ဒီနေ့တော့ မေးခွန်းတစ်ခုပဲ အရင်ဆုံး
မေးထားမယ်၊ ချက်ချင်းအမှန်ဖြေနိုင်ရင် နောက်တစ်ခုဆက်မေး
မယ်’

‘ဒါဆို မင်းတို့နဲ့ တွေ့ဖို့ နောက်ထပ်သုံးရက်စောင့်ရမယ်
ပေါ့’

‘ဟင့်အင်း... သုံးရက်ထက်ကျော်ပြီး သုံးနှစ်လည်းဖြစ်ချင်
ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ဟိုအမတ်ကြီးကို ဘုရင်က မေးသလိုပေါ့၊ ဥတကာ
ဥထဲတွင် ဘယ်ဥအဆိမ့်ဆုံးလဲ ဖွတ်ဥလို့ဖြေတယ်၊ အဲဒီအမတ်ကြီးကို
ပဲ နောက်ရက်အတန်ကြာမှ ဘုရင်က သူ့ချည်းသာလောမေးတော့
ဆားနှင့်ပါဘုရားဟု ပြန်ဖြေတော်မူတယ်၊ သိမှတ်ဉာဏ်ဘယ်လောက်
ကောင်းသလဲ’

‘အဲဒါမျိုးအဖြစ်မျိုး ဒီဘက်ခေတ်မှာ ရှိတယ်’

ဉာဏ်ရည်သွက်သော ကျော်စင်ပိုင်က ဖြတ်ပြောသည်။

‘ပိုကာကစားသမားဟောင်းကြီးက ပွဲတိုင်း သူနိုင်နေလို့ ကစား
သမားအသစ်ကို ပိုကာဘယ်နှစ်ကောင်လဲမေးတော့ လေးကောင်
သို့မဟုတ် ခြောက်ကောင်ပါလို့ ဖြေတယ်၊ နောက်ထပ်သုံးနှစ်လောက်
ကြာတော့ ပိုင်းတစ်ပိုင်းမှာ နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံတယ်၊ ကစားသမား
ဟောင်းကြီးက အထက်စီးလေသံနဲ့ ပိုကာဘယ်နှယ်ကောင်လဲ မေးပြန်
တယ်၊ ကစားသမားသစ်က လေးကောင်ပိုင်းဆို တစ်ကောင်က ဆင်တောင်
အိတ်ထဲမှာ၊ ခြောက်ကောင်ပိုင်းဆို တစ်ကောင်က ဆင်တောင်ထဲ
မှာလို့ ပြန်ပြောခဲ့တယ်’

မေယဉ်မွန်နှင့် အေးမွန်နှင်းတို့က ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်သည်။
သူတို့ရယ်ပုံက ဆောင်းအပင်တွင် နှစ်လိုစွာပွင့်လာသော သင်္ဃန်းပန်းဖူး
ငုံလေးများနှင့်တူသည်။

‘မေးခွန်းမေးဖို့ စသင့်ပြီ’

လှိုင်မိုးထွန်းက အေးစက်စက် သတိပေးသည်။ သူ့လေသံက
ဖားတုလို့ခရုခုန်ချင်သလား ပုံစံပေါက်နေရဲ့။

‘မေးပါပြီ၊ မေးခွန်းတွေက ယုံတမ်းတွေနော်၊ သေချာဖြေရ
မယ်’

‘ဟုတ်ပါပြီ၊ ဝေလည်ကြောင်ပတ် ယောင်လည်လည်တိုင်
ပတ်လုပ်မနေနဲ့’

‘ကဲ... မေးပြီ၊ ကြံကောင်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ဘယ်လို
ထည့်မလဲ’

လေးယောက်စလုံး ရုတ်တရက် စဉ်းစားသွားသည်။ ဝေမိုး
အောင်က မေးစင်းစင်းပြုံးလျက်...

‘ကြံတစ်ကောင်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ပြောတာလား’

‘မေးခွန်းကို ပြန်မပေးရဘူးလေ၊ ဒါ စည်းကမ်းချက်’

‘အဲဒီကြံကို ခုတ်ဖြတ်ထစ်ပြီး ထည့်ရင်ရော’

‘အဲဒါ အဖြေမဟုတ်ဘူး’

လှိုင်မိုးထွန်း ညစ်သွားသည်။

ကျော်ဇင်ပိုင်က...

‘ကြံအရပ်လေးကို ထည့်မယ်’

‘ဒါလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကြံသတ္တဝါအစစ်’

‘ကြံလို့ချစ်စမ်းခေါ်တဲ့ ကျော်ကျော်မိုကို ထည့်မယ်’

‘ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးရှင်’

‘ကြံရဲ့ဦးခေါင်းကိုပဲ ဖြတ်ပြီးထည့်မယ်’

‘ဒါလည်းသဘာဝမကျဘူး၊ ကြံတစ်ကိုယ်လုံးလေ’

‘အေးလေ၊ ကြံခေါင်းကြီးကလည်း ရေခဲသေတ္တာနဲ့ ဆန့်ပါ’

မလား’

စိုးပိုင်ဦးက ဝင်ထောက်သည်။

‘ကြံတစ်ကောင်လုံးလို့ ရေးထားတဲ့စာတန်းကရော’

‘ဒါက မူကြိုအတွေးလေးတွေပါ’

ဖြေသမျှတွေသည် တလွဲတချော်တွေ ဖြစ်နေသည်။ ‘အချိန်
အားဖြင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသွားပြီ။ ဖြေစရာလည်း ကုန်လုနီးပါး
ဖြစ်နေ၏။’

‘ကဲ... ရှင်တို့မစဉ်းစားနဲ့တော့၊ နောက်တစ်ခါ ကျွန်တို့
ထပ်ဆုံမှပဲ အဖြေကို ပြောပြကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူ
တော့ အဖြေမပေးဘူးနော်’

မေယဉ်မွန်က အနိုင်တစ်ဝက်ရထားသည့် လေသံဖြင့် ပြော
သည်။

‘ကဲ... ကျွန်မတို့ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး’

မေယဉ်မွန်နှင့် အေးမွန်နှင်းတို့လည်း ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့်
ဒီကျေ မဆင့်ဖြင့် ထွက်သွားကြသည်။ လေးယောက်သား ငေးတိငေး
ဝိုင်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘အလကား... အရေမရ အဖတ်မရတွေ လျှောက်မေးနေ
တာ’

အပျက်သဘောသိပ်မြင်သော လှိုင်မိုးထွန်းက ညစ်တွန်းတွန်း
သည်။ သူက မေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ခြေခြေမြစ်မြစ် စဉ်းစားနေပုံမရ။

‘စိုးပိုင်ဦး မင်း ဘယ်လိုကောင်မလေးတွေနဲ့ လာဆုံပေးနေ
တာလဲ’

‘သိဘူးလေ’

စိုးပိုင်ဦးက ပြီးစလွယ်ဖြေသည်။ ဝိုင်းအတွက်ကျသင့်ငွေကို
သူ ထုတ်ရှင်းသည်။

စိုးပိုင်ဦးက ပြန်အမ်းငွေကို ရေတွက်ပြီး...

‘ငါ့အတွက် ငါးရာတောင် ပိုသေးတယ် ဟိ’

‘မင်းအဲဒီလို လုပ်စားနေတာ ကြာပြီနော်’

‘အပျော်ပါ သူငယ်ချင်းတို့ရာ’

စိုးပိုင်ဦး စပ်ပြီးပြီးနှင့် ထွက်သွားသည်။ ကျော်စင်ပိုင်က
ပဟေဠိမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို သေချာစဉ်းစားနေ၏။ လင်းကျော်ထိုက်
ကလည်း ပဟေဠိမေးသွားသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်အကြောင်း
စဉ်းစားနေသည်။

‘အိမ်မှာတောင် ရေခဲသေတ္တာမရှိတဲ့ကောင်တွေကများ ခေါင်း
ရှုပ်ခံစဉ်းစားနေသေး’

လှိုင်မိုးထွန်းက စောင်းချိတ်လိုက်သည်။

အခန်း(၃)

နယ်ကုမ္ပဏီ ရုံးခွဲများမှ ဌာနခွဲမှူးနှစ်ယောက်သည် ကုမ္ပဏီ ရုံးချုပ်ရှိရာသို့ အစည်းအဝေးတက်ရန် အသီးသီးရောက်လာကြသည်။ အစည်းအဝေး ခန်းမရောက်သောအခါ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌက ရှေ့ဆက် ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းတာဝန်များ၊ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများ လုပ် ထုံးလုပ်နည်းများနှင့် အနာဂတ်ပရိုဂရမ်များကို အစည်းအဝေးတွင် ရှင်းပြပြောဆိုခဲ့သည်။

ဌာနခွဲမှူးနှစ်ယောက်မှာ အစည်းအဝေးတွင် ဥက္ကဋ္ဌ ပြောကြား ချက်များကို စိတ်မဝင်စားဖြစ်နေကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဌာနခွဲမှူးတစ်ယောက်၏ စိတ်သည် တစ်နေရာသို့ ရောက်နေသည်။

‘ဟင်း... ညက လက်ဆောင်ရထားတဲ့ နိုင်ငံခြားအရက် ပုလင်းကြီးကို နှစ်ပက်ပဲ သောက်ရသေးတယ်၊ အဲဒါသေသေချာချာ မသိမ်းထားဘဲ ဒီအတိုင်းကြီးထားပစ်ခဲ့မိတယ်၊ ပြဿနာပဲ၊ အိမ်က သားအကြီးကောင်က မရှိဘူး၊ ဒီကောင်ရှိရင် တော်သေး၊ အဖေပစ္စည်း ကို သေသေချာချာ သိမ်းပေးတတ်တယ်၊ ဟာ... အငယ်ကောင်

သူ့ဘော်ဒါတွေက အိမ်ကိုအမြဲလာနေတာ၊ ငါ့ပုလင်းကြီးကို တွေ့သွား ရင် ဖွင့်ဆော်လိုက်ကြမှာ၊ ဒီကောင်က အိမ်ကပစ္စည်းဆို ဘာမှအလွတ် မပေးဘူး၊ ဒီကောင် မတွေ့ရင် မာလီလုပ်တဲ့ကောင်၊ ဒီကောင်လည်း စိတ်မချရဘူး၊ ရွာကတက်လာတာ ဧရိတယ်၊ ခြံထဲမှာ အရက်ဖြူတွေ ခိုးသောက်နေတာ၊ ဒင်းတစ်ခွက်တစ်ဖလားလောက်တော့ ခိုးသောက် မှာပဲ၊ ဟာ... ပိုစိတ်မချရတာ ဒရိုင်ဘာကောင်၊ အရက်သမား၊ ပုလင်းကြီးကိုတွေ့သွားရင် အပျောက်ဖျောင်သွားမှာ၊ ဒုက္ခပဲ၊ ပုလင်းက ငါတောင်ဝယ်မသောက်နိုင်ဘူး၊ သိန်းကျော်တန်ကြီး’

ဌာနခွဲမှူးသည် အိမ်တွင်ကျန်ရှိခဲ့သော အရက်ပုလင်းကြီးကို စိတ်ပူပင်နေသလို နောက်ဌာနခွဲမှူးတစ်ယောက်ကလည်း...

‘ဟာ... ခုမှသတိရတယ်၊ အိမ်မှာ မိန်းမနဲ့ သမီး ကျန်ခဲ့ တယ်၊ ငါ့လူယုံတော်ကလည်း အမေနေမကောင်းလို့ ရွာပြန်သွားတယ်၊ အိမ်ကိုစိတ်မချရဘူး၊ မိန်းမက ငါမရှိရင် သူ့ဘော်ဒါတွေခေါ်ပြီး ပိုကာဆွဲနေကျ၊ ဒုက္ခပဲ၊ ဟိုတလောကလည်း ရပ်ကွက်ကလာစစ်တာ ပိုကာဝိုင်းမိသွားလို့ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ နောက်ဆုံးအကြိမ်ခံဝန်ထိုးထား တယ်၊ ခုတစ်ခါထပ်ဖြစ်ရင် ပြဿနာပိုကြီးသွားမယ်၊ သမီးကလည်း ဒရိုင်ဘာကောင်နဲ့ ဘာလိုလိုဖြစ်နေသကြားတယ်၊ အိမ်မှာရော ရှိပါ့ မလား၊ အပြင်တစ်နေရာပဲ ရောက်နေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ဂိုဒေါင်ထဲ မှာလား၊ မတွေးဝံ့စရာဘဲ။ အမေလုပ်သူကလည်း သမီးကို ခုတ်စိ ဒေါက်ထောက်လိုက်ကြည့်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ခွင်ရာထူးထပ် နေကြမှာ’

သူကလည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇနီးနှင့်သမီးကို စိတ်ချရ

ပူပန်နေပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး အစည်းအဝေးမှ ထွက်လာသောအခါ အများနှင့်အတူထပြန်လာပြီး စိတ်ပူပန်မှု၊ ကြောင့်ကြမှုတွေကြောင့် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ ဘာတွေပြောသွားသလဲကို မမှတ်မိကြောင်း အချင်းချင်း ပြောဆိုကြသည်။

‘ဒီအတိုင်းဆို နယ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဥက္ကဋ္ဌ ဘာတွေပြော လိုက်သလဲ၊ ဘာတွေလမ်းညွှန်လိုက်သလဲဆိုတာ မပြောတတ်ဘဲနေ မယ်၊ မထူးပါဘူး၊ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဆီ ဝင်မေးရအောင်’

နှစ်ဦးသဘောတူစွာ ဥက္ကဋ္ဌကြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွား ကြသည်။ ဥက္ကဋ္ဌထံသို့ ရောက်လျှင် ဌာနခွဲမှူးနှစ်ဦးသည် သူတို့အကျိုး အကြောင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြ၍ ဥက္ကဋ္ဌကြီးဘာတွေပြော သွားသလဲဆိုတာကို ထပ်မံပြောပြရန် တောင်းပန်လေသည်။

ဥက္ကဋ္ဌကြီးက နဖူးစတွင်ခိုနေသော ချွေးကိုသုတ်ရင်း...

‘ဒါလည်းခက်တာပဲကွာ၊ မင်းတို့ကလည်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပူပန်မှုတွေကြောင့် ကုမ္ပဏီအစည်းအဝေးမှာ ငါ ဘာတွေပြောသွား သလဲ မသိလိုက်ဘူး၊ အေး... ငါကလည်း ရှေ့ဆက်ရမယ့် လုပ်ငန်း တွေသာ ပြောနေရတယ်၊ ညကျရင် သွားနေကျ စားသောက်ဆိုင်မှာ မနေ့က တွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးနှင့် ပြန်တွေ့ရမလား၊ ဒီည မတွေ့ ဖြစ်တော့ဘူးလား စဉ်းစားနေတာနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာတွေပြော လိုက်သလဲ ဘယ်မှာအဆုံးသတ်သွားလဲဆိုတာ သတိမရတော့ဘူးကွ’

လေးလေးပင်ပင်ကြီး ပြောရှာလေတော့သည်။

အခန်း(၄)

တက္ကသိုလ်၏ တော်ဝင်လမ်းနှင့် အဝိုင်းတွင် မိုးရေစွတ်စို ဖျန်းထားသဖြင့် ရေညှိစိမ်းစိမ်းလေးများသည် ကွက်တိကွက်ကြား၊ အလယ်ရိုးရှိ အပင်အုပ်အုပ်ကလေးများတွင် မိုးရေစက်တို့ တွဲခိုလျက်၊ ဖွဲ့ဖွဲ့လေးမှ မိုးသည်းချိန် လေရူးလေနှောက်က ပင့်ခတ်ကျီစယ်သဖြင့် သစ်ပင်ကလေးများသည် မြူမြူနေသည်။ မိုးက ကျောင်းသားကျောင်း သူတို့၏ ပုဆိုး၊ လုံခြည် အနားသတ်ပတ်ချာလည်အား ထိထိမိမိစို စွတ်စေပြီး ခြေလှမ်းမြန်သော သူတွေအတွက် ဗွက်စင်ရာများက နောက်ကျောအား စက်သေနတ်ပစ်သလို ကားဘီးအဝင်ဗွက်အစင် ခွင်ကျအန္တရာယ်ကိုလည်း သတိထားရသော ကာလဖြစ်သည်။

‘ဂျိုးဂျိုးည မာန်တင်းက ××× အသူရာသိကြားမင်း ××× နက်တိဂိမ်းမှာထိုင်ဆော့သလို×××’

အဆိုတော် ကိုမြကြီးရဲ့ မိုးသီချင်းကို ဖျက်ဆိုလာသူထ အင်္ဂလန်ကြက်ခြေခတ်တံဆိပ်ကို ဖိနပ်လုပ်ဝတ်ပြီး ငုတ်ငုတ်၊ သူ့ ဗွက်ရုန်းသလို လျှောက်နေသော ကျော်ဇင်ပိုင်။ အသံလေးများ ကုတ်ဝင်နေသော ထီးရှည်တစ်ချောင်းနှင့်။

‘မိုးရွာရင် နှစ်လုံးထိထိုးမယ် *** မေမေလာရင် ဖဲရိုက်မယ် *** ဖေဖေလာရင် လုံးတီးပွဲသွားမယ် *** ဟေး’

ပေါက်ကရဲတွေ ခရားရေလွှတ် တစ်စပ်စပ်ရွတ်ဆိုနေသည်။

‘မိုးရေတွေ စိုနေတဲ့ မင်းလေးကို *** ငါတွေ့လိုက်မိ *** မင်းအကြည့်နဲ့ မင်းအသံလေးကို *** ခဏလေးအတွင်းမှာ *** ငါချစ်မိခဲ့ *** နောက်ကျမှသိလိုက်ရတော့ *** မင်းမှာ *** ဗွက်ထဲနစ်ခဲ့သူဖြစ်ပြီးသားပဲ’

အချို့ကျောင်းသားတွေက ကျော်ဇင်ပိုင်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြည့်သွားကြသည်။ ကျော်ဇင်ပိုင် ထိုင်နေကျ ကင်တင်းကို ရောက်သည်။ ဘော်ဒါသုံးယောက်စလုံး မတွေ့။ မနေ့က တွေ့ခဲ့သော သမင်မျက်လုံးပိုင်ရှင်လေး မေယဉ်မွန်ကို မဆီမဆိုင် ရှာမိသေးသည်။ မတွေ့ပေ။ လောအဆောင်ဘက်သို့ ခြေဦးထပ်လှည့်၏။ အတန်းတွေထဲ ဝင်ရှာမိသည်။ နှစ်ကိုယ်ကြား အာဠေရိုက်မတတ် စကားပြောနေသော ချစ်သူနှစ်ဦးကို ပြတင်းပေါက်မှ...

‘မိုးကြိုးလွဲတပ်ထားသလား ဟေ့’

အော်ဟစ်သွားသည်။ အတန်းထဲတွင် ကျော်ဇင်ပိုင် ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ရာ စစ်တုရင်ထိုးနေသော ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် နျူကလီးယားစီမံကိန်း အသေးစိတ်ရေးဆွဲနေကြသလို ငြိမ်သက်နေ၏။ သူတို့ဘေးတွင်လည်း ကော်ဖီတစ်ခွက်စီနှင့်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေသော ကောင်မလေးတစ်ဦးကို ဘတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ (အပေါ်မှ မိုးယို၍ ခေါင်းပေါ်ရိုက်သွားခြင်း)

‘ဟာ... သမင်မျက်လုံးလေး ကော်တာပဲ ဟီ’

ကျော်ဇင်ပိုင် အတန်းထဲဝင်သွားသည်။ သမင်မျက်လုံးလေးကလည်း အမှတ်တမဲ့ လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ တွေ့တွေ့ချင်း...

‘သား... ဂျက်ကီ ဘယ်တွေလျှောက်ဒိုးနေတာလဲ၊ မာမား ဂုန်နီအိတ်အသစ်လဲထားတယ်၊ သွား... သွား’

ကျော်ဇင်ပိုင် ရှေ့တိုးရခက်၊ နောက်ဆုတ်ရခက် ဆန့်တင့်ငုံ ဖြစ်သွားသည်။

‘မေယဉ်မွန်... ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ’

ကျော်ဇင်ပိုင် ယောင်ပေယောင်ပေနှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စစ်တုရင်ထိုးတဲ့ သူနှစ်ယောက်က စစ်တုရင်ခုံပေါ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မမြင်။

‘ရှု၊ အကောင်... မနောင့်ယုက်နဲ့ ဒီမှာ ပွဲပြီးတော့မယ်၊ သူငယ်ချင်းတို့ ကော်ဖီသောက်ကြဦးလေ’

မေယဉ်မွန်က ကော်ဖီခွက်ကိုကိုင်၍ စစ်တုရင်သမားနှစ်ဦးကို ပြောသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက လက်ကာပြ၏။ မေယဉ်မွန်က ကျော်ဇင်ပိုင်ကို မျက်စိတစ်ဘက်မှိတ်ပြ၍ အတန်းအပြင်သို့ ခေါ်သွားသည်။

‘ကျော်ဇင်... ဒီပြိုင်ပွဲက ငါ့အတွက် အရေးကြီးတယ်’

‘ဟေ... နင် ဘယ်သူ့ဘက်က လောင်းထားလို့လဲ’

‘ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ မလောင်းထားဘူး၊ ဟိုနိုင်တဲ့သူကို ငါ့အနမ်းမယ်ပြောထားလို့’

‘ဟာ... နင်ကလည်း သူတို့ဘာသာ ကစားနေတာ ဘာဆိုလို့ နင်က နိုင်တဲ့သူကို နမ်းရမှာလဲ၊ ဒီကောင်တွေ ဆုတံဆိပ်’

ကျော်ဇင်ပိုင်က သဝန်တိုမှုနည်းနည်းပါလာသည်။

‘နင် မသိပါဘူးဟာ၊ သူတို့စစ်တုရင်ပွဲ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ငါ ဖန်တီးထားရတာ၊ ငါက အဲဒီလိုပိုင်ပွဲတွေကို သိပ်အားပေးတာ၊ ဒီကောင်တွေ ခုလို အကြိတ်အနယ်ပြိုင်နေတာကို ငါ သဘောကျတာ’

‘နင် တကယ်လို့ နိုင်တဲ့သူကို နမ်းရမယ်ဆိုရင် တကယ်နမ်း မှာလား’

မေယဉ်မွန်က ကင်မရွန်ဒီယက် အပြုံးလေးပြုံးသည်။ သူ ပြုံးလိုက်လျှင် ကျော်ဇင်ပိုင်ရင်ထဲ အာကာသထဲမှ ကြယ်ပျံတွေ အရှိန် ပြင်းပြင်းလာဆောင့်သလို ခံစားရသည်။

‘အင်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ဟာ’

‘ငါကတော့ ဒီနှစ်ကောင် သရေကျပါစေ ဆုတောင်းမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်ဟာ ပွဲဖျက်လိုက်မယ်၊ ဘယ်နှယ် မေယဉ်မွန်ရာ မဆီ မဆိုင် နင်ကဘေးကပဲ’

‘ဘာလဲ၊ နင်က ငါနမ်းမှာ စိုးရိမ်လို့ ဝင်ပြောနေတာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ နင့်အတွက် ပြောနေတာ၊ ဟိုကောင်တွေက နင်နမ်းတာကို ကျောင်းထဲမှာ လျှောက်ဖွဲ့ကြမှာ၊ နင်သိက္ခာကျမှာဟာ’

‘အောင်မာ ငါကရော တကယ်နမ်းမယ်ထင်လို့လား၊ ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်ဖို့ ကိစ္စဖြစ်အောင် ငါဆွယ်ထားတာ၊ ခုချိန်မှာ စီရော်နယ်ဒိုနဲ့ ဝိန်းဖြစ်နေရင်တောင် ငါ မနမ်းဘူး၊ ဟောဒီနှုတ်ခမ်းကို ဖြတ်ထုတ်ပြီး ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းလုပ်ပစ်လိုက်မယ်’

‘တော်ပါသေးရဲ့ ဟီး’

ကျော်ဇင်ပိုင်က ရင်ဘတ်ကို ဖိရင်း သက်ပြင်းချသည်။

‘လာ... လာ... ဟိုကောင်တွေ အခြေအနေ သွားကြည့်ရ အောင်၊ စစ်တုရင်တစ်ပွဲထိုးတာ တော်တော်ကြာနေပြီ၊ မတောက် တစ်ခေါက်လေးတွေ ထင်တယ်’

ကျော်ဇင်ပိုင်လည်း မေယဉ်မွန်နောက်သို့ လိုက်ရပြန်သည်။ နှစ်ကောင်သားကတော့ မျက်မှောင်တွေအသီးသီးကြွတ်၍ ပြိုင်ပွဲဝင်နေ ကြဆဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အနမ်းကို ရမှာကို ဥရောပတစ် တိုက်လုံးကို ရချင်သော အလက်ဇန္ဒားလို ဖြစ်နေကြသည်။

‘အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ’

‘ဟဲ... ဟဲ... သိပ်မလိုတော့ဘူး’

ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ဦးက လက်မထောင်၍ ပြောသည်။ (မေယဉ် မွန် ပါးပြင်ကိုကြည့်ရင်း)

‘ကိုဇင်’

ရုတ်တရက် ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် အော်သံကြောင့် အကုန်လုံး လှည့်ကြည့်မိ၏။ ခါးထောက်၍ ရပ်နေသော နှုတ်ခမ်းစုစု ကောင်မလေးတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

‘ဟာ... ချောစုပါလား’

စစ်တုရင်ထိုးနေသော နှစ်ယောက်ထဲမှ ဆံပင်ထောင်ထောင် ကောင်လေးက ရုတ်တရက် မတ်တပ်ထလိုက်သည်။

‘ချိန်းထားတာ မလာဘဲ ရှင်က ဒီမှာစစ်တုရင်ထိုးနေတာကို’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အပျင်းပြေ’

‘ဘာမှဆက်မပြောနဲ့၊ အခုပွဲဖျက်ရင်ဗျား မဆုတောင်း နင် ကျွန်မကို ဖျက်၊ အလေ ဖြတ်၊ ဒါပဲ’

‘ခဏလေး ချောစရာ၊ ပွဲကပြီးတော့မှာ ကိုယ့်မြင်းတစ်ကောင် ရွေးလိုက်ရင် ဟိုဘက်က ဘုရင်သေပြီ’

‘ဘုရင်ပဲကျကျ ဘုရင်မပဲကျကျ ကျွန်မ အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် စစ်တုရင်ကို တမ်းတမ်းစွဲနေမှာလား၊ ကျွန်မကို လမ်းခွဲမှာလား၊ နှစ်ခုကြိုက်တာရွေး’

‘မင်းကိုပဲ စွဲပါ့မယ်’

‘ဘာ’

‘ဟို မင်းကိုပဲ တန်းတန်းစွဲပါ့မယ်၊ စစ်တုရင်ကို လမ်းခွဲလိုက်မယ်’

ကိုဇင်ဆိုသော ကောင်လေးက ပွဲဖျက်ဖို့ ရွေးလိုက်ရာ တစ်ဘက်ဖြိုင်ဘက်က...

‘ဟေ့ကောင်... ပွဲကိုဒီအတိုင်းမလုပ်နဲ့၊ ပြီးတဲ့အထိ ဆက်ထိုး၊ လောင်းကြေးကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး’

ဖြိုင်ဘက်ကောင်လေးက မေယဉ်မွန်ကို ဘရက်ပစ်က ဂျီလီအား ကြည့်သလို ကြည့်ပြန်၏။ ကျော်ဇင်ပိုင်က Saw ကားထဲက လူသတ်သမား ကြည့်သလို အဲဒီကောင်လေးကို ပြန်ကြည့်သည်။

‘ဪ... ရှင်တို့က ငွေနဲ့ကြေးနဲ့ လောင်းကြေးထပ်ပြီး ထိုးနေတာကိုး’

‘မဟုတ်ဘူး ချောစရာ၊ ငွေနဲ့မဟုတ်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီပွဲမှာ အနိုင်ရတဲ့သူကို ဒီကောင်မလေးက နမ်းလိမ့်မယ်’

ဖြိုင်ဘက်က မြိန်ရေယုက်ရေ ပြောသည်။

‘ဪ... ကိုဇင် ဒါကြောင့် ရှင်က ပွဲကိုအဆုံးမသတ်ချင်တာကိုး၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်မလည်းပါမယ်၊ အခုပွဲမှာ နိုင်တဲ့သူကို ကျွန်မကလည်း ထပ်နမ်းမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟာ... ချောစရာ၊ အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ’

ကိုဇင်က တစ်ဘက်သူ အနိုင်ရသွားမှာကို ကြောက်သွားသည်။ သူ့ချစ်သူက တစ်ပါးသူကို နမ်းမည်ကို မလိုလား။

‘ဝိုကောင်းတာပေါ့’

ဖြိုင်ဘက် ကောင်လေးက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ အခြေအနေက ပိုရှုပ်လာတာမို့ ကိုဇင်က အနိုင်ရလိုစိတ်ဖြင့် စစ်တုရင်ထိုးရင်လည်း အကွက်တွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်မည်။ မထိုးပြန်ရင်လည်း ချစ်သူက ပြဿနာ ရှာဦးမည်။ တစ်ဘက်က ကောင်ကလည်း ပါးနှစ်ဘက်အထဲကို ချိုင့်ဝင်သွားရင်တောင် အပြုံးပျက်မဲ့ကောင် မဟုတ်။

‘တော်ပြီ၊ ဒီပွဲကို ဖျက်တယ်’

ကိုဇင်က သူ့ဘက်က အရပ်တွေကို တွန်းလှဲပစ်လိုက်သည်။

‘ဟာ... ဒါ မင်းသက်သက် လူပါးဝတာပဲ’

ဖြိုင်ဘက်က ဒေါနဲ့မောနဲ့ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ ပြောသည်။ သူ့အတွက် ရတောင့်ရဲခဲရှားပါးအခွင့်အရေး လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားပြီ။ အခြေအနေက မကောင်း။ မေယဉ်မွန်က ကျော်ဇင်ပိုင်ထံ လက်ကုတ်သတ်ပေးရချေပြီ။ ကျော်ဇင်ပိုင်က ဝင်ရောက်အကြံပေးလေသည်။

‘ကဲ... ကဲ... ကျွန်တော် ကြားထဲကနေ အကြံပေးနေတာ’

‘မင်းက ဘာအကြံပေးမှာလဲ’

‘ဒီလိုပါဗျာ၊ အခု ပွဲပျက်သွားတာ၊ ဟောဒီက အစ်ကိုကြောင့် ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်၊ ဒီတော့ဗျာ မျှမျှတတဖြစ်သွားအောင် အဲဒီ အစ်ကိုရဲ့ သက်ဆိုင်သူ ဒီအစ်မက ပွဲပျက်သွားတာကို လျော်ကြေးပေး တဲ့အနေနဲ့ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ရပ်တန့်ခဲ့ရတဲ့ ဒီအစ်ကိုကို နမ်းသင့်ပါ တယ်’

‘ဟာ... ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ’

ကောင်မလေးက ငြင်းသည်။ သူလည်း သူ့စကားနဲ့သူ ပိတ်မိ နေပြီ။ ပြိုင်ပွဲထိုးစံအရ ပွဲဖျက်သူကို အရှုံးပေးလို့ရသည်။ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က လည်း ဘယ်သူနမ်းနမ်း ကျေနပ်မည့်သဘောရှိ၏။

‘သူ့ကိုနမ်းရအောင် ကျွန်မချစ်သူမှ မဟုတ်တာ’

‘ဒါဆို ကျုပ်နိုင်မဲ့အခွင့်အရေး ပျက်သွားတာကို ဘယ်လို အလျော်ပေးမလဲ’

တစ်ဘက်ပြိုင်ဘက် ငနဲက အထွန့်တက်လာပြန်သည်။

‘နမ်းတော့ မနမ်းဘူး၊ ရိုက်ပေးလို့တော့ ရတယ်’

ကိုဇင်ဆိုသူက ခပ်ရွံ့ရွံ့ ပြန်ပြောသည်။ တင်းမာသည့် အနေ အထားရောက်လာပြီ။

‘ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း ရှုပ်နေတာပဲ၊ ကျွန်တော် ကြားထဲကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ မင်းဘာမှဝင်လုပ်ပေးလို့မရဘူး’

ပြိုင်ဘက်ငနဲက ခါးခါးသည်းသည်း ဖယ်ခိုင်းသည်။ ကျော် ဇင်ပိုင်က အားလျော့တဲ့ လေသံဖြင့်...

‘တတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ပဲ အနစ်နာခံပေးပါရစေ၊

ဒီပြိုင်ပွဲကို စခဲ့တဲ့သူက ဒီကောင်မလေးပါ၊ သူ့ကိုအပြစ်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်ကပဲ အနစ်နာခံတဲ့အနေနဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော် နမ်းမယ်’

‘ဘာ’

မေယဉ်မွန်အသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။ မြားဦးက သူ့ဘက် ပြန်ကွေ့ဝင်လာ၏။

‘စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ခင်ဗျားတို့သုံးယောက်က ကျွန်တော့်ကို နမ်းကြဗျာ’

‘ဟာ... ဘာဆိုလဲ’

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ’

သုံးယောက်စလုံး တူးတူးခါးခါး ငြင်းကြသည်။ ကျော်ဇင်ပိုင် က ပိုင်နိုင်စွာ...

‘ဒါဆိုရင်လည်း ဒီပွဲကိုဖျက်လိုက်တော့ဗျာ’

ကျော်ဇင်ပိုင်လည်း ဆက်ခနဲ မေယဉ်မွန်လက်ကို ဆွဲ၍ သူတို့ နှင့်ဝေးရာသို့ ခေါ်၍ ထွက်သွားလေသည်။ မေယဉ်မွန်မှာ ယက်ကန် ယက်ကန်နှင့် ပါလာ၏။ အဆောင်ရှေ့အရောက်မှာ ကျော်ဇင်ပိုင်က...

‘မင်းကလေး ဖုန်းပြောရတာ အသံမကြည်လို့ ဖုန်းကြီး အကောက်အလိမ်တွေကို လိုက်ဖြောင့်နေတဲ့သူလိုပဲ’

‘အောင်မာ နင်ဝင်ရှုပ်လို့ ပိုရှုပ်ကုန်တာ’

မေယဉ်မွန်က ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ရန်တွေ့သည်

‘ငါ့မှာ ဝါသနာတစ်ခုရှိတယ်၊ ငါက ပြိုင်ပွဲတွေကို အနစ်နာခံ စိတ်ဝင်စားတာ၊ ငါ့ဘဝမှာ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒက ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ် တကားရဲ့ ထင်လားတဲ့ ပြိုင်ပွဲတွေကို လိုက်ကြည့်ခင်လည်း သိသေးတာ

လိက် ဘောလုံးပွဲတို့၊ စပိန်နားရိုင်းသတ်ပွဲတို့ သိပ်ကြည့်ချင်တာဟ’

‘အံ့ဖွယ်ဝင်ရိုးတန်းပါလား၊ ငါတို့ဆီမှာလည်း ပြိုင်ပွဲတွေရှိပါတယ်၊ လွတ်လပ်ရေးနေ့ဆိုရင် နင်ကြည့်ပါလေ’

‘ဟာ... ဘယ်နေ့မလဲ၊ အဲဒီနေ့ဆိုရင် ငါတစ်နေ့လုံး လျှောက်ကြည့်နေတာ၊ အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ထဘီတောင် မပါဘူး’

‘ဟမ်... ဘယ်လို’

‘အေးလေ၊ အပြေးပြိုင်ပွဲမှာ ဘောင်းဘီတိုနဲ့ ဝင်ပြေးတာ၊ အဲဒါကြောင့် ထဘီမဝတ်သွားတာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းကပါ’

မေယဉ်မွန်က ပွင့်လင်းစွာ ရယ်သည်။ သူမ ရယ်ပုံသည် ကဗျာဆန်လှသည်။

‘ငါက ပုဂံမင်းရဲ့ အနွယ်အပွားနဲ့ ဆက်စပ်မှုရှိမယ်၊ ပြိုင်ပွဲတွေကို အားပေးရတာ သိပ်ဝါသနာပါတာဟာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ပုံပြင်နားထောင်ရင်လည်း ယုန်နဲ့လိပ်အဖြေးပြိုင်ပွဲပဲ၊ ကျောင်းတက်တော့လည်း ဆရာမတွေတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြိုင်လာအောင် ငါ သိပ်လုပ်တာ၊ နောက်ဆုံးအိမ်က အဖေ့အမေကိုတောင် စကားနိုင်လှပြောပြီး ပြိုင်ခိုင်းတာ’

‘တကယ်ဆို နင် ဒိုင်လူကြီးပဲ လုပ်သင့်တယ်’

‘ဟိ... ဒါနဲ့ပြောရဦးမယ်၊ အခု နင် ငါနဲ့ကြီးတံတားဈေး လိုက်ခဲ့ဟာ’

‘ဟေ... ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘အဲဒီမှာ ပြိုင်ပွဲတွေရှိတယ်’

‘ဈေးထဲမှာ မဖြစ်နိုင်တာ၊ နင်ကလည်း ကြောင်ပါ’

‘နင် ငါနဲ့လိုက်မှာလား၊ မလိုက်ဘူးလား’

‘လိုက်မယ်ဟာ၊ နင် ဘာတွေထူးထူးဆန်းဆန်း လုပ်မလဲဆိုတာ ငါလည်း သိပ်သိချင်တယ်၊ နင်နဲ့ငါ အတူတူသွားရမယ်ဆိုရင် လကမ္ဘာထိပဲ သွားရ သွားရ ဘဝဒက်ထိပဲ သွားရ သွားရ’

‘တော်ပါဟာ၊ မီးသတ်စင်ပေါ်တောင် မတက်ရဲတဲ့ကောင်ကများ’

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ကျောင်းထဲရှိ ရုံးရွှေမှတ်တိုင်ကို ရောက်လာသည်။

ကြီးတံတားဈေးသွားဖို့ ၂၀၂ ကား စီးရမည်။ ၄၆ လမ်းဆုံကနေ တစ်ဆင့်ထပ်ပြောင်းပြီး ၆၁ ဘတ်စ်နီစီးလျှင် ကြီးတံတားဈေးထိပ်ရောက်သည်။ မေယဉ်မွန်က ကြီးသေးသေးလေးနှင့် ကျောပိုးအိတ်လေး လွယ်ထား၏။ ဖြူစင်သော စိတ်ထားလေးကြောင့် မျက်နှာလေးသည် အပြစ်ကင်းစင်လှသည်။

ကျော်ဇင်ပိုင်က ရုတ်တရက်...

‘ဟဲ့... မေယဉ်မွန်... ကြုံကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ဘယ်လိုထည့်မလဲ’

‘ဟေ... ကြုံဆိုတာ ဘယ်လိုသတ္တဝါမျိုးလဲ’

မေယဉ်မွန်က ပါးနပ်စွာ မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်။

‘လိပ်လိုအကောင်သေးသေးလေးပေါ့’

‘အေးဟ၊ ငါမွေးတုန်းက ရေခဲသေတ္တာမပေါ်သေးဘူးဆိုပါဘူးဟာ’

ကျော်ဇင်ပိုင်က အဖြေများထွက်လာလောက်အောင် ဆိုသည်နှင့်

မေးသော်လည်း အကင်းပါးသော မေယဉ်မွန်က ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်လိုက်သည်။ ကျော်ဇင်ပိုင်လည်း ဆက်မမေးတော့ပေ။

‘ဟာ... ကားလာပြီ၊ ကားလာပြီ’

၂၀၂ ကားဆိုက်လာတော့ နှစ်ယောက်သား ပြေးတက်ကြ သည်။ ကားပေါ်တွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ ပြည့်နေသည်။ စပယ်ယာက...

‘ဆရာရေ... အေးဆေးပဲ၊ ရှေ့ကားဝေးတယ်’

‘မဝေးပါဘူး၊ ခုလေးတင် ရှေ့ကားထွက်သွားတာ’

မေယဉ်မွန်က စပယ်ယာကို ခပ်တည်တည်ပြောသည်။
ယာဉ်မောင်းက

‘ခြောက်ပူးပဲနေမှာ၊ ကြာတယ်၊ လိုက်မယ်ကွာ’

ယာဉ်မောင်းက အရှိန်နည်းနည်းတင်လိုက်သည်။ ၄၆ မှတ် တိုင်ရောက်တော့ ရှေ့ကား၏ နောက်ပိုင်းကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ ကျော် ဇင်ပိုင်နှင့် မေယဉ်မွန် မှတ်တိုင်တွင် ဆင်းလိုက်ကြ၏။

‘တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ မြန်မြန်လည်းရောက်တယ်၊ ဒီကား ရှေ့ကားကိုဖိုက်တော့မယ်’

‘အေး... ကောင်မလေး တော်ကြာယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်နေရင် သူတို့ပဲ ဒုက္ခရောက်မှာနော်၊ နင် ပေါက်ကရတွေ မလုပ်သင့်ဘူး’

မေယဉ်မွန်က ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ မင်သေသေလုပ်နေသည်။ ၄၆ မှတ်တိုင်တွင် ၆၁ ဘတ်စ်နီကို ထပ်စောင့်ရပြန်သည်။ ကားလာ တော့ ကြပ်နေသည်။ အတင်းတိုးတက်ပြီး လိုက်သွားရ၏။ ကားက လူဝိတ်ဖြင့် ပိနေသဖြင့် စောင်းငမ်းစောင်းငမ်းဖြစ်နေသည်။ ဂိတ်ဆုံး

ရောက်တော့ ဆင်းဆင်းချင်း စည်ကားနေသော ကြိုးတံတားဈေးကို တွေ့ရ၏။

‘ဟဲ့... နင် ဈေးဝယ်တတ်သလား’

‘ဟာ... မဝယ်တတ်ဘူး၊ ဈေးဝယ်ရတာ ငါ့အလုပ်မှ မဟုတ်တာ’

‘ဒီဈေးက ငါနဲ့စိမ်းနေလို့ပါဟာ၊ ငါ့အိမ်ကမှာတာလေးတွေ ဝယ်ပေးစမ်းပါ၊ ဒီမှာ စာရင်းစာရွက်လည်းပါတယ်’

‘ပြစမ်းပါဦး’

အရီးတော်ချင်လို့ သီးရသော အသီးတစ်ခြမ်း

နုရသီဟပတေ့မင်း လှမ်းပစ်သော အသီးငါးလုံး

ချစ်သူကို နှဲ့ဆိုးဆိုးသော အသီး ၇တောင့်

နာဖီအကျဉ်းစခန်းမှာ ဂျူးတွေအမြဲစားရသော အသီး ၁၀လုံး

လှပမှုလွန်ကဲသော အမျိုးသမီးတွေကို ခေါ်သောဗန်းစကား

(၃)ပူး

ရေသတ္တဝါတွေရဲ့ အိမ်သာက သူ့ခေါင်းထဲမှာရှိသည့် သတ္တဝါက (၁၀)သား

မနဲလေး၏ မေးဖရိတ်ဖုဒိက ငါးလုံး

ဂဠုန်ချက်တဲ့အရာက (၁)ထုပ်

ကျော်ဇင်ပိုင် ဖတ်ပြီး ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ မေးသည့်အတိုင်း သက်သက်မဲ့ ပဟေဠိလုပ်ထားခြင်းပင်။ ဈေးသည်တွေက သာ လျှောက်မေးနေလျှင် အဆဲခံရမှာ ကျိန်းသေသည်။ တစ်ထိုင်တည်း စဉ်းစားရ၏။

‘ရတယ် ဈေးဖိုးသာပေး’

ကျော်ဇင်ပိုင်က စာရွက်ကိုင်၍ ဈေးတန်းထဲ လျှောက်သွားသည်။ မေယဉ်မွန်က ဈေးထိပ်က အခွေဆိုင်တွင် နေရစ်ခဲ့သည်။ ဈေးက လူရှုပ်ထွေးသဖြင့် ကျော်ဇင်ပိုင် ယောင်တောင်တောင်နှင့် အခက်တွေ့နေသည်။

‘မိန်းမက ဈေးဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့ အကြောင်ကျားဖြစ်နေပုံပဲ’

‘သနားပါတယ်၊ ဈေးဝယ်တတ်ပုံမပေါ်ဘူး’

ဈေးသည် အချို့က အမျိုးမျိုးဝေဖန်ကြသည်။ ကျော်ဇင်ပိုင်လည်း ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ရောင်းသောဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။

‘အစ်ကိုကြီး ဘာယူမလဲ’

ဆိုင်တွင် အသက် ၁၅/ ၁၆ နှစ်အရွယ်ခန့် ကောင်မလေးတစ်ဦးက မေးသည်။

‘ညည်းအမေ မရှိဘူးလား’

‘အမေ အိမ်ခဏပြန်သွားတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက ဈေးကောက်အသစ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဈေးဝယ်သူပါ’

‘ဝယ်နေကျ ကတ်စတန်မာထင်တယ်၊ ဒီနေ့ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ အစုံရှိတယ်’

ကောင်မလေးက ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ လတ်ဆတ်ကြောင်းရှင်းပြသည်။ ကျော်ဇင်ပိုင်လည်း မေယဉ်မွန်ပေးသော စာရွက်လေးတကိုင်ကိုင်နှင့်...

‘အစ်ကိုကြီးမိန်းမက ဘာတွေဝယ်ခိုင်းလို့လဲ’

‘ရောဟာ ညည်းဖတ်ကြည့်ပါဦး၊ ငါ့မိန်းမ ပညာပြလိုက်ပြီထင်တယ်’

ကောင်မလေးက စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်သည်။

‘ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး၊ ပညာစမ်းလိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအဖြေတွေကို သမီးသိတယ်’

‘ဟေ... ဟုတ်လား၊ လုပ်စမ်းပါဦးဟ’

‘အရီးတော်ချင်လို့သီးတဲ့ အသီးက ဗူးသီးပေါ့၊ စကားပုံရှိတယ်လေ၊ ဘူးသီးမှ အရီးလာမတော်နဲ့လေ၊ နရသီဟပတော့မင်းလှမ်းပစ်တဲ့အသီးက ခရမ်းသီးလေ၊ သူက အိပ်ယာနိုးတိုင်း ဘေးမှာရှိတဲ့ အသီးတွေနဲ့ ကောက်ပစ်တတ်တယ်၊ အဲဒါ လုမ္ဗနီသီးတွေကို အိပ်ယာဘေးထားပေးရတယ်၊ သူပစ်လိုက်တာ အပျိုတော်တွေကို ထိသွားရာက ခါးရမ်းသွားလို့ ခရမ်းသီးဖြစ်သွားတာ၊ ချစ်သူကို နှိုးဆွတဲ့အသီးက ရုံးပတေသီးလေ၊ ချွဲပျစ်ပျစ်နဲ့ နာဇီတွေ လက်ထဲမှာ ဂျူးတွေကို အမြဲကျွေးနေတာက အာလူးပေါ့၊ အမျိုးသမီးတွေ လှပမှုလွန်ကဲရင် ခေါ်ကြတာက ပဲများတယ်လေ၊ ဒါဆိုပဲ ၃ ဗူးပေါ့၊ ငါးတကာယိုတဲ့ချေး ပုဇွန်ဆိုတ်ခေါင်းမှာ စုဆိုတဲ့စကားပုံရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ပုဇွန်ပေါ့၊ မနဲ့လေးရဲ့ အကြိုက်ဆုံးအစားအစာက ဘဲဥပေါ့၊ ဂဠုန်ချက်တဲ့အရာက ဆားပေါ့၊ အကြံကုန်ဂဠုန်ဆားခက်သေ’

‘ဟာ... ဟုတ်လှချေလား’

ကောင်မလေးက မထင်မှတ်ဘဲ ဗဟုသုတ ကြွယ်ွေနေသည်။ ကျော်ဇင်ပိုင်တောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တော်တော်ရယ်ရယ်၏။ ဒါနဲ့ ကောင်မလေးဆိုင်မှာပဲ အချို့ဝယ်ပြန်သည်။

တစ်ခုလည်း တိုးသည်။ ဈေးရောင်းနေပေမဲ့ အထင်တော့မသေးလိုက်ပါနဲ့။ မီးတိုင်ငယ်လည်း သူ့အရွယ်နဲ့သူ့အရွယ်နဲ့ပဲလေ။ ဈေးဝယ်ပြီးတော့ ဈေးထိပ်တွင် မေယဉ်မွန်ကိုရှာရသေးသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ဝယ်ရခြင်းရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား’
အင်တာဗျူး မေးသော ဂျာနယ်လစ်မလေးလို ရိုက်ကူးစွာမေးသည်။

‘မပြောဘဲနေပါ့မလား၊ ဒီလောက်ကတော့ ကလေးတွေ ဉာဏ်စမ်းဖြေသလိုပဲ၊ မင်းမှာတာတွေ အကုန်ပါတယ်’

‘တော်ပါပေတယ်၊ ရှင်ကိုတစ်မှတ်ပေးလိုက်ပြီ၊ ကျွန်မတို့ အချိန်လင့်ခင် ပြိုင်ပွဲလေးတစ်ခုလောက် လိုက်ကြည့်ရအောင်’

‘ဟာ... ဒီဈေးထဲမှာ ဘာပြိုင်ပွဲရှိမှာလဲ’

‘နင်ကလည်း တုံးတတ်ရန်ကော၊ ဟော ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ဖွင့်ထားတဲ့ ငါးဆိုင်နှစ်ဆိုင်ကို ကြည့်စမ်း၊ အစွရေးနဲ့ ပါလက်စတိုင်းလို အချင်းချင်းရန်ဆောင်နေကြတယ်၊ မကြာခင် သူတို့ရန်ဖြစ်တော့မယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူနိုင်မလဲ ကြည့်ရအောင်’

‘မေယဉ်မွန်... ပြဿနာကို အောက်လင်းဓာတ်မီးနဲ့ ရှာနေတာလား၊ ငါတို့က တကူးတကစောင့်ကြည့်ရအောင် သူတို့နဲ့ဘာများ ပတ်သက်နေလို့လဲ၊ သူတို့ရန်ဖြစ်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တောင် ငါတို့က သက်သေလိုက်ပေးရဦးမယ်၊ နောက်ပြီး ငါးခုတ်ဟဲ့ဓားလွင့်လာလို့ အော်တိုပြတ်ထွက်နေဦးမယ်၊ ပြိုင်ပွဲတွေ အများကြီးရှိပါတယ်၊ ညကျရင် မန်ယူနဲ့ အာကြီးပွဲရှိတယ်၊ တီဗွီကနေ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကြည့်ရဲပဲ’

ကျော်ဇင်ပိုင်မှာ မနည်းဖျောင့်ဖျရသည်။ မေယဉ်မွန် ပုပ်နေသော မျက်နှာလေး အရောင်ဖျော့သွားသည်။

‘နင်နော် နင့်မို့လို့ ငါ စိတ်လျော့လိုက်တာ၊ ကျောင်းထဲမှာလည်း နင် ငါ့ကိုအသားယူပြီး ရီသဲ့သဲ့လုပ်သွားသေးတယ်’

‘အပျော်ပါဟာ၊ ဒါနဲ့နင်ဘော်ဒါလေး အေးမွန်နှင်းရော’

‘သူ ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဘူး’

‘ဟိုလေ သူ့မှာ ရည်းစားရှိလား’

‘မရှိဘူး၊ ငါနဲ့အတူတူပဲ၊ အမေရိကန်က အိုစမာဘင်လာဒင်ကို တွေ့ချင်တွေ့သွားမယ်၊ ငါတို့ရည်းစားတွေမှာ မဟုတ်ဘူး’

ကျော်ဇင်ပိုင်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

‘ဟဲ့... ဘာရယ်တာလဲ၊ ငါ့ကိုလှောင်တာလား’

‘မလှောင်ပါဘူးဟာ၊ ယတြာချေမဲ့သူလာရင် လွှတ်ပေးပါမယ်’

‘အောင်မာ ငါ့ကိုတိရစ္ဆာန်နဲ့ နှိုင်းပြန်ပြီ’

‘အလကားစတာပါဟာ၊ အေးမွန်နှင်းကရော ဘာအကျင့်တွေရှိသလဲ’

‘သူက နည်းနည်းထူးဆန်းတယ်၊ လူတစ်ယောက်ကို အရင်းခင်မင်ရင် နံပါတ်တစ်မေးခွန်းထုတ်တတ်တယ်၊ ကပ်သီးကပ်သီးမေးတာနော်၊ ဥပမာ ဝိုးမျိုးရှစ်ဆယ်ရှိတယ်၊ တစ်မျိုးသောက်ခြေပါဆိုတာမျိုး၊ နံပါတ်နှစ်ပုံပြင်ပြောခိုင်းတယ်၊ ဒါဝေခဲ သိပ္ပံနည်းကျပါဆိုတာမျိုး၊ ခေတ်နဲ့လျော်ညီပြုပြင်ဖန်တီးယူတာတွေ ပုံပြင် နှုတ်မဟုတ်ဘူး၊ ခေတ်နဲ့လျော်ညီပြုပြင်ဖန်တီးယူတာတွေ ပုံပြင် နှုတ်မဟုတ်ဘူး’

အရသာလည်း မပျက်စေရဘူး၊ နံပါတ်သုံး ကလေးတွေကစားသလို လိုက်ကစားတတ်တယ်’

‘ဂူး... မလွယ်ပါလား’

‘နင်က ဘာဖြစ်လို့ အေးမွန်နင်းအကြောင်းတွေ မေးနေတာလဲ’

‘သိချင်လို့ပါဟာ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး’

ကျော်ဇင်ပိုင်က စကားကိုလျှော့ချလိုက်သော်လည်း မေယဉ်မွန်က ရိပ်မိသည်။ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်...

‘အင်း... ငါပြောပြမယ်၊ လောကမှာ အရှည်မထားသင့်တဲ့ သံသုံးမျိုးရှိတယ်’

‘ဘာသံလဲ၊ အိမ်ရိုက်သံလား’

‘မဟုတ်ဘူးဟာ၊ ၁။ သံသယ... အရှည်မထားသင့်ဘူး။ သံသယတွေများလာရင် ယုံကြည်မှုတွေ နည်းလာမယ်၊ ဝန်ပိုလာမယ်၊ မနာလိုစိတ်တွေ ခိုအောင်းတတ်လာမယ်၊ ၂။ သံယောဇဉ်... သူလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ သိပ်ရှည်ရှည်ထားရင် သတိရခြင်းတွေ ပိုလာမယ်၊ လွမ်းဆွတ်မှုတွေလွန်ကဲလာမယ်၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပိုများလာမယ်’

‘အေး... နင်ပြောတာလည်း ဟုတ်သားပဲ၊ နောက်သံတစ်မျိုးကရော’

ကျော်ဇင်ပိုင် စိတ်ဝင်စားစွာ ဆက်မေးသည်။

‘နောက်တစ်မျိုးက ငါတို့နင်တို့ ဗိုက်ထဲမှာရှိတဲ့ သံကောင်ပဲ၊ သူ့ကို အရှည်မထားသင့်ဘူး၊ ဗိုက်ကိုဒုက္ခပေးတတ်တယ်’

‘ရွံ့စရာကြီး’

‘သူ့ကို တိုတိုတုတ်တုတ်ထားပြီး နင်သင်စားပါလား’

မေယဉ်မွန်က လှပစွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ကျော်ဇင်ပိုင် ခွံ့မဲ့တွန့်ပွသွားသည်။

မေယဉ်မွန်နှင့် ဆုံတည်းရတာ နုတ်သမီးကို ကလိသွားထိုးမိသလိုပါပဲ။

အခန်း(၅)

မိုးဖြူစင်ငယ် ရွာပါရွာပါ တသောခါက မရွာတို့လို၊ သိကြားမိုးညို၊ မိုးမင်းဆိုတဲ့ အိုမိုးမင်းညို။ ။ ချစ်တဲ့သူငယ်၊ သည်လူရွှေဝါကြွသည့်နောက်ကို၊ တဖြောက်ဖြောက်ကယ်သာ ရွာလေတဲ့မိုး၊ ဝဲလင်းစဖို၊ ခိုလို့မှမလွတ်။ ။

ပျိုကလေးမယ့် ဆံခြိတ်မှာ စိုလို့ငယ်စွတ်သည်၊ လွမ်းဆွတ်စိမ့်မယ်၊ ရွှေညာမိုးရယ်၊ ရွာကျိုးတယ်။

ဆင်ပြီးကာငယ်၊ ကျောက်ကာသားနှင့် ယင်သွားသည်ကို အမယ်မလွမ်းပါတကား၊ အိုင်...။

သျှောင်ခေါင်းသိုးနှင့် ဆေးအိုးသည်ကိုလည်း အမယ်မလွမ်းပါတကား။ အိုင်...။ တောကြိုငယ်မှ တောင်ကြား၊ ရင်မွေးဖွားနှင့် ပျားဖွပ်သည့် လူကိုမှ အမယ်လွမ်းတယ်။ ဝမ်းမှာမဆုံ၊ ဝမ်းကျစ်ဆေးကို လေဆေးမှတ်လို့ ထပ်ထပ်ကယ်မျိုသည်၊ ခါးချိုဆစ်ကယ်မှာ၊ ဖွေးကျစ်သည့်နှယ်၊ တနန့်နန့်နဲ့လေ။

မိုးကရွာတုန်းကဖြင့် မရွာ။ ပျိုချစ်သူရွှေဝသွားကာမှ ရွာပါပေါ့။ ရွာမည့်ရွာသော် ဝဲလင်းစဖိုခိုလို့မှမလွတ်။ ပျိုဆံခြိတ်ကို ရေစွတ်ချေပေါ့။ မိုးရွာလေတော့ မယ်လေးကဖြင့်လွမ်း။ ရည်းစားကလည်း များပါဘိ။

ဘယ်သူလွမ်းရမှန်းသိ။ ဆင်ပြီးလက်စွပ်နှင့် ကျောက်ကာခွက်ရောင်းသည့် ရည်းစားကို မလွမ်း။ တစ်နေ့က တွေ့ကြသည့် ယင်သွားသည်ကိုလည်း မလွမ်း။ သျှောင်ဆံပင်အထုံကလေး ဖောင်းဖောင်းနှင့် ခေါင်းသိုးထုံးထားသူ ဆေးတံသည်ကိုလည်းမလွမ်း။ တောကြိုတောင်ကြား ရင်မှာအမွှေးဖွားများနှင့် ပျားဖွပ်နေသည့် ရည်းစားကိုဖြင့် ဘာကြောင့်လွမ်းမှန်းမသိ လွမ်းလိုက်ပါဘိ။

လွမ်းပုံကလေးမှာ ဝမ်းနှုတ်ဆေးကို လေဆေးမှတ်ပြီး ထပ်ခါထပ်ခါ မျိုမိမှားသောသူလို ခါးချိုးဆစ်မှာ ဝမ်းကျစ်၍လာသောအခါ နေမထိ ထိုင်မသာ ကော့လန်ကာ ကော့လန်ကာနှင့် တနန့်နန့်ဖြစ်ရပါပြီ ကောဟူသော ကဗျာအဓိပ္ပာယ်ကို တောင်တွင်းရှင်ငြိမ်းမယ်က ရေးဖွဲ့စပ်ဆိုခဲ့သည်။

တိမ်ခိုးတွေ သိုင်းဝိုက်လို့ မှောင်နေသယောင်ယောင်၊ လျှပ်ပန်းနွယ်တွေက တလဲ့လဲ့နဲ့ ထိန်းခနဲ လင်းခနဲ အဆောင်များရွေတွင် မိုးခိုနေကြသော ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ တစ်ပုံကြီး။ သန့်သန့်ရှာ အဆောင်ရှေ့တွင် လှိုင်မိုးထွန်းတစ်ယောက် မိုးအဖွဲ့တို့ ဘောင်လှေသည်။ ဒေဝါပဇ္ဇနီတော်ရာတွင် မှန်ပါရော။ သက်လုံကို ရွှေလက်ဆွဲသေးရဲ့။ ပဇ္ဇနီကျော်နတ်စည်က ပတ်လည်ကိုဟိန်းအောင်

‘တောက်... ဒီမိုးကွာ’

လှိုင်မိုးထွန်းက သူ့ထီးကျန်းမာရေးကိုသိသဖြင့် ဂရုစိုက်နေရ
၍ မိုးလေထဲမထွက်ရဲပေ။ ကျောင်းသားကျောင်းသူအချို့က မိုးသည်း
သည်းမှာ ဟေးလေးဝါးလား တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် လစ်ထွက်ကုန်သည်။
လှိုင်မိုးထွန်းတစ်ယောက်တည်း လှေကားထစ်တွင် ငှုတူတူထိုင်နေ
သည်။

‘ဒီမိုးကလည်း ထီးမပါတဲ့နေ့မှ ဒုက္ခပဲ’

လှိုင်မိုးထွန်းနှင့် မလှိုမ်းမကမ်းတွင် ရပ်နေသော ကောင်မလေး
တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ ကောင်မလေးက အဖြူရောင်ဝမ်းဆက်ကို
ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဆံပင်ကေသာက နက်မှောင်၍ ရှည်လျားသည်။
အောက်ကိုယ်အချိုးအဆစ်သည် တသမတ်တည်းရှိသည်။ မျက်နှာလေး
ဖြူဖွေးနေပြီး ပိန်လိုလှသည်။

ကောင်မလေးမှာ မိုးရွာသဖြင့် စိတ်ညစ်နေပုံရ၏။ လှိုင်မိုး
ထွန်းက တစ်ချက်မျက်မှောင်ကြွတ်၍ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။
မိန်းမ ဦးစားမပေးရေး ဝါဒကို စွဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားသူမို့ ဥပေက္ခာပြုတာ
မထူးဆန်း။ အခြားသူတွေဆိုလျှင် ပါးစပ်ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခု
ဆင်မှာ။

‘အစ်ကို... အစ်ကို ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ’

ကောင်မလေးက လှမ်းမေးသည်။ ယဉ်ကျေးမှုကင်းမဲ့သော
လှိုင်မိုးထွန်းက...

‘ငါ့ဟာငါ ဘယ်သွားသွားပေါ့’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီမက ကားမှတ်တိုင်အထိ လမ်းကြည့်လိုက်
ချင်လို့’

‘ငါ့ထီးကမကောင်းဘူး’

လှိုင်မိုးထွန်းက သံပြတ်ပြတ်ပြောသည်။ မိုးက ပိုသည်းလာ
၏။ ကောင်မလေးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထိုင်ချလိုက်၏။ လှိုင်မိုးထွန်း
မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်ရာ ကောင်မလေးမှာ ငိုနေ၏။ လှိုင်မိုးထွန်း
မိန်းမတစ်ယောက်၏ ရိုးစင်လှသော မာယာပရိယာယ်ဟု ကွက်နေ
သဖြင့် မသိကျေးကျွန်ပြုနေ၏။

အဆောင်ထဲမှ ဘယ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူမှ ထွက်မလာ
တော့။ အဆောင်ရှေ့တွင် သူတို့နှစ်ဦးသာ လှေကား ဟိုဘက်ထောင့်
ဒီဘက်ထောင့် ထိုင်နေကြသည်။

‘ဟေ့... ကောင်မလေး မင်း ဘာလို့ငိုနေတာလဲ’

လှိုင်မိုးထွန်း မေးသံက စူးစူးဝါးဝါး။ ရင်ထဲကမေးခြင်းမျိုး
မဟုတ်။ ကလေးတစ်ယောက် မုန့်မစားရ၍ ငိုခြင်းကို အမြင်ကတ်၍
မေးသလိုမျိုး။

‘ဝမ်းနည်းစရာတွေကို ပြင်းပြင်းပြပြ သတိရလာလို့ပါ’

ကောင်မလေးက မိုးစက်ကလေးတွေကို ရီဝေဝေ ငေးကြည့်
ရင်း ရှိုက်သံသဲ့သဲ့နှင့် ပြောသည်။ လှိုင်မိုးထွန်းက ခံစားချက်ကင်းမဲ့
သော သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင်အက်ကိုးသံ ရှုရှုဖြင့်...

‘အိမ်ကယောက်ျားကိုလား’

ဘယ်လိုမှ မမေးသင့်သော စကားဖြစ်သည်။ ကောင်မလေး
က လှိုင်မိုးထွန်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ လေးလေးချင်း
တံစက်မြိတ်မှ မိုးစက်အချို့ လှိုင်မိုးထွန်းခေါင်းပေါ် ထွက်လာသည်။

‘ခံစားချက်တိုင်းဟာ လူတိုင်းနဲ့ မပတ်သက်ဘူး’

ကောင်မလေးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆို၍ မိုးရေထဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူမ၏ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို မိုးရေစက်တွေက အိတ်ကပ်စေးသွားအောင် ဝင်ရောက်ပစ်ခတ်ကြသည်။ ရှည်လျားသော ဆံပင်များကို အေးစက်သောလေတွေက နေရာအနှံ့ တိုက်ခတ်၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရောက်တော့ ကောင်မလေးက ကြေကွဲခံစားနေသော မျက်ဝန်းဖြင့် လှိုင်မိုးထွန်းကို သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ လှိုင်မိုးထွန်းလည်း ကပျာကယာ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

‘ဟွန်း... ငါ့ကို မကျေမနပ်နဲ့ ကြည့်သွားတယ်’

လှိုင်မိုးထွန်း ကောင်မလေးမြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားတော့မှ မှတ်ချက်ပြုသည်။ မိုးကလည်း ဖြတ်ခနဲတိတ်သွား၏။ လှိုင်မိုးထွန်းလည်း အချိန်နောက်ကျနေသဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာမိ၏။ ကျောင်းတော်ထဲတွင် လူသိပ်မရှိတော့။ ကျောင်းလုံးခြုံရေးအချို့သာ ခိုးကာအင်္ကျီတွေနှင့် လှည့်ပတ်စစ်ဆေးနေကြသည်။ မိုးရိပ်ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် မှောင်နေ၏။ လှိုင်မိုးထွန်းကျောင်းထဲမှ ထွက်မည့် ကားတစ်စီးကို ရွေး၍စီးလိုက်၏။

သူ့စိတ်ထဲတွင် မိုးရေထဲ ပြေးထွက်သွားသော ကောင်မလေးကို မြင်ယောင်မိနေ၏။

‘ဟာ... ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

အတွေးထဲ ဝင်ဝင်လာသော ကောင်မလေးကို မျောက်ဖျက်ပစ်သည်။

သူငယ်ချင်းတွေ စုငှားနေသော အဆောင်ကို ရောက်တော့ ကျော်ဇင်ပိုင်တို့တတွေ ရောက်နေကြပြီ။ ကျော်ဇင်ပိုင်က ထမင်းချက်

ဖို့ မီးမွှေးနေ၏။ ဝေဇိုးအောင်က MP4 လေးဖြင့် ငြိမ့်နေသည်။ ကျော်လင်းထိုက်က အချမ်းပြေ ဝိနွှပ်ပက်ထည့်သောက်ရင်း စာအုပ်ဖတ်နေ၏။

‘ဟေ့ကောင်... မင်း ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ’

ကျော်လင်းထိုက် အမေးကို လှိုင်မိုးထွန်းက ကျောင်းမှအထွက်မိုးရွာသဖြင့် အဆောင်ရှေ့ မိုးခိုနေကြောင်း၊ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

ကျော်ဇင်ပိုင်က...

‘ဟာကွာ မင်းကလည်း ဒီကောင်မလေးကို ထီးဆောင်းပေးပြီး မှတ်တိုင်လိုက်ပို့လိုက်ပေါ့ကွာ’

‘ဟာ... ငါက ဘာလို့ပို့ရမှာလဲ၊ ဘာမှမဆိုင်ဘဲနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ကွာ’

‘ကောင်မလေးက မင်းကို စိတ်ဆိုးသွားမှာကွာ’

ကျော်လင်းထိုက်က ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို နေရာခေါက်၍ မချိတ်ကပ် ပြော၏။

‘ဒါ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာပရိယာယ်တွေကွာ၊ ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ကျေးဇူးတွေတင်၊ မိတ်ဖွဲ့၊ ကြာလာတော့ ချစ်သူတွေဖြစ်၊ အဲဒီမှာ ငွေကုန် သူတောင်းဆိုတာတွေလိုက်လျှောပေးရ၊ ခိုင်းတာတွေ လုပ်ရ၊ ပူဆာတာတွေ ဝယ်ပေးရ၊ သွားချင်တဲ့နေရာလိုက်သွားရ၊ အချိန်လည်းကုန် လူလည်းပြိုင်း၊ တဒင်္ဂသာယာမှုကနေ တစ်ဘဝတစ်ဘဝ သွားမှာ’

‘အဲဒါ မင်း ရေလိုက်လွှဲတာပဲ၊ ဘာမှမဆိုင်သေးဘူးကွာ’

တစ်ယောက်ကို သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး ထင်ကြေးနဲ့ လျှောက်ခန့်မှန်းနေရင် အကောင်းတွေထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟ... မင်းတို့ဘာသိလို့လဲ၊ မိန်းမတွေကလေ ယောက်ျားတွေကို ခိုင်းဖို့သက်သက် မွေးဖွားလာကြတာ’

‘မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ချစ်လို့အန္တအတာခံတာပဲရှိမယ်’

‘ဟေ့ကောင်... လှိုင်မိုးထွန်း ဒီကောင်တွေကို သွားမပြောနဲ့၊ ငကြောင်တွေ၊ ဟိုနေ့က တွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတွေကို စွဲလမ်းနေကြတာ’

ဝေမိုးအောင်က နားကြပ်ဖြုတ်၍ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ ပြောသည်။ ကျော်ဇင်ပိုင်က...

‘ဘာဆိုလို့လဲ၊ ငါတို့က သူတို့မေးတဲ့မေးခွန်းကို ဖြေဖို့ကြိုးစားနေတာပဲ’

‘မင်း ဘာမှကြောင်ကြွက်လုပ်မနေနဲ့၊ မနေ့က မင်းအဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်နဲ့ ကြိုးတံတားဈေးထဲ လျှောက်သွားနေတယ် မဟုတ်လား၊ မင်း ဈေးဝယ်ပေးနေရတယ်ဆိုတာ ပိုပြီးမှန်လိမ့်မယ်’

ကျော်ဇင်ပိုင် သူခိုးလူမိ ဖြစ်သွားသည်။ လှိုင်မိုးထွန်းက တကျွတ်ကျွတ်လုပ်ရင်း...

‘ကျွတ်... ကျွတ်... တော်တော်သနားစရာကောင်းတဲ့ အချစ်ကျေးကျွန်တစ်ယောက်တောင် ဖြစ်နေပြီကိုး’

‘ဟေ့ကောင် ကျော်ဇင်ပိုင် မင်း ဟိုမေးခွန်းရဲ့အဖြေကို မေးခဲ့သေးလား’

‘မေးတာပေါ့ကွာ၊ ဒင်းက မပြောဘူး’

‘အေးကွာ၊ ငါလည်းတစ်ချိန်လုံး စဉ်းစားနေတာ၊ မရဘူးဖြစ်နေတယ်’

‘တကယ်လို့ရခဲ့ရင် ဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကိုဆက်သွယ်ရမဲ့ဖုန်းနံပါတ်တွေ ရှိတယ်ကွာ၊ မပူနဲ့’

ကျော်နှစ်ကျော်က အတိုင်အဖောက်ညီညီဖြင့် ပြောသည်။

‘ခုတော့ နွားလိုသွားပြီးနေကြတာ၊ နောက်မှလိပ်လို ပက်လက်လန်ကုန်မှာ’

‘ဟား... ဟား... ဟုတ်ပါ၊ မမြင်ဖူးတော့ မူးမြစ်ထင်နေကြတာ’

မိုးနှစ်မိုးကလည်း ပြိုင်တူကဲ့ရဲ့ကြသည်။ ဝိဝါဒကွဲပြားလျက်ရှိသော သူငယ်ချင်းလေးယောက်၏ စကားမှာစစ်ထိုးပွဲသည် တစ်စတစ်စ ကျယ်ပြန့်လာချေပြီ။ သိသိသာသာလည်း ဖြစ်လာချေပြီ။

‘လာကွာ ကျော်ဇင်ပိုင် မင်းနဲ့ငါ လက်ဖက်ရည်ထွက်သောက်ရအောင်၊ ဒီကောင်တွေနဲ့ စကားပြောရတာ သစ်ဆွေးတုံးကြီးတွေနဲ့ ပြောရသလိုပဲ’

‘ကြွ... ကြွ... ငကြောင်တွေ၊ မိန်းမမာယာကို ပျားရည်ထင်တဲ့ကောင်တွေ၊ ပျားရည်အောက်က အဆိပ်ကို မတွေ့ဘူး’

‘ဒီကောင်တွေကို ကျွန်းတစ်ကျွန်းမှာ မျောက်တွေနဲ့ ထားမယ်’

‘မင်းတို့သာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ခိုင်းတာတစ်ကောင်လိုဖြစ်မှာ’

‘အေး... မင်းတို့ တစ်နေ့ဝဋ်လည်မယ်’

‘လည်ပါစေကွာ၊ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း ချစ်သူရခဲရင်
တောင် အရှင်သခင်လိုနေခဲ့ကောင်တွေကွ၊ သဘောပေါက်’

‘အေး... အေး... ရပါစေကွာ၊ နေလည်းနေနိုင်ပါစေ’

တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် အလျှော့မပေးကြပေ။ အခြေအနေက
ရှေ့လျှောက်ဆက်လက်တင်းမာရုံသာ ရှိတော့မည်။ လျော့သွားဖို့ မမြင်။

အခန်း(၆)

ကျော်လင်းထိုက် နေမကောင်းသဖြင့် ကျောင်းမသွားနိုင်။
အရက်နာကျခြင်းနှင့်အအေးမိသွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်း
တွင် သက်သာစပြုနေ၍ အပျင်းပြေ လမ်းလျှောက်ထွက်ရန် စိတ်ကူးမိ
၏။ အဆောင်ပိုင်ရှင် အဘွားကြီးက ခြေထောက်တွေကိုကဲခဲနေသဖြင့်
အားလပ်သူ ကျော်လင်းထိုက်အား သူ့မြေးကလေးကို ကျောင်းသွားကြို
ရန် အကူအညီတောင်းသည်။

ရိုးရိုးအကူအညီတောင်းခြင်းကို လက်ခံ၍ရသော်လည်း မြေး
မလေးရဲ့ အတန်းပိုင်ဆရာမလေးသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး အိန္ဒြာကျော်
ဇင်နှင့်တူကြောင်း ပြောခြင်းက ကျော်လင်းထိုက်ကို ကျောင်းသွားကြို
ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်အောင် တွန်းအားပေးနေသလို။ လူတွေခက်ပါဘိ။

အကယ်၍ မိန်းကလေးသာ သွားကြိုရင် အဘွားကြီးက
ကျောင်းဆရာအတန်းပိုင်သည် ကိုရိုးယားမင်းသားတစ်ဦးနဲ့တူကြောင်း
ပြောပြီး အကူအညီတောင်းမှာ ကျိန်းသေသည်။ ဆိုက်ကားဆရာတစ်
ဦးကို သွားကြိုခိုင်းရင်လည်း ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးသည် ဆိုက်ကား
ငါးစီးလောက်ပိုင်သည်ဟု ပြောမလား။

လူစိတ်ကို ကြိုသိနေခြင်းက အကောင်းအဆိုး ဒွန်တွဲနေရဲ့။
ကျော်လင်းထိုက်လည်း စက်ဘီးကလေးနင်း၍ မူလတန်းကျောင်းလေး
သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် အဘွားကြီး၏ မြေးမလေးအတန်းထဲမှ
ထွက်မလာသေး၍ ဝင်မေးရာ အတန်းပိုင်ဆရာမက သန့်ရှင်းရေးလုပ်
ခိုင်းနေသဖြင့် ခဏစောင့်နေရသည်။ ဆရာမသည် အိန္ဒြာကျော်စင်နှင့်
မတူ။ စင်စစ် တက္ကသိုလ်ဝှမ်းပုံနှင့် တူနေ၏။ အဘွားကြီးကို ပြန်ပြော
လျှင်လည်း အတန်းပိုင်ဆရာမ ချိန်းသွားပြီထင်တယ်ဟု ပြောမှာကိုး
သေပင်။

ကျော်လင်းထိုက်လည်း ကျောင်းဝတွင် စောင့်နေသည်။
‘ဟေ့ကောင်... ငါ့အဖေက ဟိုနေ့က ရေခဲသေတ္တာဝယ်လာ
တယ်’

ယဉ်လျက် ထွက်လာသော ကျောင်းသားလေးနှစ်ဦးထဲမှ
အသံထွက်လာသည်။

‘ဟုတ်လား၊ မိုက်တာပေါ့ကွ၊ မင်းစားမဲ့မုန့်တွေ ထည့်ထားလို့
ရတယ်’

ဘေးကကလေးက အားကျသည့်လေသံဖြင့် ပြော၏။

‘အေးကွာ၊ အခုလောလောဆယ်တော့ ဘာမုန့်ထည့်ရမှန်း
မသိသေးဘူး၊ ဒီနေ့ ငါ့အဖေ ဘာဝယ်လာမှန်း မသိသေးဘူး’

‘ချောကလက်တွေ၊ ပေါင်မုန့်တွေ၊ အအေးဗူးတွေ ဝယ်လာ
မှာပေါ့ကွ’

‘အေး... မင်းပြောသလိုဆို သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ အဲဒီမျှားလွန်း

တဲ့ မုန့်တွေကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ငါဘယ်လိုထည့်ရမှန်းတောင် မသိ
ဘူး’

ကလေးက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန်ပြောသည်။

‘မင်းကလည်းကွာ၊ တံခါးဖွင့်ပြီးထည့်ပေါ့ကွ’

ကျော်လင်းထိုက်သည် ကလေးတွေပြောသွားသော ရေခဲ
သေတ္တာနှင့် ဆက်စပ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို သွားတွေးမိသည်။

‘ကြုံကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ဘယ်လိုထည့်မလဲ၊ ဟာ... ဟုတ်ပြီ
ဒါ အရိုးရှင်းဆုံး အဖြေပဲ၊ သေချာပြီ၊ ဒါအဖြေမှန်ပဲ ဟေး’

ကျော်လင်းထိုက် ထနုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။

မွန့်နှစ်မွန့်ဆီ အပြေးအလွှား သွားချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။
အချိန်ကလည်း လင့်နေပြီ။ Jumper လိုချက်ချင်းရောက်သွားရင်
အကောင်းသား။

‘ကိုအဝှာ... ဒီမှာကလေးခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား’

ဆရာမ လက်ကိုဆွဲ၍ အဘွားကြီးမြေးမလေး ရောက်လာ
သဖြင့် ကျော်လင်းထိုက် အပျော်တွေကို ခေတ္တရပ်ထားလိုက်ရ၏။

‘ဪ... ဆရာမ အတွေးခေါင်သွားလို့’

ဆရာမက ကလေးမလေးကို တာတာပြု၍ ထွက်သွားသည်။
ပါးစပ်ကလည်း ချီးကျူးထောပနာပြုသွားရဲ့။

‘ဘယ်လိုအဖေလည်း မသိဘူး’

ကျော်လင်းထိုက်လည်း ကလေးမလေးကို စက်ဘီးဆီတင်
နင်းလာခဲ့သည်။

‘သမီး... သမီးအမေက ငယ်ငယ်က ဘယ်ခေါ်သလဲဆိုတု
သလဲ’

‘အိန္ဒြာကျော်ဇင်’

ကျော်လင်းထိုက် ရယ်ချင်စိတ်ပေါက်သွား၏။ ခုမှ ငါ
ဘကယ် အိန္ဒြာကျော်ဇင်နဲ့ ရသွားတော့တာပဲဟူ၍။ လေတချွန်ချွန်ဖြင့်
စက်ဘီးကိုနင်းနေပုံများ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တိမ်တွေပေါ်နင်းသွားသလား
ထင်နေ၏။

အဆောင်ရောက်တော့ ကလေးမလေးကို အဘွားကြီးဆီ ပို့၍
ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေသော မျက်နှာဖြင့် သူနေရာအခန်းသို့ ဝင်လာသည်။
အခန်းထဲတွင် ကျော်ဇင်ပိုင်နှင့် ဝေမိုးအောင်သာရှိသည်။

‘ဟေ့ကောင် ဘာတွေမြူးနေတာလဲ၊ ဧကန္တ ပိုက်ဆံချေးလို့
ရလာတာထင်တယ်’

ဝေမိုးအောင်က ခနဲတုတ်တုတ် ပြောသည်။ ကျော်လင်းထိုက်က
ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့်...

‘ကျော်ဇင်ပိုင် ဟိုကောင်မလေးတွေရဲ့ ဖုန်းရှိသလား’

‘ဟာ... ရှိတာပေါ့၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ရေခဲသေတ္တာထဲ ကြံ့ဘယ်လိုရောက်သွားသလဲ သိပြီ’

‘ဟာ... သူငယ်ချင်း အောက်ထပ်ကဖုန်းအိမ်မပိတ်သေးဘူး’

ကျော်ဇင်ပိုင်က ဝတ်နေကျ ပုဆိုးအစုတ်ကိုလဲရင်း ကပျာ
ကယာပြော၏။

‘အေး... ဖုန်းဖိုး ငါ့မှာရှိတယ်ဟ’

နှစ်ယောက်စလုံး ပြေးဆင်းသွားကြသည်။ အပေါ်သို့တက်
လာသော လှိုင်မင်းထွန်းနှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသည်။

‘ဟာ... ဟ... နာဘူးလို့လို့လား’

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သလို လှိုင်မင်းထွန်းက မနာလိုဟန်ပြော
သည်။ ကျော်နှစ်ကျော်ကတော့ လှေခါးထစ်တွေကို လျှောသဘောထား
၍ ဆင်းသွားကြ၏။

‘မင်းနဲ့ငါ ဖုန်းဆက်ဖို့ သဘောတူညီချက်တစ်ခု ယူရလိမ့်
မယ်’

‘အေး... ပြော’

‘ငါက အေးမွန်နှင်းကို ဆက်မယ်၊ မင်းက မေယဉ်မွန်ကို
ဆက်’

ကျော်လင်းထိုက်အပြောကို မစောင့်တော့ဘဲ ကျော်ဇင်ပိုင်က
မေယဉ်မွန်ဖုန်းကို ဆက်သည်။ တော်တော်နဲ့ ခေါ်မရ။ ကျော်လင်းထိုက်
က လက်ပိုက်၍ စောင့်ကြည့်နေသေး၏။

ကျော်ဇင်ပိုင် RD/Pause ကို ထပ်ခါထပ်ခါ ဆောင့်ဆောင့်
အောင့်အောင့် နှိပ်နေတော့မှ ကျော်လင်းထိုက် ဖုန်းခွက်ကို ပတ္တမြား
ကျောက်စီဓားလုယူလိုက်သော ကျန်ကျောင်းလို ယူလိုက်သည်။

‘ကြာနေပြီ၊ ငါဆက်ဦးမယ်’

ကျော်လင်းထိုက် ဖုန်းခေါ်ရာ ချက်ချင်းတန်းဝင်သွားသည်။
ဖုန်းတွင်ပေါ်နေသော နံပါတ်ကို ကျော်ဇင်ပိုင်က ကြည့်ရာ သူ့ဘဝန်း
ရုံးသွားကြောင်း တွက်မိ၏။ သူခေါ်သော မေယဉ်မွန်ဖုန်းက အိမ်ထဲက
ကျော်လင်းထိုက်ဆက်သော အေးမွန်နှင်းဖုန်းက ဟင်းခန်း။

‘ဟဲလို... ဟဲလို’

ကျော်လင်းထိုက်အသံက ဝံပုလွေအသံလိုလို။

‘ဘယ်သူလဲ’

အသံစူးစူးလေးနှင့် တစ်ဖက်မှ ပြန်မေးသည်။ ကျော်လင်းထိုက်က အငမ်းမရနှင့်...

‘အေးမွန်နှင်းလား၊ ကျွန်တော်ပါ။ ကျော်လင်းထိုက်၊ လေးယောက်အုပ်စုကပါ’

‘ရှင် နောက်မှပြန်ဆက်ပါလား၊ ဒီမှာ အရေးကြီးနေလို့’
တစ်ဘက်မှ စိုးရိမ်သလို ထိတ်လန့်သလို လေသံနှင့်ပြန်ပြောသည်။

‘ဗျာ... ဘာတွေအရေးကြီးနေလို့လဲ’

‘ဒီမှာ ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့မှာ ကြွတစ်ကောင်ရောက်နေလို့’
ကျော်လင်းထိုက်က ဖုန်းခွက်ကိုပိတ်ကိုင်၍...

‘ဟေ့ကောင် အေးမွန်နှင်းတို့အိမ်ရှေ့မှာ ကြွတစ်ကောင်ရောက်နေလို့တဲ့၊ တိရစ္ဆာန်ရုံက လွတ်လာသလား မသိဘူး’

‘မင်းကလည်း ပေါက်ကရ၊ ကြွက ရန်ကုန်လမ်းညွှန်စာအုပ်မှ မရှိတာ၊ နောက်ပြီး လိုင်းကားဘယ်လိုတိုးစီးမလဲကွ၊ လမ်းလျှောက်ရအောင်လည်း ပလက်ဖောင်းကျောက်ပြားတွေက နှမ်းပျစ်လောက်တောင် မခိုင်တာ’

‘ဟာ... ငါသိပြီ၊ ဒင်းကလေး အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ပရိယာယ်လုပ်နေတာ’

ကျော်လင်းထိုက် ဖုန်းပြောသံကို မြှင့်လိုက်၏။

‘ဟာ... အေးမွန်နှင်း... ညီမလေး အဲဒီကြွကြီးကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားလိုက်’

‘ဘယ်လိုလုပ်ဆန့်မလဲ’

‘လွယ်ပါတယ်၊ တံခါးဖွင့်ပြီးထည့်လိုက်ပေါ့’

ကျော်လင်းထိုက်က အောင်မြင်သူလေသံဖြင့် ဝံ့ဝံ့စားစားဆိုသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်တုန်းက ဝင်စတန်ချာချီက အင်္ဂလန်ကျွန်းကို သိမ်းပိုက်ပြီး ဟစ်တလာရဲ့တပ်တွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ We shall fight on the beaches စတဲ့ အသံတစ်သံတည်းပါသလို။

‘ကျွန်မ သီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြမယ်’

‘ရှက်ရာနဲ့ ဖုန်းပြောသလို ဂရုတစိုက်နားထောင်ပါမယ်’

‘အမူအရာတော့ မပါဘူးနော်၊ ဘယ်သူကမှားပြီးမှန်တယ်လို့ အဆုံးအဖြတ်ခက်လာတယ်၊ အဆိုးနဲ့အကောင်း တွဲနေတတ်တာကို၊ မြင်နိုင်ဖို့လေ့ကျင့်ခဲ့တယ်...’

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွား(ကျသွား)သည်။ ကျော်လင်းထိုက် တစ်ယောက် ကြွေးရှင်ကို အတိုးသွားပေးချိန် ကြွေးရှင်က ထပ်ယူဦးမလားမေးသလို ဘာဖြေရမှန်းမသိသလို ပြန်တုံ့ပြန်ရခက်ခက်...

ကျော်နှစ်ကျော်သည် ဂေါ်နှစ်ဂေါ်ဖြစ်ဖို့အရေး ဟက်ကြွလှုပ်ရှားနေသဖြင့် ပထမမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို လက်မထိပ်တွင် အပ်နှံမတုန်မလှုပ်သူကို ရွေးသကဲ့ ရဲဝံ့စွာ အနေအထားဆင်ကာ အသင့်ရှိနေကြသည်။

‘ဟိုနှစ်ကောင် ငါတို့ကို တော်တော်အစွန်းရောက်ပြီး သွန်သင်နေပြီ’

‘အပိုစကားတွေ မပြောတော့ဘူးကွ၊ သူတို့လိုလိုဖြစ်နေတာ

ကို လက်ခံလို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မိန်းမတွေကို အပြစ်ရှာနေတာလဲ၊ နားမလည်နိုင်ဘူးကွ’

‘ခက်တာပဲကွာ၊ သူတို့စိတ်တွေ လမ်းကြောင်းလွဲနေတာ မကောင်းဘူး’

နှစ်ယောက်သား မိုးနှစ်မိုးကို ဝေဖန်၍ ကျောင်းသားရေးရာ အဆောင်ဘက်ရှိ ကင်တင်းသို့ လမ်းလျှောက်လာကြ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရီဗိုက်တာတို့ ရယ်ဗီကွန်တို့ မသောက်ဘဲ လန်းဆန်း တက်ကြွနေ၏။ မွန်နှစ်မွန်ကို တွေ့ဖို့အရေး ဘယ်ဘက်ရင်အုံထောင့် က တစုတစုနဲ့။ ခုကတည်းက နှစ်ယောက်သား ခွဲတမ်းချထားကြ သည်။ ကျော်ဇင်ပိုင်က မေယဉ်မွန်၊ ကျော်လင်းထိုက်က အေးမွန်နှင်း အသီးသီး ချိန်းထားကြသည်။ ပစ်ဖို့ကတော့ တောင်ဝင်ရိုးစွန်းမှ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းအထိ ဝေးကွာလွန်းသေး၏။ ကင်တင်းတွင်မြင်ကွင်း တွေ့ထင်ရှားပြတ်သားစွာ (မျက်မှန်ကြော်ငြာမဟုတ်ပါ) ဖြင့် နတ်သမီး လေးနှစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မေယဉ်မွန်က ရောင်စုံအတုံး ကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားစွာ လှည့်နေသည်။

‘ဒီရင်မှာ မျှော်လင့်တောင့်တ xxx တောင်ပံလေးများရရှိ လိုက်ရင်’

ကျော်ဇင်ပိုင်က ဖြူဖြူကျော်သိန်းသီချင်းဆို၍ ကင်တင်းထဲဝင် သွားသည်။

‘ခြင်တောင်ပံဆို တစ်ဝီနဲ့’

ကျော်လင်းထိုက်က အမြင်ကတ်ကတ်နှင့်ပြောသည်။

‘အစ်မတို့ ဒီမှာထိုင်မယ်နော်’

နှစ်ယောက်သား ခုံဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်သည်။ မေယဉ်မွန်က အတုံး ကလေးကိုဘေးချရင်း...

‘နင်တို့နှစ်ယောက်မေးခွန်းရဲ့အဖြေကို ရသွားတဲ့အတွက် ငါတို့ ကို တစ်ခုခုကျွေးရမယ်’

‘ပြောင်းပြန်ကြီးပါလား၊ ကျွေးဆို ကျွေးပါ့မယ်’

‘ငါတို့က နင်တို့ကို ဒုတိယမေးခွန်းမေးမယ်၊ ချက်ချင်းဖြေ နိုင်ရင် နှစ်ဆပြန်ကျွေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

အေးမွန်နှင်းက ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ရှိသေ့စွာပိတ်၍ ပြော သည်။

‘မေးဦးမှာလား၊ မေးမဆုံးပေါင် တောသုံးထောင်ပဲ’

‘နင်တို့ကို ပညာစမ်းတာ လယ်ငယ်ဝမ်းအဆင့်ပဲ ရှိသေး တယ်၊ ငါတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံနှုန်းမရောက်မချင်း နင်တို့အတွက် ပြိုင်ပွဲတွေက ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး၊ အရာရာကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် တွက် ဆထားရင် လူ့ဘဝဟာ လိပ်ခွံကျွတ်သွားတဲ့လိပ်လိုဘဲ ယက်ကန် ယက်ကန်ဖြစ်နေမှာပေါ့’

‘လိပ်ခွံဘီးတော့ လုပ်ရောင်းလို့ရပါတယ်’

ကျော်ဇင်ပိုင်က ပခုံးတွန့်၍ အတွန့်တက်၏။

‘ဘယ်အကောင်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ရဦးမလဲ’

‘အံ့မယ် မေးခွန်းတောင် ကြိုသိနေတယ်၊ တော်လှူချင်တာ’
မေယဉ်မွန်က အံ့သြစာနားဖြစ်သွားသလို အတုအမူ...

‘ဒီတစ်ခါ နင်တို့ထည့်ရမယ့်အကောင်က သစ်တောထဲမှာ’

‘ကြွလို့ပဲ တံခါးဖွင့်ပြီးထည့်မှာပေါ့၊ ဘာခက်လို့လဲ’

ကျော်လင်းထိုက်က လက်တန်းဖြေချလိုက်သည်။

‘တော်တော်တုံးတဲ့ကောင်တွေ၊ ငါတို့သာ နင်တို့မိဘတွေဆိုရင် ချွန်စက်စက်ရုံကို ပို့လိုက်ပြီ’

‘အဲဒါအဖြေမှန်မဟုတ်ဘူးလား’

‘ငါတို့က အဖြေနှစ်ခုတစ်ထပ်တည်းကျတဲ့ မေးခွန်းမျိုး မေးမလား’

‘အေး... ဟေ့ကောင်... ဟုတ်သား၊ မင်းကလည်း ကြွနဲ့ သစ်ကုလားအုတ် ချိန်းသွားပြီလေ၊ ဒီတစ်ခါ တံခါးဖွင့်လို့မရရင် ရေခဲသေတ္တာနောက်ဖက်ကို ဖွင့်ထုတ်ပြီး မရမက သွပ်သွင်းထည့်မှာပေါ့’

‘ငါတို့အဖြေမှာ ရေခဲသေတ္တာရဲ့ ပျက်စီးခြင်းမပါဘူး’

နှစ်ယောက်သား စဉ်းစားခန်းအသီးသီးဖွင့်ကြသည်။ လွယ်မယောင်နဲ့ခက်ပါလား။

‘ထုံးစံအတိုင်း ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီစဉ်းစားကြပါဦး’

‘လောလောဆယ် ဆိုင်းငံ့ထားပါတယ်၊ ကဲ... ကဲ... အခု စဉ်းစားမနေနဲ့’

မေယဉ်မွန်က စကားလမ်းကြောင်းလွဲလိုက်သည်။ ကျော်ဇင်ပိုင်တို့လည်း အတွေးတွေ လေဟာနယ်မှာ ပျောက်ထွက်သွားကုန်၏။ သစ်ကုလားအုတ်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်မဲ့အစား သူတို့ပါးစပ်ထဲသာ အရှည်လိုက်မောင်းသွင်းလိုက်ချင်ရဲ့။

‘နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါတို့ဗေဒင်တွက်ပေးမယ်’

‘မဟာဘုတ်တွေ ဘာတွေထူရဦးမှာလား’

‘ဘာမှမလိုဘူး၊ စာရွက်နဲ့ဘောပင်ပဲ လိုတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

မေယဉ်မွန်က လတ်ဆတ်သော ပန်းသီးလေး နှင်းခတ်ထားသလို ရွှန်းရွှန်းဝေစွာ ပြောသည်။ ကျော်လင်းထိုက်က ပိုင်သည်။ သူ့အိတ်ထဲမှာ စာရွက်နှင့်ဘောပင် အသင့်ထုတ်လိုက်သည်။ စီးချင်းထိုးမည့် သူရဲကောင်းခိုင်းနှင့် ဓားကို ထုတ်သလို။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဘော်ဒါ... အမှတ်စဉ် တစ်ကနေ ဆယ့်တစ်အထိ အစဉ်လိုက်ချရေးပါ’

‘ရေးပြီ၊ ဘာခက်တာမှတ်လို့လဲ’

ကျော်လင်းထိုက် စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးလိုက်သည်။ ကျော်ဇင်ပိုင်က အံ့သြစွာ လိုက်ကြည့်နေရဲ့။

‘နင်တို့ရဲ့စိတ်ကို စနစ်တကျ စမ်းသပ်တာမျိုးပဲနော်၊ သေသေချာချာ မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြေပါ၊ မညာဖို့ မလိမ်ဖို့ ကြိုပြောထားမယ်၊ ပြီးမှ နောင်တရလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

မေယဉ်မွန်က Ghost ကားထဲက ဂူပီဂိုးဘက်လို။

‘ပျော်စရာလည်းကောင်းတယ်၊ အံ့သြစရာလည်းကောင်းတယ်နော်၊ ကဲ... စလိုက်ရအောင်၊ တစ်ခုမှာထားမယ်၊ လူနာမသိဘွေကို ရေးတဲ့အခါ ကိုယ်နဲ့တကယ်သိကျွမ်းနေတဲ့သူ၊ ရင်းနှီးတဲ့သူတွေကိုသာ ရွေးပါ၊ စိတ်ထဲ ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတာတွေကို ချော့ချော့ ဟိုတစ်ယောက်ပါ တစ်ခါတည်းလိုက်ရေးလို့ ရတယ်နော်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မကြည့်နဲ့ပေါ့’

ကျော်ဇင်ပိုင် ကပျာကယာဘောသင်နှင့် အညွတ်ထုတ်သည်။

‘ကဲ... နံပါတ်တစ် ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ဂဏန်းတစ်ခုရေး’

‘မြန်မာလိုလား အင်္ဂလိပ်လိုလား’

‘တရုတ်လို ကုလားလိုရေးလည်း ရတယ်၊ နင်တို့နားလည်ရင် ပြီးရော’

‘ရောမလိုရေးမယ်’

ကျော်လင်းထိုက်က လျှာရှည်သည်။

‘မြန်မြန်သွက်သွက်လေး ရေးနော်၊ အကြာကြီးစဉ်းစားရင် ဒီဗေဒင်ကိုစောင့်တဲ့နတ်က စိတ်မရှည်တတ်ဘူး’

‘ရပြီ၊ ဆက်ပြောပါ’

‘နံပါတ်နှစ် ကိုယ်ကြိုက်ရာဂဏန်းတစ်ခုကို ထပ်ရေးပါ’

‘မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘ဟဲ့... ငါတို့မယ်တော်တွေမဟုတ်ဘူး၊ ကြာတယ်၊ နံပါတ် သုံးရဲ့ဘေးမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်များရဲ့ နာမည်ကိုရေး၊ နံပါတ်ခုနစ်မှာ လည်း အဲဒီလိုပဲရေး၊ မြန်မြန်လေးနော်’

‘သဘောပေါက်ပြီ’

ကျော်ဇင်ပိုင်က ကျော်လင်းထိုက်ကို အကြံတူအရေးတူဖြစ် သွားမလား အကဲခတ်ရာ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးချင်းသွားတိုက် ဆိုင်နေသည်။

‘ကဲ... ရပြီနော်၊ နံပါတ် ၄၊ ၅၊ ၆ မှာ မိသားစုထဲကဖြစ် ဖြစ်၊ မိတ်ဆွေထဲကဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းထဲပေါ်လာတဲ့နာမည်သုံးခုကို ချ ရေးလိုက်ဦး’

‘မလိမ့်နဲ့ မညာနဲ့နော်’

အေးမွန်နှင်းက ဆရာမက ကလေးတွေကို ဟန့်သလိုမျိုး သတိပေးသည်။

‘ကျန်တဲ့နံပါတ် ၈၊ ၉၊ ၁၀ နှင့် ၁၁ မှာ သီချင်းခေါင်းစဉ် လေးခုဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် သီချင်းစာပိုဒ်လေးတွေ ခံစားမိသလို ဖျတ်ခနဲပေါ်လာတာချရေး၊ သိပ်မကြာနဲ့နော်၊ အချိန်ကအရေးကြီး တယ်’

နှစ်ယောက်သား မစဉ်းစားဘဲ တောက်လျှောက်ချရေးလိုက် သည်။

‘ကဲ... အိုကေ... အားလုံးပြီးသွားပြီနော်၊ ပြီးသွားရင် လိုချင် တဲ့ ဆုကိုတောင်း ရင်ထဲကပဲ ဆုတောင်းနော်’

ကျော်လင်းထိုက်တို့လည်း ခုမှသက်ပြင်းတွေချပြီး ကိုယ်ရေး ထားတာကို ကိုယ်ပြန်ဖတ်ကြည့်သည်။ မေယဉ်မွန်က လက်နှစ်ဘက် ကို ကိန္နရာမလေးလို မြှောက်၍ ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိ ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ... နင်တို့နှစ်ယောက် အဖြေကို ပြောမယ်နော်’

နှစ်ယောက်သား အကယ်ဒမီရင်ခုန်သံ စောင့်မျှော်သလိုမျိုး။

အခန်း(၇)

‘အခုအဖြေလေးတွေအကြောင်းကို စကြာရအောင်၊ နံပါတ်တစ်မှာ သင်ရေးထားတဲ့အတိုင်း ဂဏန်းအတိုင်း (လူအရေအတွက် ရှေ့အောင် နံပါတ် နှစ်မှာ သင်ရေးထားတဲ့ ဂဏန်းအတိုင်း ရက်အတွင်း ပြောလိုက်ပါ။ သင့်ဆုတောင်းတွေ မကြာခင် ပြည့်လာလိမ့်မယ်၊ ဒါတော့ အနည်းငယ်ချင့်ယုံပါ။ နောက်ပိုင်း အဖြေလေးတွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်’

ကျော်ဇင်ပိုင်နှင့် ကျော်လင်းထိုက် ကိုယ်ရေးထားတဲ့ စာကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းကုတ်သွားသည်။ ဘယ်လောက်ဂဏန်းတွေ ရေးထားသလဲမသိ။

‘ကဲ... နံပါတ်သုံးရဲ့ အဖြေကို သိပ်သိချင်နေပြီလား’
ကျော်နှစ်ကျော် လည်ပင်းတွေ သစ်ကုလားအုပ်လို ရှည်ထွက်လာလုနီးနီးဖြစ်သွား၏။

‘နံပါတ်သုံးရဲ့ ဘေးမှာရေးထားတဲ့သူနာမည်က ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ၊ ဟုတ်သလား’

‘ဟာ... မှန်လှချည်လား’

ကျော်ဇင်ပိုင်က ဝမ်းသာအားရ ထအော်သည်။ ဘောလုံးပွဲမှာ ကိုယ်အားပေးတဲ့ အသင်း ပွဲဦးထွက် ငွေဆော်ဦးဂိုးရသလို။ မေယဉ်မွန်တို့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ နတ်ကတော် ပြုံးပြုံးလိုက်၏။ (တစ်ခုခုတော့ တွေ့ရလိမ့်မယ်)

‘နံပါတ်ခုနစ်ဘေးမှာရေးထားတဲ့သူကတော့ ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်သူ၊ အခုတော့ ကိုယ်နဲ့လည်းသိပ်မတိုက်ဆိုင်တဲ့သူ၊ ဟုတ်သလား’

‘ဟာ... ဟုတ်လှချည်လား၊ ဗေဒင်တော်တော်မှန်တာပဲ’

ကျော်လင်းထိုက်က ပျောက်ဆုံးနေသော ရွှေမြို့တော်ကြီးကို ဘွားဆွဲတွေ့လိုက်သလို ဝမ်းသာအားရ တပ်ပြောသည်။

‘နံပါတ်လေးရဲ့ဘေးမှာ ရေးထားတဲ့သူကတော့ ကိုယ်က ဂရုအစိုက်မိဆုံး အလေးပေးမိဆုံး မှန်သလား’

‘ဒါလည်း မှန်တာပဲ’

‘နံပါတ်ငါးရဲ့ဘေးမှာရေးထားတဲ့သူကတော့ ကိုယ့်ကိုကောင်းကောင်းသိရှိနားလည်ပေးတဲ့သူပဲ’

‘သေချာတာပေါ့’

‘နံပါတ်ခြောက်ရဲ့ဘေးမှာ ရေးထားတဲ့သူကတော့ တို့သို့အတွက် ကံကောင်းစေမဲ့သူပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ’

‘ဒက်ထိုကို မှန်နေပါလား၊ တော်တော်ဟုတ်တဲ့ ဘွယ်ထီးပဲ’

‘ကဲ... နံပါတ်ရှစ်ဘေးမှာ ရေးထားတဲ့ သီချင်းခေါင်းစဉ်လေးက နံပါတ်သုံးက သူနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့သီချင်းလေးပဲ’

‘နံပါတ်ကိုးဘေးမှာ ရေးထားတဲ့ သီချင်းလေးကတော့ နံပါတ် နှစ်က သူ့အတွက်ပါ’

‘ကျိန်းသေပေါက်မှန်ကရောဗျို့’

‘နံပါတ်တစ်ဆယ်ဘေးမှာရေးထားတဲ့ သီချင်းလေးက ကိုယ့် စိတ်ကိုအများဆုံးရောင်ပြန်ဟပ်တဲ့ သီချင်းပဲ’

‘ဒါ... မှန်တော့မှန်တယ်’

‘တွေးကြည့်ရင် ပိုမှန်လာသလိုပဲ’

ကျော်နှစ်ကျော် စပ်ပြီးပြီးနှင့် ဖြစ်သွားသည်။

‘နံပါတ်ဆယ့်တစ်ဘေးမှာ ရေးထားတဲ့ သီချင်းကတော့ ကိုယ့် ဘဝခံယူချက်ကို ထင်ဟပ်စေမဲ့ သီချင်းလေးပဲ’

‘ဒါလည်း မှန်သင့်သလောက် မှန်ပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် နင်တို့ရေးထားတဲ့ စာရွက်တွေကို ငါတို့ကို ပြနိုင် မလား’

‘ဟာ... ဒါတော့’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်’

‘သေချာတယ် မေယဉ်မွန်၊ အစကတည်းက ဒီဗေဒကို သူတို့အတွက် တွက်မပြသင့်ဘူး’

‘ဟုတ်ပါ၊ ငါတို့ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ’

မေယဉ်မွန်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို အေးမွန်နှင်းက ထပ်ဖြည့် စွက်လိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး တရားခံကို စစ်ဆေးသလို မေးကြ၊ မြန်းကြ၊ အစ်ကြ၊ အောက်ကြတော့မည်။

ချက်ချင်းပင် ကျော်နှစ်ကျော်မှာ ခြင်္သေ့ရှေ့ရောက်နေသော ရှဉ့်ပေါက်စလေးတွေလို ကုပ်သွားကြသည်။

‘နင်တို့က ငါတို့ဘာတွေရေးထားသလဲ သီချင်လို့လား’

‘မသိချင်ပါဘူး၊ ငါတို့က မေးရုံပဲ ရှိတာ၊ နင်တို့ဘာဖြေထား သလဲသီချင်ရင် နင်တို့စာရွက်ကို လုယူလိုက်မှာပေါ့’

‘လုရင်းနဲ့ ပြသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

ကျော်စင်ပိုင်က စာရွက်ကို ဖလပ်ဖလပ်ပြရင်း ရယ်ကြဲကြဲ လုပ်နေသည်။

‘မလုပ်ပါဘူး၊ ချောတိုင်တက်ပွဲမှ မဟုတ်တာ’

‘သိပ်အများကြီး ပြောမနေနဲ့၊ မေယဉ်မွန် နင် စုတုပြုလုလာ မှတ်သားထားတဲ့ ချစ်သူအတွက်ကုန်ကျစရိတ်အချက်အလက်များ စာအုပ်ကို ပေးဖတ်သင့်နေပြီ၊ သူတို့စာရွက်နဲ့ ငါတို့စာအုပ်လဲလှယ်ရ မယ်’

ကျော်နှစ်ကျော် တိတိကျကျ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ မေယဉ် မွန်က သူ့စလင်းဘတ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်ကို ထုတ်ပြသည်။ မြင်သာ ထင်သာအောင် စားပွဲပေါ်ရှိ ကော်ဖီခွက်ဘေးကပ်၍ထောင်ထဲ သည်း ကျော်နှစ်ကျော် ရင်ထဲအသည်းအသန်ဖတ်ချင်ပေမယ့် အတင်သွေထွေ ရဲ။

သီချင်ဇောတွေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း အကြောတွေ တချက်တချက် ဖျတ် ထကြွနေ၏။

‘လဲမယ်ဟာ၊ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားတာမှန်ပဲ’

‘သတ္တိရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကြိုက်တယ်’

အေးမွန်နှင်းက စာအုပ်ကို ထောင်နေရာမှ လဲချပြီး လက်နဲ့ တောက်လိုက်ရာ ကျော်နှစ်ကျော်ရဲ့ အလယ်တည့်တည့်သို့ လျောဝင် သွားသည်။ ကျော်နှစ်ကျော်ကလည်း စာရွက်နှစ်ရွက်ကိုလိပ်၍ စားပွဲ ပေါ်သို့ တောက်ထုတ်လိုက်သည်။

ကျော်ဇင်ပိုင်ရဲ့ စာရွက်လိပ်မှာ ရေခဲနွေးပန်းကန်လုံးလေး ရှေ့တွင် တန့်သွား၍ ကျော်လင်းထိုက်ရဲ့ စာရွက်လိပ်မှာ ပြန့်မလို လိပ်မလိုနဲ့ ဆန့်တင့်ငုံဖြစ်နေ၏။

မွန်နှစ်မွန်က သိုင်းသမားတွေ ဓားဆွဲသလို စာရွက်လိပ်တွေကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ မေယဉ်မွန်က ပီရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်း တွန့်ခါမှုဖြင့်...

‘စာရွက်ချင်းမမှားစေရဘူး၊ ငါတို့မှာမည်တွေပါနေရင် အလဲ အလှယ်လုပ်ပြီးဖတ်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီအမှတ်စဉ် ထဲမှာပါတဲ့သူတွေကို မသိရင် မေးပိုင်ခွင့်ရှိတယ်နော်၊ မေးရင်လည်း အဲဒီလူရဲ့အကြောင်းကို တိတိကျကျ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြနိုင်ဖို့လို တယ်’

‘အခု အခုတော့ မဖတ်နဲ့ဦးလေ’

‘ဒါလည်းဖြစ်ပါတယ်၊ ငါတို့စာအုပ်ကိုလည်း နင်တို့ဖတ်ရင် ကြာမြင့်မှာပါပဲ၊ အဓိပ္ပာယ်တွေ၊ နောင်ဖြစ်မဲ့အကြောင်းတွေကို ဆက် စပ်ရင်း နင်တို့မီးပျိုင့်မှာ လမ်းမကူးတတ်တဲ့ ပဒုမပေါင်တို့လို ဖြစ်နေ မှာ’

‘ငါတို့က အခုတောင် ဖတ်ချင်လာပြီ’

‘ဒါဆို အပြိုင်အဆိုင်အနေနဲ့ ပါမောက္ခရုံးခန်းရှေ့ သွားအော် ဖတ်ရအောင်’

မေယဉ်မွန်က သတ္တိရှိရှိ စိန်ခေါ်သည်။

‘နင်တို့ မဖတ်ရဲဘူး မဟုတ်လား၊ နင်တို့ဟာ ငါတို့ထင်တာ ထက်တောင် သဘာဝမကျွမ်းကျင်တဲ့ မုဆိုးတွေပဲ၊ အင်းလျားကန် ဘောင်ပေါ် ရောင်းနေတဲ့ ဗယာကြော်သည်လိုပဲ၊ သူရောင်းရဖို့ပဲသိ တယ်၊ ဘေးဝန်းကျင်က သဘာဝကို မသိဘူး’

အေးမွန်နှင်းက ထိထိမိမိ ဥပမာပေးသည်။ ကျော်နှစ်ကျော် မှာ သိသိသာသာ ပညာခန်းပြခြင်းကို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နေရ၏။

‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ နင်တို့စာရွက်တွေကိုဖတ်ပြီး ငါတို့ရဲ့ ပဟေဠိကိုနိစာထဲ ဆွဲသွင်းသွားမှာနော်’

‘သဲလွန်စတောင် မထားနဲ့ဘူး’

ကျော်နှစ်ကျော်မှာ လမ်းကြားထဲ ပိတ်မိနေသော ပလပ်စ တစ်ကောက်သမားတွေလို ဘယ်ပြေးရမှန်းမသိ ရင်ထဲယောက်ယက် ခတ် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

‘ဒါဆို ငါတို့သွားမယ်ဟာ’

မေယဉ်မွန်က ချက်ချင်းပင် ကောင်တာသို့သွား၍ ငွေရှင်း သည်။ အေးမွန်နှင်းက သူ့ဆံပင်စည်းထားသော ခေါင်းဆင်းကြိုးဖြင့် စာရွက်လိပ်ကို ပတ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ဘွဲ့ထက်စက်စက် သွားသောသူတွေလို ထွက်သွားကြသည်။

‘သွားပြီ ကျော်ဇင်၊ ဘယ်လိုလုပ်လဲ’

‘ဘာမှထွေးမနေနဲ့၊ ငါတို့မရွံ့သေးပါဘူး’

ကျော်လင်းထိုက်က ကောင်မလေးတွေ ပေးသွားသော စာအုပ်ကို ဂုဏ်ပြုဆုရမှတ်တမ်းလို တယုတယ ကိုင်ရင်း ဇွဲမလျော့စွာ ပြောသည်။

‘အဲဒီထဲမှာ ဘာတွေရေးထားသလဲ’

ကျော်ဇင်ပိုင်က အငမ်းမရ မေးသည်။ ခေါင်းစဉ်ကိုက စိတ်ဝင်စားစရာ။

‘ချစ်သူအတွက် ကုန်ကျစရိတ်အချက်အလက်များ’

နှစ်ယောက်သား စာမျက်နှာစလှန်တော့ နံပါတ်စဉ်တစ်ကိုတွေ့ရသည်။

၁။ ချစ်ရသူဆီမှ ချစ်အဖြေကို ရလျှင်ရချင်း ဝမ်းသာလိုက်တာဟု အရင်ပြောပြီးနောက် စားချင်တာ သွားချင်ရာအတွက် အရင်စဉ်းစားပါ။

၂။ ညရောက်ရင် ချစ်သူထံ မရမက ဖုန်းဆက်၍ တကယ်လားမေးပါ။ အဲဒီမှာ ဖုန်းဖိုးအရင်စကုန်ပါ။

၃။ မနက်တွင် ချစ်သူ ဘာကြိုက်တတ်သလဲ စဉ်းစားရင်း မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမများထံ ပူဆာသလိုလို ချွဲသလိုလိုနှင့် မုန့်ဖိုးတောင်းပါ။

၄။ ချစ်သူအိမ် (သို့) အလုပ် (သို့) သင်တန်းသို့ တစ်ဆင့်တည်းစီးရမည့်လှိုင်းကားကို မစောင့်နိုင်ဘဲ ကားအဆင့်ဆင့်ပြောင်းစီးမည်။ အဲဒီမှာလိုတာထက်ပို၍ ကားခကုန်ပါ။

၅။ ချစ်သူအလား/အလစ်ကို စောင့်နေချိန် ဗာဟီရအသေးအဖွဲ့ကိစ္စ

များအတွက် ငွေကုန်ပါ။ (ဥပမာ စောင့်ရင်းတစ်ခုခုဝယ်စားတာတို့)

၆။ ချစ်သူနဲ့တွေ့ရင် တစ်ဘက်ကထီးဆောင်းပေး၊ တစ်ဘက်ကချိုင် (သို့) ဆွဲခြင်းကိုင်၊ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ် ချစ်သူစလင်းဘက် အိတ်လွယ်ရင်း ဝီရိယနှင့်အတူတူ ဘာမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပါ။

၇။ ချစ်သူဘာလိုချင်သလဲ အသိစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ဘတ်ငွေအပိုဆောင်ထားပါ။

၈။ ချစ်သူနှင့် သွားစဉ် လိုင်းကားပေါ်၌ တစ်ခုတည်း မထိုင်ရသော အခါ စိတ်ဗြိုငြင်မှုဖြင့် တစ်ကားလုံးကို မကြည်သလိုကြည့်ပါ။

၉။ ချစ်သူထိုင်ရာဘေးတွင် အမျိုးအမည်မသိ ယောက်ျားတစ်ဦးရှိနေပါက သံသယစိတ်ဖြင့် အကဲခတ်ပါ။

၁၀။ ချစ်သူထံဖုန်းဆက်တိုင်း တစ်နေ့လျှင် မုသားတစ်ရာခန့်ထည်လဲသုံးစွဲပါ။

၁၁။ ချစ်သူထံသွားဖို့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ပြောင်းလဲပါ။

၁၂။ ချစ်သူထံမှ နေမကောင်းဘူးဖုန်းဆက်လျှင် အသိဆရာဝန် သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်မှာတာဝန်ကျနေကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပါ။

၁၃။ ချစ်သူမှ မိဘနဲ့အဆင်မပြေကြောင်းပြောသောအခါ သည်းခံမှုတရားနှင့် မိဘဝတ္တရားအကြောင်း ထပ်တလဲလဲပြောပါ။

၁၄။ ချစ်သူကို ဘုရားလိုက်ဖို့မည် ပြောသောအခါ ချစ်သူကွန်ပျူတာတွင် အမွှေးတိုင် ဆီမီး ပန်းကပ်ဖို့ လှေထုတ်ပါ။

၁၅။ ချစ်သူမှ ဘုရားပေါ်သို့အတက် (သို့) အဆင့် ပြောင်းသည့်

၇၈

ချစ်များရှင်

ဟု ထင်ရသော် ရှေ့မှပြေးတက်သွားသော ကလေးတွေကို အမြင် ကတ်ပါ။

၁၆။ ချစ်သူမှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရန် စကားစသောအခါ လူရှင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို အရင်ဆုံးရှာဖွေပါ။

၁၇။ ချစ်သူမှ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်သည် ပြောသောအခါ မှောင်ခိုလက် မှတ်ရောင်းသောသူများကို ယောက္ခမကဲ့သို့ သဘောထား၍ မျက်နှာချိုသွေးပါ။

၁၈။ ချစ်သူမှ ဒါလေးလှလိုက်တာ အမြဲပြောနေလျှင် ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် မစဉ်းစားဘဲ ငါ့ကိုယ်တိုင်ရအောင်ပေးမည်ဟု ဇွဲမျိုးမွေးပါ။

၁၉။ ချစ်သူအတွက် တစ်နေရာတွင် စောင့်ဆိုင်းရသောအခါ လောက ကြီးကို မကျေနပ်သလို ပြုမူပါ။

၂၀။ ချစ်သူဖုန်းနံပါတ်ကို အလွတ်ကျက်ထားပါ။

၂၁။ ချစ်သူမှ သူ့အားတစ်ဖက်သတ်ကြိုက်နေသူ (သို့) မိဘသဘော တူထားသူရှိကြောင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောသောအခါ အဲဒီသူ အား ခုချက်ချင်းသွားရောက် ဖြေရှင်းရန် လောကြီးပါ။

၂၂။ ချစ်သူမျက်နှာ မသာမယာဖြစ်နေလျှင် ရုပ်ရှင်ကားကောင်း ရုံ တင်နေကြောင်းနှင့် ဗေဒင်ဆရာတစ်ယောက် ဟောကိန်းမှန်ကန် ကြောင်း ပြောပါ။

၂၃။ ချစ်သူမှ ဒါမကြိုက်ဘူး မလုပ်နဲ့ပြောလျှင် ကွယ်ရာမှာ ဖြတ်နိုင် ဖို့ အသည်းအသန် ကြိုးစားပါ။ (ဥပမာ ကွမ်းစား၊ ဆေးလိပ် သောက်)

၂၄။ ချစ်သူမှ ကိုရီးယားမင်းသားတစ်ယောက်အကြောင်း ခဏခဏ

ပြောလျှင် စိတ်ရှည်သည်းခံစွာ တစိုက်မတ်မတ် နားထောင်ပေး ပါ။

၂၅။ ချစ်သူထံ သွားစဉ် တစ်စုံတစ်ခု အန္တရာယ်ဖြစ်ရန် လက်တစ် ကမ်းအလိုဖြစ်ပြီးမှ ရောက်သွားသောအခါ လက်တွင်ပတ်ထား သော လက်ပတ်နာရီသည် မကောင်းကြောင်း၊ အချိန်မတိကျ ကြောင်း ပြောဆိုအပြစ်တင်ပါ။

၂၆။ ချစ်သူမှ စိတ်ကောက်သောအခါ သူတားမြစ်ထားသော စည်း ကမ်းချက်များအား ကွယ်ရာတွင် တိတ်တဆိတ်ချိုးဖောက်ပစ်ပါ။

၂၇။ ချစ်သူမွေးနေ့မရောက်ခင် ယောက္ခမတော်ရမဲ့ ချစ်သူမိဘတွေရဲ့ အကြောင်းကို စုံစမ်းပါ။

၂၈။ ချစ်သူအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်သည် တစ်ကမ္ဘာလုံးလိုက်လံ ရှာဖွေနေရသကဲ့သို့ ပင်ပန်းစွာရှာဖွေရကြောင်း အမြဲပြောပါ။

၂၉။ ချစ်သူ ပန်ဆင်တတ်သော ပန်းသည် အာဖရိကတောနက်ထဲတွင် ပွင့်တတ်သလား အတွေးမျိုးထားပါ။

၃၀။ ချစ်သူနှင့် လမ်းလျှောက်သောအခါ ချစ်သူစီးသော ဖိနပ်အပေါ် မူတည်၍ အနွေးအမြန် ချင့်ချိန်နှိုင်းဆပါ။ (ဒေါက်ဖိနပ်စီးထား ရင်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲတစေဂရုစိုက်ပါ)

၃၁။ ချစ်သူမှ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်အကြောင်း စပ်စပ်စုစုပြောသောအခါ လူတိုင်းမကောင်းတတ်ကြောင်း ဟုတ်/မဟုတ် ချစ်သူကိုယ်တိုင် ပါ။

၃၂။ ချစ်သူအတွက် လူရွှင်တော်လို ပြက်လုံးချိုးထက်သန်ပါ။

BURMESE
CLASSIC

၃၃။ ချစ်သူကြိုက်သော အစားအစာကို သိလျှင်သိချင်း ချက်ပြုတ် နည်းဟစ်ထောင်စာအုပ် ကြိုဝယ်ထားပါ။

၃၄။ ချစ်သူအဝတ်အစားသစ် ဝတ်ဆင်တိုင်း ချွေတာာစုဆောင်းဖို့ကိစ္စ ဘယ်တော့မှ မပြောပါနှင့်။

၃၅။ ချစ်သူအတွက် အသက်စွန့်ဝံ့သော သူရဲကောင်းများအကြောင်း ကြက်တူရွေးရက်ပ်ပါသီချင်းဆိုသလို တတွတ်တွတ်ပြောပါ။

၃၆။ ချစ်သူမှ လက်ထပ်ရန် ပူဆာသောအခါ အများအပေါ် လူပေါ် လူဇော်လုပ်နည်းတွေ အရင်ဆုံးဆည်းပူးပါ။

၃၇။ ချစ်သူရဲ့မိဘအိမ်ရောက်သွားသောအခါ လိုအပ်ပါက စူပါမား ကတ်ကြီးတစ်ခုလုံးအပြင် မန်နေဂျာပါ ခေါ်သွားပါ။

၃၈။ ချစ်သူ မိသားစုက မည်သည့်မျက်လုံးမျိုးဖြင့်ကြည့်ပါစေ။ သင့် အသားတွေ ဖရိုဖရဲ ပွန်းပဲ့စုတ်ပြတ်သတ်မထွက်သွားပါ။

၃၉။ ချစ်သူနှင့် ခဏခဏတွေ့ဖန်များလာသောအခါ ဘောက်ချာဖြတ် ပိုင်းစာအုပ်တစ်အုပ် မသိမသာဖွင့်ထားပါ။

၄၀။ ချစ်သူဘက်မှမင်္ဂလာဆောင်ဖို့ တိုက်တွန်းလျှင် သင်သည် အလုပ် ငါးမျိုးလောက် သိမ်းကြုံးလုပ်နိုင်မဲ့ အခွင့်အရေးကို အပြေး အလွှားရှာပါ။

ခန်းတံခါးထိပ်မှာ ဆေးသုတ်နေတုန်း ခြေချော်ပြီး မြေအောက်ခန်း လှေကားတစ်လျှောက် လိမ့်ကျသွားပါတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဟာ အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး သတိလစ်မတတ်ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့် ကို ကြည့်ပြီး ဒီလိုပြောပါတယ် ခင်ဗျာ'

'ဟင်နရီ... အဲဒီမီးဖိုထဲကို မီးသွေးထပ်ထည့်လိုက်ဦးတဲ့'

BURMESE
CLASSIC
.COM

တရားသူကြီးက မိန်းမနှင့်ကွာရှင်းခွင့်တောင်းလာသော ယောက်ျားဖြစ်သူကို ဘာကြောင့်ကွာရှင်းချင်သလဲဟု မေးသည်။

'ဒီလိုပါ တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ ကျွန်တော်က မြေအောက်

အခန်း(၈)

BURMESE CLASSIC

မိန်းကလေးတွေဖြစ်လာအောင် ဘာတွေနဲ့လုပ်ထားသလဲ။ သားချောကဗျာကတော့ သကြားရယ်၊ အမွှေးအကြိုင်တွေရယ်၊ ကောင်းတာတွေ အားလုံးနဲ့ လုပ်ထားတာလို့ဆိုတယ်။ ကောင်းတာတွေ ပါတာတော့ အမှန်ပဲ။ သကြားလေးအောင်စပါတယ်။ အနံ့အသက်တွေ ပျောက်စေဖို့ ခရိုရိုင်း အလုံအလောက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး ရေကူးကန် ငါးကန်၊ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ် ၈၅ ပေါင်၊ ဆားနှစ်အောင်စ၊ ရေကွပ် ငါးဆယ်၊ ကယ်လ်ဆီယံသုံးပေါင်၊ ကာဘွန် ၂၄ ပေါင်၊ မီးခြစ်ဆံ ၂၀၀၀၀ လုပ်လောက်တဲ့ မီးစုန်းဓာတ်၊ ဆွပ်ပြာဆယ်တောင့် လုပ်လို့ရတဲ့ တိရစ္ဆာန်အဆီ၊ ခြောက်ပဲနီ ဒင်္ဂါးပြားကလေးတစ်ပြားလုပ် လောက်တဲ့ သံဓာတ်၊ ရေတပ်ကပစ်တဲ့အမြောက်ဆံတစ်ဆံလုပ်နိုင် လောက်တဲ့ ကန့်ဓာတ်၊ အဲဒါတွေပါပေမဲ့ အမွှေးအကြိုင်မဆလာ မပါဘူး။

၁၉၆၄ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ်
ရိုးဒါးစ်ဒိုင်ဂျက်စ်မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်မှာ မိန်းကလေးတွေဖြစ်လာအောင် ဘာတွေ

နဲ့လုပ်ထားသလဲ။

(က) ရုံးပတ်သီး	၁၂ တောင့်
----------------	-----------

(ခ) နို့ဆီ	တစ်ဗူး
------------	--------

(ဂ) ချဉ်ဖတ်	၅၀ သား
-------------	--------

(ဃ) ပြင်းရှုရှုရေမွှေး	တစ်ပုလင်း
------------------------	-----------

(င) ကိုရီးယားဓာတ်လမ်းတွဲ	၅ ခွေ
--------------------------	-------

(စ) လျှပ်ပေါ်လော်လီမှု	သုံးဆယ့်ငါးကီလို
------------------------	------------------

(ဆ) ဟီရိုသြတ္တပတရား	အငွေ့အသက်ဓာတ်
---------------------	---------------

(ဇ) အသည်းကွဲစေဖို့ မာယာပလိန်းသက်သက်	ခုနစ်အောင်စ
-------------------------------------	-------------

(ဈ) သင်္ဘောသားထုတ်လုပ်နိုင်လောက်တဲ့	ပရိတင်းဓာတ်
-------------------------------------	-------------

(ည) ငပိစိမ်းစား	လက်နှစ်ကော်စာ
-----------------	---------------

(ဋ) အယ်ကိုဟောပြင်းပြင်း	တစ်စက်
-------------------------	--------

(ဌ) နျူကလီးယားလုပ်နိုင်လောက်တဲ့ ဓာတ်ပေါင်းဖို့	တစ်ခု
--	-------

ဒါပေမဲ့ ရင်ခုန်တတ်တဲ့ ဗီတာမင်တစ်မျိုးချို့တဲ့နေတယ်။

ဝေမိုးအောင် အဒေါ်တစ်ယောက် နာရေးဖြစ်သဖြင့် ခြောက် ဥက္ကလာပသို့ နာရေးသတင်း သွားမေးသည်။ အဒေါ်မိလားထိုး သည် ပိုကာဝိုင်းတွင် ထိုင်ရတာ ညောင်းလာသဖြင့် ဆန်းအောင် ခဏဝင်ထိုင်ပေးရာမှ သတ်မှတ်ချိန်ထက် ကျော်၍ ၀၁၀၀၀၀ နှစ် သွားသောကြောင့် အိမ်ပြန်နောက်ကျခဲ့သည်။ ငါးသားအထုံးအထုံးကြောင့်

ကိုကာမြင်ရာ ရေထိပ်နားလိုလန်းဆန်းမည်ထင်၍ ဝင်ဆော့သော်လည်း အဒေါ်ယောက်ျားအကောက်ငွေတွေရော သူ့အိတ်ထဲပါလာသော ကျောင်းလခလေးများပါ ပြောင်သလင်းခါသွားသဖြင့် အိမ်ပြန်ချိန်တွင် ကားခအတိအကျသာ ပါခဲ့သည်။ ကားခကလည်း အကောက်ငွေထဲမှ မသိမသာ နှိုက်လာခဲ့ခြင်းကြောင့် အဆောင်သို့ ချောချောမောမောပြန် ရောက်လာခဲ့သည်။

မှတ်တိုင်ရောက်တော့ ဆိုက်ကားမရှိတော့။ မိုးလည်းအေး သဖြင့် လူအသွားအလာလည်း ကျဲနေသည်။ လမ်းဓာတ်မီးတိုင်များက လည်း မားမားမတ်မတ်သာ ရှိသော်လည်း လင်းလင်းထိန်ထိန် မရှိ။ လမ်းပေါ်ရှိ အိမ်များက စောစောစီးစီး အိပ်စက်နေကြပြီ။ လမ်းပေါ် တွင် ဝေမိုးအောင်နှင့်အတူ ခွေးပိန်လေးတစ်ကောင်လောက်သာ ရှိ သည်။ ဝေမိုးအောင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးလည်းမပါသဖြင့် စမ်းတဝါးဝါး နှင့် လျှောက်နေရ၏။ သူ့နောက်တွင် ဒေဏ်ကျယ်ဒေဏ်ကျယ်နဲ့ လျှောက် လာနေသော အရက်သမားနှစ်ယောက်ထက် မြန်အောင်လျှောက်ရ၏။ အရက်သမားတွေရဲ့အသံ မကြားတော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွား သည်။ မိုးသားတွေ အုံ့ဆိုင်းနေသဖြင့် လမင်းနှင့် ကြယ်ကလေးများ သည် တိမ်တွင်းပုန်းဖြစ်နေရရှာ၏။

‘အစ်ကို’

ရုတ်တရက်ခေါ်သံကြောင့် ဝေမိုးအောင် တုံ့ခနဲ ရပ်သွား သည်။ မရဲတရဲဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ် ထားသော ဆံပင်ဖားလျားဖြင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ သည်။

‘ညီမကို တစ်ခုကူညီပါလား’

ဒီအချိန်တွင် အကူအညီတောင်းခြင်းသည် သာမန်သွေးရိုး သားရိုးမဖြစ်နိုင်။ မကောင်းသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနှင့်လုပ်ကိုင် စားသောက်နေသူတစ်ဦးဟု ဝေမိုးအောင် ထင်သွားသည်။ နဂိုကမှ မိန်းမမုန်းတီးရေး အစွဲရှိသော ဝေမိုးအောင်အဖို့ ဘာမှကောင်းသော အကြံတွေ မတွေ့မိ။ ကူညီဖို့လည်း မစဉ်းစားမိ။

‘မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ’

‘ကျွန်မ... ကျွန်မ’

‘ဘာလဲ၊ မင်းနောက်ကို လူဆိုးတွေလိုက်လာလို့လား၊ ဒါမှ မဟုတ် အိမ်ပေါ်က စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်းလာလို့လား၊ အိမ်မပြန်တတ်လို့ လိုက်ပို့ခိုင်းမလို့လား၊ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ၊ မင်းနဲ့ငါ ဘာမှမဆိုင်ဘူး’

‘ကျွန်မ ပြောတာတွေကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပေးပါဦး’

‘ကောင်မလေး မင်း ဇာတ်လမ်းတွေ ဆက်မဆင်နဲ့တော့၊ ငါ့နောက်ကိုလည်း မလိုက်လာနဲ့ သွား’

‘ရှင်... လူမဆန်လှချေလား’

‘လာပြီ၊ မင်းတို့က ဒီလိုပဲပြောနေကျပဲ၊ ငါက မင်းတို့ပြော ဆွယ်တိုင်း စိတ်ဆန္ဒပါတတ်တဲ့ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာ... ရှင်ထင်တဲ့မိန်းမစားမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ပြောတဲ့ စကားကို ရှင်ဘာသာရှင် ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ ထင်ရာတိုင်း လျှောက်ပြောနေတယ်’

ကောင်မလေးက မီးဝင်းဝင်းတောက်သော နှုတ်ဝတ်ဖြင့် ဆန့် အောင်ကို ဝါးစားမတတ် ကြည့်နေ၏။

‘မရတော့ ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့’

ဝေမိုးအောင်က ပက်ပက်စက်စက် အထိန်းမရှိ ပြောချလိုက်သည်။

‘ရှင် မြဲမြဲမှတ်ထားပါ။ ကျွန်မနဲ့ရှင် နောက်တစ်ခါပြန်ဆုံရင် ရှင့်ဘဝကို ကျွန်မ ပခြံပယ်ထည့်ပြီး ဘဝသေအောင် လုပ်ပစ်လိုက်မယ်၊ သဘောပေါက်’

‘အောင်မာ မင်းကပဲ ပြောရချည်သေး၊ ငါဘာကောင်လဲ မင်း သိလား’

ဝေမိုးအောင်လည်း ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပြန်ရန်တွေ့သည်။

‘ရှင်ဟာ လူမဆန်တဲ့သူပဲ’

‘ဘာ... မင်း... မင်း... တောက်ကွာ’

ဝေမိုးအောင် ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်မလေးက ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဝေမိုးအောင် ကြောင်နေချိန်တွင် ကောင်မလေးက ထွက်သွားရာမှ တစ်ဘက်ပြန် လှည့်ရင်း...

‘ကျွန်မ နာမည်လည်း မှတ်ထားဦး၊ မိုးပြည့်စုံ’

‘ဟာ... ဘယ်လိုဟာနဲ့ လာတွေ့နေသလဲ မသိဘူး’

ဝေမိုးအောင်လည်း တောက်ခေါက်၍ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ထိုစဉ် မိုးက တဝေါဝေါ ရွာချလိုက်သည်။ လျှပ်စီးက ဝင်းခနဲလက်သွားသည်။ ဝေမိုးအောင် အိတ်ထဲမှ ထီးထုတ်၍ ဖွင့်ဆောင်းပြီး သတိရှိစွာနဲ့ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ အဖြူရောင်ကောင်မလေး မရှိတော့။ ဝေမိုးအောင် ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။

‘ဂူ... ဂူ... ဂူ’

ခွေးတစ်ကောင်က ရုတ်တရက် ထအူသည်။ ဝေမိုးအောင် ကြောက်စိတ်အချို့ ဆူထွက်လာ၏။ ခြေလှမ်းခပ်သွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်ရာ ဗွက်ထဲနစ်သွားသည်။ မနည်းပြန်ဆွဲထုတ်၍ မပြေးရုံ တမယ် လျှောက်လေသည်။ မိုးကသည်းလာ၍ ကိုယ်တစ်ခြမ်းစိမ့်သွားသည်။

အဆောင်ပေါ်ရောက်တော့ ဝေမိုးအောင် အနည်းငယ်ချမ်းစပြုနေသည်။ တံခါးခေါက်တော့ အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် ကျော်စင်ပိုင်က တံခါးလာဖွင့်ပေး၏။

‘ဝါး... မင်းကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ’

‘နာရေးအိမ်မှာ ကြာသွားလို့၊ ချမ်းလိုက်တာကွာ’

‘မသိပါဘူး၊ ငါက ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အလည် လွန်နေတာလားလို့’

‘ဝေးသေး၊ ဟိုကောင်တွေ အိပ်ကုန်ပြီလား’

‘အိပ်ပြီပေါ့ကွ၊ မင်း ထမင်းစားချင်ရင် အုပ်ဆောင်နဲ့အုပ် ထားတယ်’

‘မစားတော့ပါဘူးကွာ၊ ငါလည်းခဏနေအိပ်တော့မှာပေါ့’

ဝေမိုးအောင်လည်း နောက်ဖေးမီးဖွင့်၍ ရေချိုးခန်းထဲ ထဲသွားသည်။ ခြေထောက်ဆေးသည်။ အဆောင်မှာ မီးလာဆွဲ ခန်းနည်းသဖြင့် မှိန်ကျင့်ကျင့်လေးသာ လင်းသည်။ အဆောင်ကိုဖွင့်ယှဉ်၍ ပြိုင်ပွဲဝင်သော် ပူးတွဲချန်ပီယံဖြစ်နိုင်၏။

ဝေမိုးအောင် ခြင်ထောင်ထောင်၍ အိပ်လျက် သံသိုက်

သည်။ လမ်းတွင် တွေ့ရသော ကောင်မလေးအကြောင်း စဉ်းစားမိ၏။

‘မိုးပြည့်စုံ’

စူးရှပြတ်တုန်းတုန်း အသံလေးက ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ လျှပ်စီးလက်ချိန်တွင် သူမ၏ မျက်ဝန်းလေးသည် လျှပ်စီးရောင် ပြိုးပြက်နေ၏။

‘ဟာ... ငါ ဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ၊ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို၊ အင်း... ငါ့ကိုတော့ တော်တော်နာကျည်းသွားမှာပဲ၊ ကျည်းကျည်းကွာ၊ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့’

ဝေမိုးအောင် မတွေးဘူးသာ ပြောနေပေမဲ့ သူ့ခေါင်းထဲ အဲဒီအဖြူရောင်ကောင်မလေးက တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေသည်။ လူတစ်ယောက်၏ ပဟေဠိဆန်ဆန် သိချင်စိတ်အား ဘာအရာမှ တားဆီး၍ မရနိုင်ပေ။

တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုကြောင့် မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပဟေဠိအပေါ်တွင် အတွေးတွေ လွန်ဆွဲနေသည်။ သာမန် မိကောင်းဖခင်သားသမီးသည် ညအချိန်မတော်တွင် ဒီလိုဗလိုင်းကြီး အကူအညီတောင်းခြင်းမှာ မသင်္ကာစရာနှင့်အတူ မရိုးသားမှုတွေပါ တအံ့တမပါ လာနိုင်သည်။

ဝေမိုးအောင် တွေးရင်းနဲ့ အိပ်မပျော်နိုင်ပေ။ မတွေးဘူးဆိုတော့လည်း မအိပ်ချင်သလိုလို။ မိန်းမတွေကို မယုံကြည်တတ်သော မိန်းမတွေရဲ့ စေခိုင်းမှုတွေကို မနှစ်မြို့သော မိန်းမတွေရဲ့မာယာတွေကို

စက်ဆုပ်ရွံရှာသော ဝေမိုးအောင် ဘာမဟုတ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကြောင့် စိတ်ထဲ အစိုင်အခဲတစ်ခုလို တစ်ဆိုနေသည်။

တွေးရင်းငေးရင်း ခဏလေးများကနေ တစ်ဆင့်ကြာရင် ရူးလိမ့်မယ်အဆင့်အထိ ဖြစ်နိုင်မလား။

အခန်း(၉)

‘ဒီကောင်တွေကို ခုတလောကြည့်ရတာ ထူးဆန်းနေသလိုပဲ’

‘အေးကွ၊ နားလည်ရခက်တဲ့ ရာသီဥတုကို တွက်ဆနေရတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ကိုယ့်အယူအဆနဲ့ ကိုယ် သိုဝှက်နေကြ သလားသေဘူး’

ကျော်ဇင်ပိုင်က ကျော်လင်းတိုက် အဆိုကို ထောက်ခံသည်။ သူငယ်ချင်းအရင်းတွေဖြစ်သော ဝေမိုးအောင်နှင့် လှိုင်မိုးထွန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်နေဟန်တူသည်။ အရင်လို သူများကို ပြစ်တင်ခြင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း မရှိသလို စက်ရုပ်တွေ အလား လုပ်ကိုင်သွားလာနေသလား ထင်ရမိ၏။ ဒဏ်တစ်ခုခုကို အတွင်းအားဖြင့် ကြိတ်ကုသနေသလော။

‘ငါ့အထင်တော့ ဒီကောင်တွေ မိန်းမမုန်းတီးရေးကိစ္စက သွေ ဖယ်ပြောင်းလဲသွားကုန်ပြီလား’

‘ဟတ်ထိနေသလား မသိဘူးနော်’

ကိုယ့်ထင်မြင်ယူဆချက်ကိုယ်စီဖြင့် သတ်သတ်မှတ်မှတ် ဝေ ဖန်ကုန်ကြသည်။

‘ဟတ်ထိရင်တော့ ငါတို့ကို ကျွန်ဖြစ်နေတာ ပြောတာမျိုး အတွက် ဝဋ်လည်နေမှာပဲ’

‘မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အစအဆုံး ခံစားနေသလား’

‘သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ အဲဒီလို စကားကြီးစကားကျယ်ပြောတဲ့ ကောင်တွေက အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ စဉ်းစားတတ်တယ်နော်’

‘ငါတို့အဆင်ပြေနေတာကို မနာလိုတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူး လား’

‘တော်ပြီကွာ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာတွေ ဘေးမနေနဲ့’

ကျော်ဇင်ပိုင်က စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ ဒီကောင်တွေ အရပ်တစ် သူတို့ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် နှိပ်ကွပ်ခဲ့တာကို သတိရသွားဟန်တူသည်။

‘သူများအတွဲတွေကို အားကျလိုက်တာကွာ’

‘မင်းက သေချာမြင်ရလို့လား’

‘ဟေ့ကောင် ဘာပြောတာလဲ၊ ငါပြောတာက သူများချစ်သူ တွေ ကြည့်နူးနေတာကို ပြောတာ’

‘ငါလည်း ဒီအဓိပ္ပာယ်ထဲက ပြောတာပဲ၊ ဘာမှားလို့လဲ’

‘မင်းနဲ့ငါနဲ့ ချစ်သူရဖို့ထက် ဒင်းတို့ဖွက်တဲ့ ပဟေဠိတွေကို အပ်ကျမတ်ကျ ဖြေနိုင်ဖို့လိုတယ်’

‘ငါတို့ကြိုးစားရမှာပေါ့ကွာ’

ကျော်နှစ်ကျော်က စိတ်ကူးတွေထဲ အိမ်ဆောက်ဖို့ထက် သက် တွေမှာ ပန္နက်ရိုက်ဖို့ကို တိတိကျကျ မလုပ်ရသေးပေ။ နှစ်နှစ် နှစ်နှစ် ထောင့်စေလှစွာသော ဇယားကွက်မှာ ဘယ်ထောင့်ပြောတဲ့ အတွက် ရွှေရမုန်း မသိပေ။ အကယ်၍ ချစ်သူတွေများ ဖြစ်သွားလျှင် ဒီထက် အဆမတန် ပိုရှုပ်ထွေးလေမလား။

‘သစ်ကုလားအုပ်ကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ငါတို့လည်း ဘာမဟုတ်တဲ့ မေးခွန်းလေးကို မဖြေနိုင်တာ ရှက်လိုက်တာကွာ၊ တကယ်တော့ ငါတို့ငယ်ငယ်က စာဖတ်ပျင်းခဲ့တာ တွေပဲ’

‘ပျင်းရုံတင်မကဘဲ ကလေးလိုက်နေတာ များနေတာကိုး’

နှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကြာရှည်စွာထိုင်နေ ရင်း အဖြေကို စဉ်းစားနေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း မွန်နှစ်မွန် အကြောင်းကို စဉ်းစားနေရဲ့။ ဒီကောင်မလေးတွေရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ က ဘာတွေလဲ။

‘ဂလုံး’

နို့ဆီဗူးတစ်ဗူး လှိမ့်လာသည်။ စားပွဲထိုးလေးက နို့ဆီဗူးတွေ ထည့်ရင်း လက်မှမနိုင်မနင်း လွတ်ကျသွားခြင်းဖြစ်၏။ ဆိုင်ရှင်ဦးကြီး က ကောင်တာမှထလာပြီး စားပွဲထိုးလေးကို ဟောကံသည်။

‘မင်းကလေး တော်တော်ညာဏ်မရှိတဲ့ကောင်၊ သေတ္တာထဲမှာရှိ တဲ့ နို့ဆီဗူးအဟောင်းတွေကို အပြင်အရင်ထုတ်ပြီး နေရာရအောင်လုပ် ပေါ့ကွာ၊ နောက်ထပ်ထည့်မဲ့ဘူးတွေအတွက် နေရာရမှ စိစိရီရီထည့် ပေါ့’

စားပွဲထိုးလေးက သေတ္တာထဲမှ နို့ဆီဗူးအဟောင်းတွေကို အရင် ထုတ်ပြီး နောက်မှအသစ်ဗူးတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်ထည့်ရသည်။ ကျော်စင်ပိုင်က လှိမ့်လာသော နို့ဆီဗူးကို ကောက်၍ စားပွဲထိုးလေးကို ပေးလိုက်သည်။

‘ဟာ... အဖြေရပြီကွာ’

ကျော်စင်ပိုင်က ရှက်တရက် နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွား၏။ ကျော်စင်ပိုင်က ထိပေါက်၍ လာပြောသော ထိသည်ကို ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်သလို နဲ့...

‘မင်း စဉ်းစားကြည့်ကွာ၊ ငါတို့ညာဏ်မမှီတာလေ၊ မွန်နှစ်မွန် က မေးခွန်းမေးတိုင်း ဆက်စပ်မှုရှိတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ပထမ မေးခွန်းက ကြုံကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ဘယ်လိုထည့်မလဲ၊ တံခါးဖွင့်ပြီး ထည့်မယ်၊ ဒုတိယမေးခွန်းက သစ်ကုလားအုပ်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ဘယ်လိုထည့်မလဲ၊ သေချာတွေးကြည့်ရင် အဖြေက ရှင်းရှင်းလေး၊ နုနုက နို့ဆီဗူးထည့်တဲ့ စားပွဲထိုးလေးက ငါတို့ကို အဖြေပြောလိုက်တာ ပဲ၊ ပထမထည့်ထားတဲ့ ကြုံကို ရေခဲသေတ္တာထဲကထုတ်၊ သစ်ကုလား အုပ်ကို ထည့်လိုက်ရုံပေါ့’

‘ဟာ... ဟုတ်လှချည်လား၊ အေးကွာ၊ ငါတို့ကနီးလျက်နဲ့ ဝေးနေကြတာ၊ မွန်နှစ်မွန်ဆီ ဖုန်းခေါ်ကွာ’

‘အေး... အေး’

နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ကောင်တာရှိ ဖုန်းဆီသို့ အတင်းပြော သွားကြသည်။ ကောင်တာတွင် ဆိုင်ရှင်မရှိ။

‘ဦး... ကျွန်တော်တို့ ဖုန်းခေါ်မယ်နော်’

‘ဖုန်းပျက်နေတယ်’

နှစ်ယောက်သား လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်း၍ ဖုန်းထုတ်ကြ သည်။ ဒီနေ့သည် ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ကသိကသေတ္တာထဲမှာ သေး၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် လူချင်းတွေ့ပြီး ပြောပစ်လိုက်ချင်တာ ရှိသလို

တွေ့တော့ ဖုန်းနှစ်လုံးကို အသည်းအသန်လှဆက်ကြသည်။

‘ဟဲလို... အေးမွန်နှင်းလား’

‘ဟဲလို... မေယဉ်မွန်လား’

တစ်ဘက်မှ ရယ်သံခိုးခိုးခပ်ခပ်နဲ့ အတူ ပြန်ကြားရတာက

‘ကျွန်မတို့ ဖုန်းချင်းလဲထားတယ်’

‘ဟာ... ဟေ့ကောင်... ငါတို့လူချင်းမှားနေပြီ၊ မင်းနဲ့ငါ ဖုန်းလဲပြောမှဖြစ်မယ်၊ ရော... ရော’

ကျော်နှစ်ကျော် ဖုန်းချင်းထပ်ချိန်းသည်။

‘ဟဲလို’

‘ဟဲလို’

‘မှားနေပြီ၊ ကျွန်မ အေးမွန်နှင်း’

‘လွဲနေပြီ၊ ငါ မေယဉ်မွန်’

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ဖုန်းချင်းချိန်းပြီးနောက်သည်။

ကျော်နှစ်ကျော်က ယောင်တောင်တောင် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။

ဖုန်းခွက်ကို ကြည့်ရင်း PCO ဝန်ထမ်းက နာရီမှတ်နေ၏။ ဖုန်ကြောင်တွေလိုလည်း ထင်နေပုံရ၏။

‘ဟေ့ကောင်... ငါတို့ကို သူတို့နှစ်ယောက်အတူရှိနေပြီး နောက်နေတာ၊ ဘယ်သူပဲကိုင်ကိုင် အဖြေကို ပြောရမှာပဲ’

ကျော်ဇင်ပိုင်က ဖုန်းပြောခွက်ကို လက်နှင့်ပိတ်၍ပြောသည်။

‘ငါပြောလိုက်မယ်ကွာ’

‘ဖြိုင်တူပြောမယ်’

PCO ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေ၏။

‘မင်းတို့ရဲ့ အဖြေကို သိပြီကွ၊ ရေခဲသေတ္တာထဲက ကြွဲကို ထုတ်ပြီးမှ သစ်ကုလားအုတ်ကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထပ်ထည့်မှာပေါ့’

တစ်ဘက်မှ ပြန်ဖြေသံမကြားရပေ။

‘ဟဲလို... ကြားရလား၊ ကြားရလား’

‘ဟေ့ကောင်... ဖုန်းချသွားပြီ၊ ဒုက္ခပဲကွာ၊ ပြန်ခေါ်ချေ’ နှစ်ယောက်သား ထပ်ခေါ်ကြသည်။ PCO ကောင်မလေးက

နာရီ တကြည့်ကြည့်နှင့် ငြူစုနေသည်။ ထပ်တလဲလဲပြန်ခေါ်သော်လည်း မရဖြစ်နေရဲ့။

‘စိတ်မရည်တော့ဘူးကက’

ဖုန်းခေါ်မရသဖြင့် နှစ်ယောက်သား စိတ်လျော့လိုက်ကြသည်။ ခုနက ဖုန်းဖိုးကျသင့်ငွေကို ရှင်းလိုက်ကြသည်။

‘ကလင်... ကလင်... ကလင်’

‘ဟဲလို... PCO ကပါ’

‘ရှင်... ခြောက်... ဟုတ်ကဲ့၊ ခုနက တိရစ္ဆာန်ရုံဝန်ထမ်း အစ်ကိုကြီးတွေ၊ ဖုန်းလာတယ်’

‘ဟေ’

ကျော်ဇင်ပိုင် အတင်းပြေးကိုင်သည်။ မွန်နှင်းမွန် နှစ်ယောက် ပေါ်၍ ထပ်ဆက်ခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

‘ဟဲလို... ပြောပါ’

‘တိရစ္ဆာန်ရုံက အစ်ကိုကြီးတွေလား ဟား၊ ဟား’

မေယဉ်မွန်က ချစ်စဖွယ်ကောင်းအောင် ဟားသည်။

“ဆင်စွယ်တို့ ကြွဉ်းချီတို့ သစ်ကုလားအုတ်တို့ ကျားသားရေ
တို့ ရနိုင်မလား”

“ရသြာ... မင်းတို့က တမင်သက်သက် လုပ်နေတာပေါ့”

“သမင်လည်းပါတာကိုး၊ သတ္တဝါတော်တော်စုံတာပဲ”

“မနောက်ပါနဲ့ ဂျိုးဒေါ်ရယ်”

“နားနောက်တွေရော ပါသေးလား”

မေယဉ်မွန် ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ နောက်နေသည်။

“ရှင်တို့ရဲ့ ဒုတိယမေးခွန်းရဲ့ အဖြေက အမှန်ပါပဲ”

“ဒကယ်”

ကျော်ဇင်ပိုင်ရဲ့ အာမေဇိုတ်အသံက ‘ဒ’အသံထွက်သွား
သည်။

“နင်တို့က ငါတို့ထင်တာထက်တောင် ပိုသွက်နေပါလား”

“ဒီလိုပဲပေါ့ဟာ၊ ငါတို့မဖြေနိုင်ရင် ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ်စွန့်ပစ်
ပစ္စည်းဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ နင်တို့မေးခွန်းတွေ ဆက်မေးဦးမှာလား”

“လောလောဆယ် မမေးသေးဘူး၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါတို့
စိတ်စစ်ဆေးမှု အောင်မြင်ဖို့ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ နင်တို့
ဆက်လက်ပြီး သည်းခံဦးမှာလား၊ စွဲလျော့ပြီး ဘက်ဂီယာထိုး နောက်
ကြောင်းပြန်လှည့်မှာလား၊ အဆင်ပြေရာရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“လမ်းခုလတ်ကလှည့်ပြန်ပြီး ပန်းတိုင်မကောင်းကြောင်းပြော
တဲ့သူတွေအထဲမှာ မပါဘူး၊ မင်းတို့မေးမဲ့ မေးခွန်းတွေဟာ တောင်ကြီး
တစ်လုံးလို မြင့်မားနေရင်လည်း ဖြေရမှာပဲ၊ မင်းတို့စမ်းသပ်သမျှကို

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိုရန်းလွှာ

လွယ်လွယ်ကူကူအေးအေးဆေးဆေး အောင်မြင်ဖို့ပဲ ယုံကြည်မျှော်လင့်
မိတယ်”

“ဒီစကားလုံးတွေကို ကြိုက်တယ်၊ ငါတို့ကလည်း စွဲမလျှော့
တဲ့သူတွေကို ခက်ခဲတဲ့အရာတွေနဲ့ အရမ်းမိတ်ဆက်ပေးချင်နေတာ”
မေယဉ်မွန်က မဆိုစလောက် စိန်ခေါ်မှုလေသံပါသည်။

“ဒီတော့ တစ်ခု နားထောင်ပါ၊ နောက်ထပ်နှစ်နာရီလောက်
မှာ ငါတို့ကို ဖုန်းထပ်ခေါ်လိုက်ပါ”

“ရပါပြီ၊ အဆင်ပြေတာပေါ့”

ကျော်ဇင်ပိုင် ဖုန်းချလိုက်သည်။ ပခုံးတွန့်ပြု၍...

“ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခရီးကို ကြိုးတန်းပေါ်ဆက်လျှောက်ရတော့
မယ်”

“လောလောဆယ်တော့ ဖုန်းပြောခဏ ခုနစ်ရာကျတယ်”

PCO ကောင်မလေးက စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ပြတ်တောင်း
တောင်းပြောသည်။

“နောက်ထပ်နှစ်နာရီလောက် စောင့်ရဦးမယ်”

“မင်းကလည်းကွာ၊ လက်ဖက်ကောင်းစားချင်ရင် ပလောင်
တောင်တက် နှေးရတယ်ကွ၊ ငါတို့အတွက် အချိန်က အရမ်းအရေး
ကြီးတယ်”

ကျော်လင်းထိုက်က ကားလမ်းဘေးဆောင် ~~ကြောင့်တိုင်နဲ့~~
မြောင်းထဲသို့ ကျောက်စရစ်ခဲတွေဖြင့် ပေါက်နေသည်။

“ငါတို့ကိစ္စတွေကို ဟိုကောင်တွေသိရင် ယာယီအထိမ်းအမှတ်
ဟားကြမှာ၊ ငါတို့ဟာ တကယ့်အပါးတာကက်တွေဖြစ်နေပြီ”

www.burmeseclassic.com

၉၈

ချစ်များစွာ

‘ဒီကောင်မလေးတွေ ဘာလုပ်မလဲ စောင့်ကြည့်နေတာကိုက ငါတို့မှာ ခက်ခဲတဲ့ဘာသာရပ်ကို သင်ကြားရသလိုပဲ’

‘ပညာရပ်တစ်ခုတိုးပွားတာပေါ့ကွာ’

ကျော်လင်းထိုက်က စိတ်ရောကိုယ်ပါ မသက်မသာဖြစ်သွားသည်။ မတ်စောက်သည့် ချောက်ကမ်းပါးကို ကင်းမြီးကောက်ထောင်၍ တက်သလိုဖြစ်နေ၏။ မွန်နှစ်မွန်က ဘာတွေထပ်စမ်းသပ်ဦးမလဲ မသိပေ။ တွေးရင်းနဲ့ သရဲကားကြည့်ရသလို ကျောစိမ့်နေရဲ့။ သည်းထိတ်ရင်ဖိုကားကြည့်သလို အသည်းတလုပ်လုပ်ဖြစ်နေ၏။ နောက်မှ သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍ ခြိမ်းခြောက်ခံရသူတစ်ဦးလို လုပ်ဆောင်ရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်နေ၏။

နှစ်နာရီဆိုသော အချိန်သည် နောက်တစ်တန်းကို ကူး၍ စာသင်ရမည့် ကျူရှင်ဆရာလို စိတ်တထင့်ထင့်ရှိနေသည်။

‘ဟေ့ကောင်... သိပ်မစောင့်နိုင်တော့ဘူးကွာ၊ ဖုန်းခေါ်တော့’

ကျော်လင်းထိုက်က လမ်းဘေး PCO ဖုန်းဆိုင်သို့ အမြန်လေးသွား၍ ဖုန်းခေါ်သည်။ ဖုန်းဆိုင်က လမ်းဘေးစပ်တွင် ရှိသဖြင့် ကျော်လင်းထိုက် စိတ်လောနေသဖြင့် အဆင်းလေးတွင် လျှော့၍ ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။ PCO ကောင်မလေးက တခစ်ခစ်ထရယ်နေ၏။ သူဖတ်နေသော အကြည်တော်ဝတ္ထုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျော်လင်းထိုက်လည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ဖုန်းခေါ်သည်။ တစ်ဖက်က သတင်းကြေငြာသူအသံကဲ့သို့ ပြန်ဖြေသံကြားရသည်။

‘သန်ဘက်ခါနံနက် စံတော်ချိန်(၁၀၃၀)ခန့်တွင် သစ်လွင်တောက်ပသော ဥရောပတိုင်းသား ဝတ်စုံဝတ်ဆင်၍ ဒဂုံမြောက်နှင့်

ဒဂုံတောင်သို့ မဝင်ခင် တံတားဖြူမှတ်တိုင်တွင် အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေပါ။ အချိန်တိကျခြင်းကို မျှော်လင့်နေပါမည်။ သွားချင်သောနေရာကို လိုက်ပို့ရန် အသင့်ရှိနေပြီး စားချင်သောအစားအစာများကို ကျွေးရန် ပြင်ဆင်ထားရမည်။ မေးခွန်းတွေအတွက်လည်း ဖြေဆိုဖို့ ရယ်ဒီဖြစ်နေရမည်’

အခန်း(၁၀)

တောအုပ်တစ်ခုရှိ လူသွားလမ်းမ၌ ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိသည်။ မျောက်ကြီးတစ်ကောင်သည် ထိုညောင်ပင်ကြီး၌ မှီတင်းနေ ထိုင်လေ၏။ တောအုပ်ကို ဖြတ်သန်းသွားသော ခရီးသည်တို့လည်း ထိုညောင်ပင်အောက်၌ ခေတ္တခဏ အပန်းဖြေလေ့ရှိ၏။ ညောင်ပင် ကြီးအောက်သို့ ခေတ္တဝင်ရောက်ခဲ့လျှင်ကြသော ခရီးသည်တို့သည် မသွားမဖြစ်၍ ခရီးသွားကြရသော်လည်း မောပန်းကြသည့်အတွက် ဒုက္ခ ဒုက္ခဟူ၍ မြည်းတမ်းကြသည်ကို မျောက်ကြီးကြားလျှင် ညောင် ပင်ကြီးအောက်သို့ ဝင်ရောက်နားလေ့ရှိသော ခရီးသည်အပေါင်း အများဆုံးပြောလေ့ရှိသော စကားမှာ ဒုက္ခဖြစ်သည်။ ဤဒုက္ခဟူသော စကားသည် အလွန်ကောင်းဟန်တူသည်။ အကြောင်းသိအောင် စုံစမ်း အုံ့ဟူ၍ ကြံစည်စိတ်ကူးမိ၏။

တစ်နေ့သောအခါ လူတစ်ယောက်သည် သစ်ပင်အောက်သို့ ရောက်လာ၍ ခေတ္တအပန်းဖြေကာ ဪ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခဟူ၍ ညည်းတွားလေ၏။ မျောက်ကြီးသည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကာ ‘အဆွေ ဒုက္ခဆိုတာ ဘာကိုခေါ်ပါသလဲ၊ ကျွန်ုပ်အား ဒုက္ခရှိလျှင်

ပေးစမ်းပါ’ဟူ၍ တောင်းဆိုလေ၏။ ခရီးသည်လည်း ဒုက္ခဆိုတာ မကောင်းဘူးဟူ၍ ပြောသည်။

မျောက်ကြီးက မကျေနပ်၍ ဒုက္ခကို ထပ်မံတောင်းဆိုသော် ခရီးသည်က ဒုက္ခအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိချင်ရင် တောအုပ် အဝင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားမေးပေတော့ဟု ပြော၍ မျောက်ကြီး လည်း သဘောတူကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားလေ၏။ ဘုန်းကြီး ကျောင်းရောက်သောအခါ ဘုန်းကြီးမှာ ခရီးထွက်သွားသောကြောင့် ဘိုးသူတော်နှင့်သာ တွေ့ရသည်။

ဘိုးသူတော်က...

‘အဆွေမျောက်ကြီး ဘာကိစ္စရှိ၍ ကျောင်းသို့လာသလဲ’

‘ဒုက္ခဆိုတာ ဘာလဲသိချင်လို့ ကျောင်းကိုလာတာပါ။ ဘုန်း တော်ကြီးမရှိရင်လည်း သင်ပဲ ဒုက္ခကိုပေးစမ်းပါ’

‘ဒုက္ခဆိုတာ မကောင်းဘူး၊ မလိုချင်နဲ့’

ဘိုးသူတော်က ပြောသော်လည်းမရဘဲ အကြိမ်ကြိမ်တောင်း ဆိုနေသဖြင့်...

‘ကောင်းပြီ ဒုက္ခထုပ်ကြီးကို သင့်ကိုပေးလိုက်မယ်၊ ဒါထဲမှ အဲဒီဒုက္ခထုပ်ကြီးကို ချက်ချင်းမကြည့်ရဘူး၊ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ ဆိုဘဲ လွင်ပြင်ထဲကျမှ ကြည့်ရမယ်’ဟု ဆိုပြီး ဘိုးသူတော်က ငွေတစ် ကောင်ကို အိတ်ထဲထည့်၍ ထုပ်ပေးလိုက်သည်။

မျောက်ကြီးမှာ ဒုက္ခတော့ရပြီဟုဆိုကာ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ ဆိုဘဲ လွင်ပြင်သို့ ထွက်လာသောအခါ အထုပ်ကြီးထဲက တောစပ်မှ လွင်ပြင်သို့ ထွက်လာသော ဘိုးသူတော်မှာလိုက်သည့်အတိုင်း သစ်ပင်တစ်ပင်မှ ဆိုဘဲ လွင်ပြင်

အလယ်သို့ရောက်သည့်အခါ ဒုက္ခထုပ်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်ရာ အထဲမှ ခွေးသည်ထွက်၍ မျောက်ကြီးကို ကိုက်လေ၏။ မျောက်ကြီးလည်း သစ်ပင်တစ်ပင်မှ မရှိသော လွင်ပြင်ဖြစ်၍ သစ်ပင်ရှိရာ တောစပ် ရောက်အောင် မောကြီးပမ်းကြီး ပြေးရလေသည်။

တောစပ်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ရောက်မှ မျောက်ကြီးလည်း သက် ပြင်းချကာ 'အမလေး... မောလိုက်တာ ဒုက္ခဆိုရင် ကြောက်ပါပြီ' ဟု ညည်းတွားလေသည်။

ဒုက္ခဆိုသည်မှာ ဘာမှန်းမသိဖြစ်နေသော သူများအထဲတွင် ခံစားမိသော အချစ်ကို ဝေခွဲမရ ပိုင်းခြားမရဖြစ်နေသောသူတွေလည်း ပါဝင်သည်။

ကမ္ဘာဦးမှာ လူသားတွေ မီးကိုရှာဖွေတွေ့ရှိရခြင်းသကဲ့သို့ ဒါမှမဟုတ် ဘုရင်နတ်ရွာစံချိန် မင်းလောင်းရှာသကဲ့သို့ အချစ်ကို မရှာတတ်သော သူတွေအဖို့ ဘယ်သူ Feel ကို အငှားသုံးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သင်သည် အလွန်ကြီးမား၍ အားလုံးကို လွှမ်းမိုး မည့် ပုံဟန်ရှိသော အခြေအနေတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ ထိုအခြေ အနေသည် မည်သို့ဖြစ်သွားမည်ဆိုသည်မှာ သင်က မည်သို့ပြန်လည် ပြုလုပ်သည့် စိတ်ဓာတ်က ဆုံးဖြတ်ပေးသည်။ ယင်းသို့တန်ပြန်မှုသည် လည်း သင့်ကိုယ်သင် မည်မျှခိုင်မာစွာ ယုံကြည်သည်ဟူသော အပြစ် ရောင်ပြန်ဟပ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ (ဖိလစ်ပိုင်ရေနံကုမ္ပဏီကြော်ငြာတစ်ခု)

မိုးနှစ်မိုးသည် တဒဂီ မြင်တွေ့ရသော အဖြူရောင်ကောင် မလေးကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် သတ်ရလာသည်။ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တွေကို ခဏတဖြုတ် ထည့်သွင်းသွားသော ကောင် မလေးကို တစ်ယောက်တည်းကြိတ်မှိတ်သတ်ရ၍ ပဟေဠိသဖွယ်ဖြစ် နေသည်။ ဤကိစ္စအား ဘယ်သူမှ မတိုင်ပင်မိသလို အချင်းချင်းလည်း မပြောပြဖြစ်ကြ။ ကိုယ့်အထုပ်ကို ပြောပြသလို ဝန်ခံသလိုတွေ ဖြစ် နေမှာစိုး၍။

သူတို့စိတ်ထဲတွင် အမြဲရှိနေသော အချက်နှစ်ချက်ရှိသည်။

၁။ ပြန်တွေ့လျှင် ဘယ်လိုမျက်နှာနှင့် ရင်ဆိုင်ရမလဲ။

၂။ ပြန်တွေ့နိုင်ပါ့မလား။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီနေ့မှာ မိုးက လေနင့်အတူ ရောက် လာသည်။ လှိုင်မိုးထွန်းက အကြောင်းပြချက်တစ်ခုဖြင့် သူငယ်ချင်း တွေကို အရင်ပြန်ခိုင်းသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်သွားတော့ သူ တစ်ယောက်တည်း မိုးထဲမှာ သမိုင်းမေရာအဆောင်ရှေ့ အရောက်သွား သည်။ တစ်ခါက တွေ့ခဲ့ရသော ကောင်မလေးကို ထပ်တွေ့သော ပေါ့။ (ဇာတာသက်ရောက်လာပြီ)

မိုးက သည်းသည်းမဲမဲ ရွာနေသည်။ ထုံးအတိုင်း ရွာသွား သားကျောင်းသူတွေက သိပ်မရှိတော့။ လှိုင်မိုးထွန်းသည် သူမ၏ ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို စောင့်ဆိုင်းနေဟန်ရှိသည်။ အဘတော့ စိတ် သိပ်မရှည်ပေမဲ့ နောက်ထပ်မိုးက တရုတ်သည့်လာသဖြင့် အပြင်

လည်း မထွက်တော့ပေ။ ဒီတစ်ခါ သူဆောင်းသောထီးက ဂေါက်ကွင်းတွင် ဆောင်းလေ့ဆောင်းထရှိသော အရွက်ပြန့်ကားကား ထီးရှည်ကြီး။

အချိန်က တော်တော်ကြာသွားပြီ။ လှိုင်မိုးထွန်းလည်း အတွေးတစ်ခုဝင်၍ အဆောင်ထဲဝင်ကြည့်ရန် ပြင်သည်။ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို နှင့်အဆောင်ထဲ ဝင်၍ လျှောက်ကြည့်ရာ လူရှင်းနေပြီ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ရှာသလိုမျိုးနှင့် ဝင်ရှာသည်။

အတန်းတစ်ခုထဲတွင် ခုံပေါ်မျက်နှာမှောက်အိပ်နေသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ် ကောင်မလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟာ... ဟိုတစ်ခါတွေ့တဲ့ ကောင်မလေးပဲ’

လှိုင်မိုးထွန်းလည်း ရင်ထဲ ကတုန်ကယင်ဖြစ်သွားသည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ဒီကောင်မလေးကို ထပ်ဆုံရပြန်ပြီ။ ကောင်မလေးက ငိုနေပုံရသည်။ လှိုင်မိုးထွန်းလည်း အတန်းထဲဝင်သွားသည်။ ဘာစကားက စမေးရမှန်းမသိ။ တစ်ခါမှ ဒီလိုမကြုံဖူးတာကိုး။

‘ဟို... ဟို... ကောင်မလေး’

ကောင်မလေးက အိပ်နေရာမှ ခေါင်းမောကြည့်သည်။ သူမမျက်လုံးတွေသည် သိသာထင်ရှားစွာ နီရဲနေ၏။ တော်တော်ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ငိုထားပုံရ၏။

‘ရှင်... ရှင်... ဟိုတစ်ခါတွေ့ရတဲ့သူပဲ’

‘မင်း... မင်း မပြန်သေးဘူးလား၊ အပြင်မှာ မိုးတွေအရမ်းရွာနေတယ်’

‘ကျွန်မ အိမ်ကို မပြန်ချင်သေးဘူး’

‘ကျောင်းဝန်းက မကြာခင်ပိတ်တော့မယ်’

‘ကျွန်မမှာ ထီးပါမလာဘူး’

‘ကျွန်တော့်မှာ ထီးပါပါတယ်၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ကားမှတ်တိုင်အထိ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်’

ကောင်မလေးက မယုံကြည်စွာ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

‘ဟိုတစ်ခါပြောခဲ့မိတာအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ’

‘ကျွန်မက ရှင့်ကို စိတ်ဆိုးတယ် ပြောလို့လား’

‘အခု ဘာလို့ငိုနေတာလဲ’

‘ခံစားချက်တိုင်းဟာ လူတိုင်းနဲ့မပတ်သက်ပါဘူး’

ကောင်မလေးက သူရင်ထဲက စကားကို ထုတ်ဖော်သည်။

‘ကျွန်တော် သိခွင့်ရှိနိုင်ပါ့မလား’

‘ကျွန်မဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စရာဆိုတာ မွေးကတည်းက မရှိခဲ့ပါဘူး’

‘ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းဘဝအကြောင်းကို သိပ်သိချင်တယ်’

ကောင်မလေးက တဟုန်ဟုန်နဲ့ ငိုလေသည်။

‘ဖြစ်နိုင်ရင် မသိချင်ပါနဲ့ ဟင့်’

‘ကဲ... ကဲ... ဒါတွေထားပါတော့၊ အပြင်မှာ မိုးနည်းနည်းစဲသွားပြီ၊ တော်ကြာ ကျောင်းထဲက ထွက်တဲ့ကားတွေ မရှိဘဲနေဦးမယ်’

လှိုင်မိုးထွန်းက အရင်နှိုးဆော်သည်။ ကောင်မလေးက နတ်ရည်စတွေကို အရင်သုတ်လိုက်သည်။ ပြန်ကျနေသော နတ်ပင်လွှာတွေကို ပခုံးနှစ်ဖက်ဖြန့်ချထားလိုက်၏။

‘မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

‘မိုးပြည့်စုံပါ’

‘နာမည်လေးက ချစ်စရာကောင်းတယ်’

လှိုင်မိုးထွန်း တစ်စုံတစ်ရာတွန်းအားကြောင့် ဘဝတစ်လျှောက် လုံး မပြောဖူးသော စကားမျိုးထွက်လာသည်။ ကောင်မလေးက နှစ်လို မိန်းမောဖွယ် လှလှပပလေး ပြုံးပြသည်။

‘ရှင်ဘဝမှာ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေခဲ့ဘူး ထင်တယ်’

လှိုင်မိုးထွန်း ရုတ်တရက် ဆွံ့အသွားရဲ့။

‘မိန်းကလေးသူငယ်ချင်း မရှိတာပါ’

‘ရှင်ကို ကျွန်မ မြင်မြင်ချင်း ခင်မင်မိပါတယ်’

ကောင်မလေးက လှေကားထစ်အဆင်းတွင် လှိုင်မိုးထွန်း လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ လှိုင်မိုးထွန်းမှာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသော အထိအတွေ့ကြောင့် ရှိသမျှ အသွေးအသားတွေ တဒိန်းဒိန်း ယိမ်းထိုးနေသည်။

‘လှေကားက ချောနေလို့’

လှိုင်မိုးထွန်း လိမ့်တက်လာသော တံတွေးအချို့ကို လည်ချောင်းထဲ မျိုချပစ်သည်။

ကောင်မလေးရဲ့ လက်သွယ်ကလေးသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှသည်။

‘မင်း ဘယ်ပြန်မှာလဲ’

‘ကျွန်မအိမ်က သာကေတမှာပါ’

‘ကားပေါ်အထိ လိုက်တင်ပေးမယ်နော်’

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိုရန်းလွှာ

‘ရပါတယ်၊ မိုးလည်းစဲသွားပြီပဲ၊ ကျွန်မတို့ နောက်ထပ်တွေ့ကြတာပေါ့’

နှစ်ယောက်သား ရေတွေလျှံနေသော လမ်းပေါ်မှာနှစ်ယောက် အတူတူ ထီးဆောင်လျက်...

‘ရှင် ပထမတစ်ခါ တွေ့တုန်းက ခုလိုဂရုစိုက်ခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’

‘တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ် စိတ်ညစ်နေတဲ့ အချိန်မို့ပါ’

‘ပြည့်စုံက အဲဒီကတည်းက ရှင်ကို သတိထားမသွားတာ’

‘ဘယ်လိုသတိထားမိတာလဲ’

‘ရှင်က ယောက်ျားပီသတဲ့သူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အခွင့်အရေးမယူတတ်ဘူး’

တကယ်တော့ အခွင့်အရေးမယူတတ်တာ မဟုတ်ပါ။ အခွင့်အရေးကို မတွေ့သေးတာပါ။ လှိုင်မိုးထွန်းလည်း ချော်လဲရောထိုင်ရသည်။

‘ဒါဆို ပြည့်စုံနဲ့ ရှင် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားပြီနော်၊ ဒါနဲ့ ရှင်နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ’

‘ကျွန်တော်နာမည် လှိုင်မိုးထွန်းပါ၊ နေတာကတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စုပြီး ဒီမြောက်ပိုင်းထဲမှာပဲ အဆောင်ငှာနေကြတာပါ’

‘ရှင်မှာ ချစ်သူရှိသလား’

‘ပညာရေးကို အရင်ဦးစားပေးနေရတယ်’

လှိုင်မိုးထွန်းက ရှိရင်ရှိ မရှိရင်မရှိ မပြော။ ကြိုးစက် ဆွဲငင်သေး။

‘ချီးကျူးပါတယ်၊ ချစ်သူရှိနေရင် ကျွန်မနဲ့ ဒီလိုထီးတစ်ချောင်းတည်း နှစ်ယောက်အတူတူ ဆောင်းတာကို လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဒါ သဘောထားသေးတဲ့ မိန်းကလေးတွေအလုပ်ပဲ’

‘ပြည့်စုံကို ခုလိုလိုက်ပို့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နောက်နေ့ ကျရင်လည်း ပြည့်စုံကို လာကြည့်ဦး၊ ပြည့်စုံ ရှင်ကို ပြောပြစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်’

‘အင်း... လာကြည့်ပါ့မယ်’

လှိုင်မိုးထွန်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ပြည့်စုံ သွားမယ်နော်’

ကောင်မလေးက လှိုင်မိုးထွန်းကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်၍ ကားမှတ်တိုင်မှ ထွက်စပြုနေသော ကားပေါ်တက်သွားသည်။ လှိုင်မိုးထွန်းမှာ ထီးကြီးကိုင်၍ ငေါင်စင်းစင်း ငူတူတူ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

လှိုင်မိုးထွန်း နှလုံးသားတွေသည် တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီလော။

ချစ်စရာ ခင်စရာ မြတ်နိုးချင်စရာသည် အချောအလှကလေးနှင့် ထပ်မံတွေ့ရပြန်တော့ နှလုံးသားက ချစ်မေတ္တာ မြေစမ်းခရမ်းပျိုးခဲ့ချေပြီ။

တစ်ချိန်က မိန်းမတွေရဲ့ကျွန်အဖြစ်ကို လက်မခံ ရွံ့မုန်းခဲ့ပြီး ချစ်သူမရှာခဲ့သော သူရဲကောင်းကြီးသည် အချစ်၏ စေစားရာ နှလုံး

သား၏ ပုကိုင်ရာတွင် ရင်ခုန်သံများ မြက်ရိုင်းတောတစ်ခုလို အလျှင်အမြန် ရှင်သန်လာခဲ့ပြီ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ တစ်ချက်လှည့် အမိန့်တော်နှင့်တူသော မျက်ဝန်းမှာ အရှင်လတ်လတ် ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက် အရုပ်ကြီးပြတ် တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်တော့မည်လော။

အခန်း(၁၁)

‘မေမေ... နတ်မိမယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်’

‘နတ်မိမယ်ဆိုတာ လူနဲ့တူတဲ့ အမျိုးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက ကောင်းကင်ထဲပျံတတ်တယ်၊ တောင်ပံလေးတွေလည်းပါတယ်’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မမှန်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရယ်’

‘မနေ့က ဘေးအိမ်ခန်းက အန်တီရှယ်လီကို ဖေဖေက တင်ပါးဆုံကိုလက်နဲ့ပုတ်ပြီး မင်းဟာ နတ်မိမယ်ပဲလို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက တောင်ပံလည်း မထွက်လာဘူး၊ ပျံလည်းမပျံတတ်ဘူး’

မပျံတတ်သော နတ်မိမယ်လေးများကို စောင့်ရသည်မှာ အိမ်ပြန်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်နေသည်။ ပူစပ်စပ် မိုးအုံ့အုံ့ရာသီဥတုရဲ့ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ပျော့ဖတ်၍ နီရုံးချပ်သွားသော တစ်ရှူးပေါ်စလေးတွေကို သနားမိသည်။ ချွေးများက နားသယ်စပ်မှ မေးစေ့အောက်ထိ ဘုံဘိုင်ခေါင်းမှရေကျသလို ကျော်နှစ်ကျော်ကို ဆောက်တည်မရအောင်

ထူမြေမဲ့နေစေသည်။ ကားမှတ်တိုင်တွင် ရှိရှိသမျှ ခရီးသည်များနှင့် ဈေးသည်များက အထူးအဆန်းသတ္တဝါများသဖွယ် ကြည့်နေကြသည်။

အင်္ကျီလက်ရှည်ပေါ်တွင် ကုတ်အင်္ကျီစွတ်ထား၍ လည်ပင်းကော်လံတွင် နက်ကတိုင်ကပါသေး။ ရှူးဖိနပ်ပြောင်ပြောင် စတိုင်ဘောင်းဘီမည်းပြောင်ပြောင်နှင့် အနေရအထိုင်ရခက်နေသည်။ ကျော်ဇင်ပိုင်က ဦးထုပ်အဝိုင်းတစ်လုံးဆောင်းထားသောကြောင့် ဗြိတိသျှဘုရင်မကြီး နန်းတော်ထဲဝင်မည့် အင်္ဂလိပ်တစ်ဦးလိုဖြစ်နေသည်။ ကျော်လင်းထိုက်က မျက်မှန်နက်ကို တပ်ဆင်ထားခြင်းကြောင့် မက္ကဆီကို မူးယစ်ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်နဲ့ တူနေသည်။ ပြက်ရယ်ပြုနေသော ခုနစ်ရက်သားသမီး ဝေနေယျသတ္တဝါအပေါင်းကို မသိချင်ယောင်ဆောင် ဥပေက္ခာပြုထားရသည်။ လူတန်းစားပေါင်းစုံ၏ ထူးဆန်းသော အကြည့်တွေကို မသိကျိုးကျွံပြုထားရသည်။

သူတို့တတွေသည် ဖွန်နှစ်ဖွန်၏ ထားရာနေ စေရာသွား ခေါ်ရာရောက် တွေ့ရင်ခိုင်း အချစ်သက်သက် စပါးတကာကတ်တွေ ဖြစ်နေ၏။

‘ငါတို့ကို သက်သက်ပညာပေးတာ ထင်တယ်’

‘အေးကွာ၊ ကြာလှပြီ၊ မှတ်တိုင်မှာလည်း လူတွေထဲ တကြည့်ကြည့်နဲ့၊ ငါတို့ပုံစံက လေဆိပ်မသွားတတ်တဲ့ တောသားတွေလိုဖြစ်နေပြီ၊ တက္ကစီသမားတွေကလည်း သွားမလား သွားထား... နဲ့ သိပ်မေးတာပဲ’

‘အထူးသဖြင့် လိုင်းကားပေါ်က ကြည့်ကြည့်တာကို မခံချင်ဆုံးပဲ’

‘အေးကွာ၊ ဈေးသည်တွေကလည်း မသိမသာ လှမ်းလှမ်းရိ
နေတယ်’

ထိုအချိန်တွင်...

‘ဟေ့... ဟေ့... သွားမယ်’

သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့တွင် မြေသယ်ကားကြီးတစ်စီး ထိုးရပ်
လိုက်သည်။

ကားပေါ်မှ လှမ်းခေါ်သူတွေက အေးမွန်နှင့် မေယဉ်မွန်။
စေတန့်ရဲ့ အပါးတော်ရိ မွန်နှစ်မွန်။

‘ဟာ... နင်တို့က ဘာလဲ’

‘ဘာလည်းလုပ်မနေနဲ့၊ အချိန်နောက်ကျနေပြီ၊ ငါတို့လည်း
မှီရာကားကြွနဲ့ လိုက်ခဲ့ရတာ၊ ကားပေါ်မြန်မြန်တက်’

ကျော်ဇင်ပိုင်တို့လည်း မေးခွန်းထပ်မထုတ်နိုင်။

‘ရှေ့ကတက်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ငါတို့နဲ့ လူပြည့်သွားပြီ၊ နောက်
ကပ်တက်’

မေယဉ်မွန်က ခေါင်းခန်းသို့ တက်ချင်သော ကျော်နှစ်ကျော်
ကို ပြောသည်။

‘ဟာ... ဒီအဝတ်အစားတွေနဲ့ ပြဿနာပဲ’

‘နင်တို့မလိုက်ရင် ငါတို့ထားခဲ့မှာနော်’

‘နင်တို့က ဘယ်... ဘယ်သွားမှာလဲ’

‘လေးထောင့်ကန် ဆိုက်ထဲကို’

‘ဟာ... အဲဒါများ ငါတို့ကို ဒီလိုဝတ်ခိုင်းရသလား’

မေယဉ်မွန်က တစ်ချက်ရယ်သည်။

‘ဟဲ့... အေးမွန်နှင့် ဒီလိုဆိုတော့လည်း ခန့်သားပဲ၊ နီကို
လပ်စ်ကေချိနဲ့ တွစ်ခရကျနေတာပဲ လန်းတယ်’

‘ငါတို့ကို ညှဉ်းဆဲဖို့သက်သက်အတွက် လူ့ဘဝကို နင်တို့
ရောက်လာတာလား’

‘လျှာမရှည်နဲ့တော့၊ နင်တို့လိုက်မှာလား၊ မလိုက်ဘူးလား၊
အချိန်မရဘူး၊ အမြန်တက်’

‘တက်ကွာ တက်’

ကျော်ဇင်ပိုင်တို့လည်း ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားတွေမှ
အားမနာဘဲ မြေသယ်ကားကြီးပေါ်သို့ ကုန်းကုန်းကွကွ တက်ကြရ
သည်။ ကားပေါ်တွင် မြေကြီးတွေ မရှိပေမဲ့ မြေမှုန့်တွေ မကင်းစင်တာ
မို့ ဖုန်ထနေသည်။ ကျော်ဇင်ပိုင်တို့လည်း ဘယ်နေရာရပ်ရမှန်းမသိ
ကိုးရိုးကားယားဖြစ်နေသည်။ မြေသယ်အလုပ်သမားနှစ်ဦးက ပြုံးစိစိ
နှင့်။ မှတ်တိုင်မှ လူတွေက ကြည့်၍ ပွစိပွစိ ပြောနေကြသည်။

‘ဟင်း... လေဆိပ်သွားဝတ်စုံက မြေသယ်ကားဝတ်စုံဖြစ်
သွားပြီ’

‘တောက်... သိက္ခာကတော့ ကျပါပြီ’

ကားက ဂူးခနဲ ထွက်တော့ လေအရှိန်နှင့် မြေမှုန့်တွေထဲ
လေပွေလို ဝေသွားသည်။

တစ်လမ်းလုံး ဖုန်မှုန့်တွေ မြေမှုန့်တွေရဲ့ အလူးအလဲ ခိုက်ခတ်
မှုကို အသေအလဲ ခံစားရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ခြေငါးချောင်း
ပေါက်နေသည်။ လယ်ကွင်းတွေဖြတ်သွားရတာနဲ့ လေးထောင့်ကန်
ချက်တလေမှ လစ်ဟာမသွား တသောသော တိုက်နေသလို ထာထာ

ရှိ မြေမှုန့်တွေသည် လွင့်ဝဲလိုက်၊ ဖင်ထိုင်လိုက်နှင့် ဥရောပတိုက်သား နှစ်ယောက်ကို အမျိုးမျိုး ကလူကျီစယ်နေသည်။ ရပ်တွေက ချွေးနှင့် မြေမှုန့်ပေါင်းစပ်ထားသဖြင့် အာဖရိကလူရိုင်းတွေ ဆေးခြယ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် စီးရပြီး မြေသယ်ကားက ကွေ့တစ်နေရာတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

‘ဟေ့ကောင်... ရောက်ပြီလား မသိဘူး’

ကားပေါ်မှ အေးမွန်နှင့် မေယဉ်မွန်ကို ဆင်းလာသည်။

‘ကဲ... ကဲ... ဆရာသမားတွေ ဆင်း... ဆင်း’

ကျော်နှစ်ကျော်လည်း မြေမှုန့်တွေကို ခါချရင်း ကားပေါ်မှ ခဲရာခဲဆစ် ဆင်းကြရသည်။ ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်နေမှန်းလည်း မသိပေ။

‘ရောက်ပြီလား’

‘မရောက်သေးဘူး’

‘ဟာ... ပြဿနာပဲ၊ နင်တို့ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီကိုခေါ်လာတာလဲ’

အေးမွန်နှင့် မေယဉ်မွန်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘ငါအဘွားရဲ့ရွာကို သွားလည်ချင်တယ်ဆိုလို့’

‘သေလိုက်ပါတော့ဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့ကို အစက ကြိုမပြောတာလဲ၊ ငါတို့ခုလိုဝတ်လာပါ့မလား’

ကျော်ဇင်ပိုင်က သူ့နဖူးသူ နှစ်ဆင့်လောက် ရိုက်ပစ်လိုက် ချင်သည်။ ကျော်လင်းထိုက်က ကပ်ပါးတွေလို ငြိကပ်နေသော မြေ

မှုန့်တွေကို တဖျန်းဖျန်းခါချနေသည်။ မေယဉ်မွန်က အေးမွန်နှင့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

‘အစကတော့ အေးမွန်နှင့်ရဲ့အဘိုး ကုမ္ပဏီ ညစာစားပြုရုံရာ ဆီဒိုးနားကို သွားဖို့ပဲ၊ အခု သူ့အဘိုးက လောလောလတ်လတ် အလျှင်စလို ပြုန်းစားကြီး ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ကောက်ကာငင်ကာ...’

မေယဉ်မွန်က ပေရှည်နေသေးသည်။

‘ဝုန်းဒိုင်းအရေးပေါ်ကိစ္စနဲ့ စင်ကာပူကို အားချင်းထွက်သွားလို့’

‘အလှူရှိလို့လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ပြုရဟန်းခံ အား ပုဇွန်တောင်က စင်ကာပူကျောင်းတိုက်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ အရှေ့တောင်အာရှ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်တဲ့ စင်ကာပူကိုပြောတာ၊ လူဦးရေ ၃ သန်းကျော်ရှိပြီး စင်ရန်းမိုင်ပေါင်း ၂၅၀ ကျယ်တယ်၊ အရှေ့တောင်အာရှမလေးကျွန်းဆွယ်မှာ တည်ရှိပြီး...’

‘အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေက မြောက်ဘက်မှာ မလေးရှား၊ တောင်ဘက်မှာ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဘာသာရေးက ဗုဒ္ဓဘာသာ ၃၂ ရာခိုင်နှုန်း၊ တာအို ၂၂ ရာခိုင်နှုန်း၊ မွတ်စလင် ၁၅ ရာခိုင်နှုန်း၊ ခရစ်ယာန် ၁၃ ရာခိုင်နှုန်း၊ ဟိန္ဒူ ၃ ရာခိုင်နှုန်းရှိတယ်၊ လူမျိုးစုကတော့ တရုတ်၊ မလေး...’

‘တော်ပါတော့၊ ပထဝီ ဘာသာဖြေဖို့ စာကုန်နိုင်သမျှ မဟုတ်ဘူး၊ စင်ကာပူသွားရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒါနဲ့ မေယဉ်မွန်ကို အခုအခါကို သွားဖို့ စီစဉ်လိုက်တာပေါ့၊ အဲဒါတကယ်ဆို ငါတို့ကို ပြောသင့်တယ်’

‘အချိန်မမီတော့လို့ပါ’

မွန်နှစ်မွန် သက်သက်မဲ့ ပညာပြခြင်းပင်။

‘အခု ရွာကိုသွားဖို့ ဘာစီးရဦးမလဲ’

‘ဟိုဘက်မှာ သရက်ပင်ချောင် ငါးပိငါးခြောက်စုရှိတယ်။

ငါးပိငါးခြောက်တင်တဲ့ကားတွေနဲ့ လမ်းကြုံလိုက်တာပေါ့’

‘ဟာ... တခြားကားတွေ မရှိဘူးလား’

‘ဆိုက်ကားတောင် မရှိဘူး’

အေးမွန်နှင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောသည်။

‘ငါတို့တတွေ ဖုန်မှုန့်လည်း လူးပြီးပြီ၊ ငါးပိနဲ့သင်းအောင် ထပ်လုပ်ချင်နေတာပေါ့၊ ဒုက္ခပါပဲ’

‘နင်တို့က ငါတို့ရက်စက်တယ်ထင်နေသလား’

‘နင်တို့က ရက်စက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နှိပ်စက်နေတာ’

ကျော်လင်းထိုက်က ဂူးဂူးဝါးဝါး အော်ရာ အေးမွန်နှင်းက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ မေယဉ်မွန်က...

‘မလုပ်ရက်ပါဘူးဟာ၊ နင်တို့ဖြေထားတဲ့ (၁၁)ချက်ကို ငါတို့ ဖတ်ပြီးသွားပြီ၊ နင်တို့ရဲ့ စိတ်သဘောထားကို ပိုခန့်မှန်းမိသွားတယ်’

ကျော်ဇင်ပိုင်က ရှက်ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပြီး...

‘ငါတို့... ငါတို့’

‘တကယ်ချစ်တာပါလို့ ပြောမလို့လား၊ ငါတို့ကလည်း တစ်ခု ပြန်ပြောချင်တယ်၊ ငါတို့အချစ်ကို နင်တို့အပေါ် သန့်စင်မှုတွေနဲ့ဖြန့်ဖြူး ချင်လို့ ခုလိုကုန်ကြမ်းအဆင့်မှာ အရည်အသွေးပြည့်မီအောင် ပြုလုပ် ယူနေရတာပေါ့’

‘နင်တို့ကပဲ ငါတို့ကို ကုန်ချောဖြစ်အောင် လုပ်မလား၊ ကုန် ကြမ်းဘဝနဲ့ ပဲရေညှိတက် ဆွေးမြေ့သွားမလား မသိဘူး’

‘ဒါဆိုလည်း ဓာတ်မြေ့သြဇာ လုပ်ရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား’

လေးယောက်သား အတားအဆီးမဲ့စီးဆင်းနေသော လေပြေ တွေလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မောလိုက်သည်။

လွယ်တိုင်းသာ အချစ်ကို ရမယ်ဆိုရင် မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ် ပြုရုံနဲ့ လုံလောက်ပါသည်။

အခန်း(၁၂)

‘ရွာကိုသွားမယ့် ကယ်ရီတွေရှိတယ် မပူနဲ့’
 ‘တော်သေးတာပေါ့၊ လမ်းများလျှောက်ရဦးမလားလို့’
 ‘ငါတို့နှစ်ယောက်က ရွာမှာ တစ်ညအိပ်မှာနော်’
 ‘ငါတို့လည်း နင်တို့နဲ့အတူတူ အိပ်မှာပေါ့’
 ‘ဘာ... ကောင်စုတ်’
 ‘အဓိပ္ပာယ်မလွဲစမ်းပါနဲ့၊ ငါတို့ကို ဧည့်သည်တွေလို သဘောထားပြီး ရွာမှာ ခဏတည်းတာငှါ ပြောတာပါ’
 ‘အေး... ရွာမှာကောက်ရိုးပုံတွေလည်း အများကြီးပဲ’
 ‘ဘာလဲ ငါတို့အိပ်ပျောက်ရှာရမှာလား’
 ‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အိပ်ချင်ရင် အဲဒီနေရာမှာ အိပ်လို့ရပါတယ်’
 ကျော်လင်းထိုက် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ရွာကို အချိန်မီ ရောက်ဖို့ အဓိကကျသည်။ ကယ်ရီလာတော့ လေးယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ စီးသွားကြသည်။ မေယဉ်မွန်က ပီကေတစ်ခု ထုတ်ဝါးရင်း...
 ‘အေးမွန်... တတိယမေးခွန်းဆက်မေးရအောင်’

‘အေး... အတော်ပဲ’
 ‘လာပြန်ပြီ၊ ဒီမေးခွန်းတွေ တောရွာသဘာဝရဲ့ သာယာလှပမှုတွေကို မျက်စိတစ်ဆုံး ခံစားပါရစေဟာ’
 ကျော်စင်ပိုင်က မဖြေချင်တာနဲ့ ဆင်ခြေပေးသည်။
 ‘မျက်စိနဲ့ခံစားတာလေ၊ ငါတို့က ပါးစပ်နဲ့မေးမှာ၊ နင်တို့က နားနဲ့နားထောင်ရမှာ၊ တွေးရမှာက စိတ်နဲ့လေ’
 အေးမွန်နှင်းက ကပ်သီးကပ်သတ် ပြောသည်။ ကျော်လင်းထိုက်က စိတ်မရှည်ဘဲ ပြောသည်။ ဖိနပ်ကပေါက်နေလို့ ခြေက ကြွနေရသေး။
 ‘မေးဟာ... ချက်ချင်းကို ဖြေပစ်လိုက်မယ်’
 ‘ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တောတစ်တောမှာ...’
 ‘သရက်တောလား၊ နာနတ်တောလား’
 ‘မဟုတ်ဘူး၊ သဲတော့၊ ဟဲ့... ငါ အကောင်းပြောနေတာ၊ သေချာနားထောင် တောအုပ်တစ်အုပ်မှာ ခြင်္သေ့မင်းက အုပ်စိုးထားသတဲ့’
 ‘မင်းအုပ်စိုးကို ကိုယ်ရုံတော်အဖြစ်ထားတာပေါ့’
 ‘နေရဲလင်းတောင် ပါသေး၊ ကျော်စင်ပိုင်... နင် မပြောနဲ့နော်’
 အေးမွန်နှင်းက ကျော်စင်ပိုင်ကို ခေါင်းတစ်ချက်ခေါက်သလို ပြောသည်။
 ‘ခြင်္သေ့မင်းကြီးက တစ်နေ့မှာ တောတွင်းရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်အကုန်လုံးကို လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းစောင်းမကုန်အစည်းအဝေးလုပ်ဖို့ အကြောင်းကြားလိုက်တယ်’

‘အီရန် အီရတ်အရေး ဆွေးနွေးဖို့ ထင်တယ်’

‘မဟုတ်လောက်ဘူး၊ မက္ကဆီကို ပင်လယ်ကွေ့က ရေနံယို ဖိတ်မှုကိစ္စ ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ အစ္စရေး ပါလက်စတိုင်းကိစ္စအတွက် နင်တို့ လျှောက်နောက်နေတာကို ငါ ဆက်မပြောတော့ဘူး၊ လိုရင်းပဲ ပြောမယ်၊ အဲဒီခြင်္သေ့မင်းတို့ အစည်းအဝေးကို တောတွင်းရှိတဲ့တိရစ္ဆာန်တွေ အားလုံးတစ်ကောင်မကျန်တက်ရောက်ကြတယ်၊ တွင်းအောင်းသတ္တဝါ မကျန် သတ္တဝါကြီးအထိ လာကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သတ္တိရှိရှိ ရဲဝံ့တဲ့ စိတ်နဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင် မတက်ရောက်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒီသတ္တဝါက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ’

‘အီရန်သမ္မတ အာမင်ဒီနီဂျက်ဖြစ်မယ်’

‘ဟာ... မဟုတ်လောက်ဘူး၊ အိုစမာဘင်လာဒင်ဖြစ်မယ်’

‘ဒီကောင်က မဟုတ်မှလွဲရော ဒရက်ကူလာဖြစ်မယ်’

ကျော်ဇင်ပိုင်တို့က တဟီးဟီး တဟားဟားလုပ်နေကြသည်။

‘ရှင်တို့ နောက်မနေနဲ့၊ အဲဒီသတ္တဝါက ဘာကောင်ဖြစ်မလဲ’

‘ခြင်္သေ့ကိုတောင် မကြောက်ဘူးဆိုတော့ ဆပ်ကပ်ဆရာလား’

‘သတ္တဝါတွေပဲ လူမပါဘူး’

‘ဆင်လား... အင်အားကြီးတယ်’

‘ကြွက်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ အကောင်သေးရင်လည်း တစ်ခါ တလေ လုပ်ချင်ရာ လုပ်တတ်တယ်’

‘ရှူးပျံကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘ရှင်တို့ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူး၊ သေချာစဉ်းစားကြဦး၊ ရွာလည်းရောက်တော့မယ်’

‘ကြက်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူတို့တွေက တောမှာမရှိဘူး’

‘တော်ပါတော့၊ ရွာရောက်တော့မယ်’

အေးမွန်နှင်းက အဖြေကို အတင်းမတောင်းတော့ဘဲ ဖြတ်ချသည်။ ကျော်ဇင်ပိုင်တို့မှာ ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ အကောင်ပလောင်တွေ ဆက်ပြောခွင့်မရတော့ပေ။

ရွာကိုရောက်တော့ လေးယောက်စလုံး ကယ်ရီပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ရွာဟုပြောပေမယ့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသည်။ လျှပ်စစ်မီးရရှိပြီး လမ်းမတွေလည်း ကောင်းမွန်သည်။ ဖိနပ်ပေါက်နေကြသော ကျော်နှစ်ကျော်မှာ ကွတကွတဖြစ်နေ၏။

‘ရွာလေးက သာယာတယ်နော်၊ အညာဒေသအတိုင်းပဲ’

‘အဘွားတို့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ’

‘ဟိုရှေ့နားဆို ရောက်တော့မှာပါ၊ သိပ်မဝေးပါဘူး’

တကယ်တော့ မွန်နှစ်မွန်သည် တစ်ရွာလုံးကို ပတ်၍ လှည့်ပတ်ခေါ်သွားနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးက ရွာကိုကျွမ်းကျင်စွာ သွားလာတတ်နေပြီ။

ခြေတော်တော်ညောင်းမှ အဘွားအိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့သည်။ အိမ်ရှိ မိသားစုတွေက ထွက်ကြိုနေသည်။

‘မွန်မွန်... ဟယ်... နင်တို့က ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို လူဆိုးဂိုဏ်းက လူတွေကို ငှားလာတာလား’

မေယဉ်မွန်ရဲ့ ဦးလေးတော်သူက ခြံထဲတွင် ယန်သင်္ဃာလောင်းနေရင်း လှမ်းပြောသည်။ ကလေးတွေက ကျော်နှစ်ကျော်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေကြသည်။

‘ဟေ့... မြေးမလေးတွေ အိမ်ထဲလာကြ’

အိမ်ပေါ်တက်ဖို့ ပြင်ရာမှာ ကျော်နှစ်ကျော်မှာ ဝတ်ထားသော ဖိနပ်ကို ချွတ်ရာ အသည်းအသန်ချွတ်ယူရသည်။ ကျော်လင်းထိုက်မှာ စိတ်မရှည်စွာဖြင့် အတင်းဆွဲချွတ်လိုက်ရာ အရှိန်ပြင်းသွား၍ ဖိနပ်မှာ ဝှီးနေ လွင့်တက်သွားကာ အိမ်အောက်ရှိ ကြက်တစ်ကောင်ကို သွားမှန် လေသည်။

‘ဘောင်း’

‘ကတော်... ကတော်’

ကျော်လင်းထိုက်မှာ သွားဖြိုးဖြိုးနှင့် ဖိနပ်ကို သွားပြန်ကောက် ရသည်။ လူသွားမမှန်တာပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။ အိပ်ပေါ်ရောက် တော့ ကွမ်းတမြုံမြုံဝါးနေသော မေယဉ်မွန်ရဲ့အဘွားကို တွေ့ရသည်။ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီ။ မွန်နှစ်မွန်လည်း အဘွားရှေ့တွင် ပဆစ်တုတ်ထိုင်နေကြသည်။ ကျော်ဇင်ပိုင်နှင့် ကျော်လင်းထိုက်တို့ လည်း ယောင်တောင်တောင်ဖြင့် အဘွားလုပ်သူကို ထိုင်ကန်တော့နေ သည်။

‘အဘွား နေကောင်းတယ်နော်’

‘အေးကွဲ့ မင်းတို့က ဘယ်ကလဲ’

‘ရန်ကုန်ကပါ’

‘ဟဲ့... ရန်ကုန်ကတော့ ငါသိတာပေါ့၊ ငါတို့ရွာကလည်း ရန်ကုန်တိုင်းအတွင်းပဲ၊ ငါဆိုအရင်က မြေနီကုန်း ဒဂုံစင်တာက နေတိုင်းသွားနေတာ၊ အခုစီးစရာ ဖိနပ်မရှိလို့ မသွားဖြစ်တာ ကြာပြီ’

‘ဗုဒ္ဓေါ’

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိုရုန်းလွှာ

အဘွားကြီး၏ ပီပီသသ စကားကြောင့် ကျော်နှစ်ကျော် ဘာ ပြန်ပြောရမှန်းမသိ တွန့်သွားသည်။ အဘွားကြီးက သူငယ်ပြန်နေပုံ လည်းမရ။ ရှေးရိုးစွဲ အဘွားကြီးလည်း မဟုတ်။

‘ဒီမှာကြည့်၊ ဒါ ငါ့အဘွားဆွဲထားတဲ့ ဒီဇိုင်းတွေ’

မေယဉ်မွန်က စာအုပ်စင်ပေါ်ရှိ ကတ်တလောက်စာအုပ်တွေ ထုပ်ပြသည်။

‘အားပါးပါး... အင်္ကျီဒီဇိုင်းတွေပါလား’

ကျော်လင်းထိုက်က အံ့သြသွား၍ ကျော်ဇင်ပိုင်ကို ပြသည်။ အဘွားကြီးဆွဲထားသော အင်္ကျီဒီဇိုင်းတွေသည် အစစ်အမှန် ဟုတ် မဟုတ် ဝင်ရောက်ပြောပိုင်ခွင့် မရှိပေ။ မွန်နှစ်မွန်ရဲ့ ဆင်ကွက်ပင် လော။ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်း၍ အဘွားကြီးနှင့် ပညာပြတာ။ မဖြစ် နိုင်သည့်ဘက်ခြမ်းတွင် ရောက်နေသည်။

‘အဘွား... တော်လှချည်လား’

‘အေး... ရှေးခေတ် အင်္ကျီပုံစံတွေနဲ့ အခုခေတ်ပေါ်ဒီဇိုင်းတွေ ပေါင်းစပ်ပြီး ဖက်ရှင်အသစ်တစ်မျိုးထွင်ထားသေးတယ်၊ အနီးတိတ် နယူးပေါ့’

‘အဘွားက လန်းလှချည်လား’

‘ဒါပဲလေ၊ ဒါနဲ့ မင်းတို့က ခေတ်လူငယ်တွေဆိုတော့ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ပြောရမယ်၊ ငါ့မြေးမလေးတွေကို မင်းတို့ချစ်စကား ကြိုက် စကားပြောပြီး တော်ကီပေါက်ထားတယ် မဟုတ်လား’

‘ဗျာ’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘အောင်မလေး နင်တို့မျက်လုံးတွေ ကြည့်တာနဲ့ ငါသိတယ်၊ ဒေါ်ဘွားစိန်ပါ။ ဟေ့... ကိုလိုနီခေတ်ကနေ သိပ္ပံခေတ်အထိ လူက ခတ်မည့်သေးပါဘူး၊ ဒီဘဝတွေကို ငါဖြတ်သန်းလာတာပါ’

အဘွားကြီးက သွားမစုံသောပါးစပ်ဖြင့် ကွမ်းပလုတ် ပလောင်းပြောသည်။ ကျော်စင်ပိုင်တို့ နှုတ်ဖွင့်မဟရဲ။ ဖွန်နှစ်ဖွန်လည်း ငြိမ်နေ၏။

‘ပြောစမ်း၊ ဝန်ခံရင် ငါစဉ်းစားမယ်၊ မုသားသုံးမယ်ဆိုရင် နင်တို့ကို သရက်ပင်ချောင်ပို့ပြီး ငါးပိငါးခြောက်လိုနေလှမ်းပစ်မယ်’

‘ဟဲ့... ပြောလိုက်ကြလော့ အဘွားက လိမ်ပြောရင် မကြိုက်ဘူး၊ ပြဿနာပဲ’

‘အေးပါဟာ မထူးတော့ပါဘူး’

ကျော်လင်းထိုက်က အသံမထွက်ဘဲ တိုးတိုးလေး ဖြစ်နေသည်။ ကျော်နှစ်ကျော်က အရေးထဲ သူပြော ငါပြော တွန်းထိုးနေသေး။ ကျော်စင်ပိုင်က မဝံ့မရဲဖြင့် ပြောရသည်။

‘အဘွား... ကျွန်တော်တို့ ဝန်ခံပါရစေ၊ အခု အဘွားရဲ့မြေး မလေးနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းကို ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က မိသားဖသားပီပီ ချစ်ခွဲမိတာပါ’

‘ဟာ... မှားနေပြီ၊ ဟေ့ကောင်’

ကျော်လင်းထိုက်က သတိလှမ်းပေးသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ၊ သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ချစ်ခွဲမိပါတယ်’

‘ဟာ... အဆင့်တွေ ကျော်သွားပြီ’

စကားတွေက ကြောင်လိမ်လှေကားလို ရှုပ်ပွေနေရဲ့။

‘တော်ကြတော့၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဇွဲလုံ့လ ဝီရိယနဲ့ အရည်အချင်းတွေကို အရင်တစ်ခေါက်က ငါ့မြေးမလေးပြောပြထားလို့ အကုန်သိပြီးပြီ၊ မင်းတို့မှာ ခေတ်နဲ့သဟဇာတ မရှိတဲ့ ရိုးသားမှုတွေ ရှိတယ်၊ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာသလိုလိုနဲ့ ခေတ်ကလည်း မရိုးသားမှုတွေ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်တွေလို များလာတယ်’

ဟုတ်လှချည်လားဟု တွေးမိသည်။

‘၁၉၈၅ ခုနှစ်က မင်းတို့မွေးပြီလား’

‘အဲဒီတုန်းက အဖေက အမေ့ကို ကမ်းလှမ်းတုန်း၊ မျက်မှန်းတန်းမိရုံ၊ မိဘချင်း သိရုံလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်’

‘အေး... ၁၉၈၅ ခုနှစ်က ဗြိတိသျှလူမျိုး အန္တာတိတ်ဒေသ လေ့လာရေးအဖွဲ့က တောင်ဝင်ရိုးစွန်းတစ်ဝိုက်မှာ အိုစုန်းဓာတ်မရှိတဲ့ ဟင်းလင်းပြင်အပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ နောက်ပိုင်း အိုစုန်းဓာတ်တွေ ပါးလွှာပျောက်ကွယ်နေပုံကို အသေးစိတ် လေ့လာမိတယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ မင်းတို့သိသလား’

‘သိသင့်သလောက် မသိပါဘူး’

‘မသိရင် မသိဘူး မပြောဘူး၊ ဝေနေသေး၊ ဒီအိုစုန်းဓာတ်သာ မရှိဘူးဆိုရင် နေရောင်ခြည် အပူရှိန်နဲ့ ခရမ်းလွန်ရောင်ခြည်တွေက ကမ္ဘာပေါ် တိုက်ရိုက်ရောက်သွားရင် ငါတို့ရဲ့ အသက်ဇီဝကို ဖြစ်သွားစေတဲ့ DNA မော်လီကျူးတွေကလည်း ပျက်စီးသွားမယ်၊ အခုသိပ္ပံခေတ် နေရာတကာမှာ တီထွင်စမ်းသပ်မှုတွေ များနေပြီ၊ အသံထက် မြန်တာ ဘာရှိသလဲ၊ ဒါတော့ သိမှာပေါ့’

‘အသံထက်မြန်တာ ခိုးကူးခွေတွေပါ’

‘ငါ့ကွမ်းအစ်နဲ့ ထပ်လိုက်ရ၊ ဒါပြန်လုံးထုတ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုလေယာဉ်တွေက ထုတ်လွှင့်တဲ့ နိုက်ထရိုဂျင်အောက် ဆိုဒါဓာတ်တွေ တောမီးကထွက်တဲ့ မီးခိုးတွေ၊ နျူကလီးယားစမ်းသပ်မှုတွေကြောင့် ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဝတ်ရုံတစ်ခုဖြစ်တဲ့ အိုစုန်းလွှာတွေက ပါးလျလာပြီ’

စကားက တည့်မတ်နေရာမှ သွေဖီသွားသည်။

‘မင်းတို့ ငါ့မြေးမလေးတွေကို တကယ်ချစ်သလား’

ဇာတ်လမ်းအကူးအပြောင်းကလည်း အသံထက်တောင် မြန်သွားရောလား။

‘ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့’

ကမ္ဘာကြီးကို ကာကွယ်တဲ့အနေဖြင့် အိုစုန်းလွှာကို စူပါဂလူးနဲ့ ကပ်ခိုင်းမလား။ ပွဲလျက်နဲ့တက်ဖာခိုင်းမလား မသိ။

‘ကမ္ဘာကြီး ဘာမှမဖြစ်ခင် ငါ့ကို မင်းတို့ဒစ်ကာဗာရီတစ်ခု လုပ်ပေးရမယ်’

ကျော်နှစ်ကျော် ငယ်ထိပ်ပတ်လည် အမွှေးတွေ ထောင်လာသည်ထင်ရ၏။

‘စာရွက်နဲ့ ဘောပင်ထုတ် အငယ်မလေး’

‘ရှင်... အဘွား’

ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ဦး ပြေးဝင်လာသည်။

‘ကွန်ပျူတာဖွင့်၊ အဘွားပြောတာကို ရိုက်ထည့်’

‘ဟာ... အဆင့်မြင့်လှချည်လား’

ကောင်မလေးက ကွန်ပျူတာ ဖွင့်လိုက်သည်။

ကျော်နှစ်ကျော်များ ငရဲခန်းထဲ ရောက်သလို တစ်ကိုယ်လုံး မွန်းကြပ်နေသည်။ အဘွားကြီးက ကွမ်းတဗျစ်ထွေးရင်း...

‘ကဲ... ငါပြောမယ်၊ လိုက်မှတ်’

‘အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ အဘွား’

မေယဉ်မွန်တို့က မသိမသာကြိတ်ရယ်နေကြသည်။ ဒီတစ်ခေါက် ကျော်ဖြတ်ရမည့် လယ်ဗယ်က အတားအဆီးကောင်းသည်။

‘အခု ငါပြောတာတွေကို သေချာမှတ်နော်’

၁။ ဇာတ်နိပါတ်တော် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။

၂။ အဋ္ဌာရသ ဘယ်နှရပ်ရှိသလဲ။

၃။ ကလာအတတ် ဘယ်နှရပ်ရှိသလဲ။

၄။ အတွင်း ဘယ်နှယ်မင်းရှိသလဲ။

၅။ အပြင် ဘယ်နှယ်မင်းရှိသလဲ။

၆။ ပန်းမျိုး ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။

၇။ ပိုးမျိုးဘယ်လောက်ရှိသလဲ။

၈။ အနာမျိုး ဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲ။

၉။ အရပ် ဘယ်နှစ်မျက်နှာရှိသလဲ။

၁၀။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံပေါင်း ဘယ်နှနိုင်ငံလဲ။

၁၁။ ကခြင်းအတတ် ဘယ်နှရပ်ရှိသလဲ။

၁၂။ ကုန်းဘောင်မင်းဆက် ဘယ်နှပါးလဲ။

၁၃။ မီးဘယ်နှယ်မီးရှိလဲ။

- ၁၄။ ဘုံ ဘယ်နှယ်ဘုံရှိလဲ။
 ၁၅။ စစ်တုရင်အကွက် ဘယ်နှကွက်ရှိလဲ။
 ၁၆။ မင်္ဂလာဘယ်နှဖြာရှိသလဲ။
 ၁၇။ ပိုကာဖဲအရေအတွက် ဘယ်လောက်ရှိလဲ။
 ၁၈။ ရာသီဘယ်နှစ်ပါးရှိလဲ။
 ၁၉။ ရန်သူမျိုးဘယ်နှယ်ပါးလဲ။
 ၂၀။ နေ့နံဘယ်လောက်ရှိသလဲ။

‘အဲဒါတွေအားလုံးပေါင်းကို ငါမြေးမလေးတွေရှေ့မှာ ရအောင် ပြောပြရမယ်။ လွယ်တာတွေပါသလို ခက်တာတွေလည်းပါတယ်။ တစ်ပတ်အတွင်း အားလုံးပေါင်းကို ရှာနိုင်ရင် မင်းတို့ကို ငါ သဘောတူမယ်’

ကျော်နှစ်ကျော် နောက်သို့ ပက်လက်လန်မကျအောင် ထိန်းထားရသည်။

အခန်း(၁၃)

‘တောင့်တသည့်အရာကို တောင့်တသည့်အချိန်တွင် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြင့်သာလျှင် လူ၏စိတ်ချမ်းမြေ့မှုကို ပေးနိုင်သည်’

အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ကပ်ထားသော ဆောင်ပုဒ်စာတန်းလေးတစ်ခု။

ဆိုင်သိမ်းခါနီးမှ ဝေမိုးအောင် အတူသောက်နေသော သူတွေနှင့် လမ်းခွဲခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်သိမ်းချိန်သည် (၀၉၃၀)ဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်း အရက်သမားတွေ ပေကပ်နေတာကို ဆိုင်ရှင်က ချော့မော့မောင်းထုတ်ရတာ ၁၀ နာရီထိုးခါနီး။

ဝေမိုးအောင် အဆောင်ကို ပြန်လာသော ခြေလှမ်းတွေက မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေသည်။ ခွေးတစ်ကောင်က ထိုးဟောင်သည်။ တစ်နေရာရောက်တော့ ဝေမိုးအောင် ရုတ်တရက် သတိရသွားသည်။

‘ဟာ... ဒီမှာ ငါ တစ်ခါက အဖြူရောင်ကောင်မလေးနဲ့ ဆုံခဲ့မိတာပဲ။ အရင်ဆုံတာကလည်း ဒီအချိန်ပဲ။ ဒီကောင်မလေး ဒီအတိုက်မှာ ရှိပါ့မလား၊ ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် ဘာလုပ်ရမလဲ’

ဝေမိုးအောင် အမူးပြေချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။ ဒီနေ့တော့ တိမ်သားကင်းစင်သဖြင့် လမင်းကြီးက ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ထင်ရှား တောက်ပနေသည်။

‘ဟာ... ဘုရားရေ... ဟိုရှေ့မှာ’

လရောင်ကြောင့် ဖွေးနေသော လမ်းပေါ်တွင် အဖြူရောင် ဝတ်ထားသော ကောင်မလေးကို ပြန်လည်တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဟာ... သေချာရဲ့လား၊ ငါ မူးနေလို့ ထင်မိထင်ရာတွေ မြင်နေသလား’

ဝေမိုးအောင် မျက်လုံးကို သေချာပွတ်ကြည့်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သေချာပါတယ်’

ဝေမိုးအောင် ခြေလှမ်းသွက်သွက်လျှောက်သွားသည်။

‘ကောင်မလေး’

ရုတ်တရက်ခေါ်သံကြောင့် အဖြူရောင် ကောင်မလေး သမီး လည်ပြန် ကြည့်လိုက်သည်။ တွေ့တွေ့ချင်း မမှတ်မိပေ။

‘ရှင်... ဟိုတစ်ခါ တွေ့တဲ့သူမဟုတ်လား’

‘ဟိုတစ်ခါ မင်းကို ငါ အထင်လွဲပြီး ပြောတာတွေကို မမှတ်ထားပါနဲ့နော်၊ ငါ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်၊ ရှင်လည်း တစ်ခါမှ မကြုံရသေးလို့ ပြောတာပါ၊ အခု ရှင် သဘောပေါက်သွားပြီလား’

‘မီးပြည့်စုံ... မင်းနာမည် ဟုတ်တယ်နော်’

ကောင်မလေးက ရှေ့နည်းနည်းတိုးလာပြီး...

‘ရှင် အရက်တွေ သောက်ထားတယ်’

‘မင်းကို စွဲလမ်းတဲ့စိတ်တွေကြောင့် ငါ အိပ်မရဖြစ်ပြီး ဆေး ဖြစ်ဝါးဖြစ်သောက်တာပါ၊ အခု ပြန်တွေ့ရတော့ ရင်ထဲတစ်မျိုးပဲ’

မိန်းမနှင့် ပတ်သက်လျှင် နှုတ်နည်း အာမသွက်သော ဝေမိုး အောင် အခု အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရုံတင်မက လက်တည့်စမ်းချင်စိတ်တွေပါ တဖွားဖွား ပေါ်နေသည်။ အတင့်လည်းရဲလာသည်။

‘မင်း ဘယ်ပြန်မှာလဲ’

‘ကျွန်မ စောင့်နေတဲ့လူ ခေါ်ရာပေါ့ ဟင်း’

ကောင်မလေးက မာယာသက်သက် ဣန္ဒြေမဲ့ ရယ်သည်။

‘မင်း ဒါမျိုးတွေ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းဘဝကို မင်းအချိန်မီ ပြုပြင်ပါ၊ ငါ... ငါ ဘာကူညီရမလဲ’

‘မလိုပါဘူး၊ တစ်ခုမေးမယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်သလား’

‘ဟာ... မင်း ဘာတွေမေးနေတာလဲ’

‘ကျွန်မကို ခုလိုပစ်မထားပါနဲ့နော်’

ကောင်မလေးက ဝေမိုးအောင်လက်ကို အတင်းဆွဲထားသည်။ ထိုစဉ် ခွေးတွေက ကောက်ကာငင်ကာ ထအူသည်။ ကောင်မလေးက ကြောက်သွား၍ ဝေမိုးအောင် ခါးကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖက်ထားသည်။ မိန်းမ အထိအတွေ့ကင်းမဲ့သော ဝေမိုးအောင် အသွေးအသားတို့ ဆူဝေပြာလောင်ခတ်သွားသည်။ ဒိန်းဒလိန်းနတ် ဖမ်းစားပြီလော။

‘ဟိတ်... သိပ်မကြောက်ပါနဲ့၊ ကိုယ် အိမ်ပြန်လိုက်ဖို့ပေးမယ်’

‘ပြည့်စုံကို ပစ်မသွားပါနဲ့နော်’

‘စိတ်ချပါ၊ ပစ်မသွားပါဘူး’

ဝေမိုးအောင် တစ်ခု စဉ်းစားမိသည်။ ဤအချိန်တွင် မျက်ကန်းတစ္ဆေမကြောက် ကမူးကရူး လုပ်လျှင် ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပတ်သွားနိုင်သည်။ အခြေအနေနှင့် အတွေ့အကြုံ မရှိဘဲ ထင်ရာစွတ်လုပ်မိရင် ပြဿနာတွေ တန်းစီစောင့်နေတတ် သည်။ ဒီတော့ ကောင်မလေးကို အပိုင်ရဖို့ ကြိုးရှည်ရှည်ကို ခေါက်ထုံး ထုံး၍ လှန်ထားမှ ဖြစ်မည်။

‘ပြည့်စုံ... အိမ်ပြန်တော့နော်’

‘ဟင့်အင်း... မပြန်ရဲဘူး’

ဝေမိုးအောင်မှာ အတင်းရုန်းထွက်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်လိုက် သည်။ မိုးပြည့်စုံက ဂူလေး ရပ်နေသည်။

‘နောက်နေ့ ကိုယ်စောင့်နေမယ်နော်’

ဝေမိုးအောင် ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွား သည်။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး ရိလာကိုစတာ စပိတင်ထားသလို ဗြောင်းဆန် နေသည်။

အရင်က မရှိမသေ ပြုမိသော အချစ်ခံစားမှုကို အခု မျက်ဝါး ထင်ထင် ဦးခိုက်မိပြီလေ။

ပင်ပန်းသော ဒဏ်နှင့် အတွေးတွေ ဒေါင်ချာစိုင်းနေသော ဒဏ်တို့ကြောင့် ကျော်စင်ပိုင်တို့ အိပ်ယာနောက်ကျမှ နိုးသည်။ အိပ် ရေးမဝ ခရီးပန်းသောကြောင့် နှစ်ယောက်သား မျက်တွင်းချောင်ချောင် လေးတွေနှင့်။ တဝါးဝါးလည်း သမ်းနေကြသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ နိုးနေပြီလား၊ မျက်နှာသစ်ကြ’

မေယဉ်မွန်က ဝင်လာ၍ သတိပေးသည်။

‘အေးပါဟာ၊ ငါတို့ ဒီနေ့ပြန်မှာနော်၊ ဟိုကောင်တွေ မှော့ နေလိမ့်မယ်’

‘မနက်ဖြန်မှ ပြန်ပါဟာ၊ ကျောင်းပိတ်ထားတာပဲ၊ အဆောင် ကို ဖုန်းဆက်လိုက် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် အေးအေးဆေးဆေးပေါ့’

‘ဖြစ်ပါ့မလား၊ အားနာစရာကြီး’

‘ဖြစ်ပါတယ်ဟာ၊ အဘွားက နင်တို့ကို ဘာမှမရှာခိုင်းတော့ ပါဘူး၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ငါတို့ဒီနေ့ပြန်ပွဲတစ်ခု သွားကြည့်မယ်’

‘ဟေ... ရွာရဲ့ဘောလုံးပွဲလား’

‘ဘယ်ကလာ၊ ကြက်တိုက်ပွဲ’

‘ဟာ... မေယဉ်မွန်ကလည်း ဘာများလဲလို့’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်တို့နှစ်ယောက် ငါတို့နဲ့လိုက်ကြည့်ရမယ်၊ အဘွားကလည်း ခွင့်ပြုမိန့်ရပြီးသား၊ အဘွားက ငယ်ငယ်ကဆိုရင် ရန်ကုန်တက်ပြီးတော့ ဘောလုံးပွဲတွေ သွားသွားအားပေးတာ’

မေယဉ်မွန်က သူ့အဘွားအကြောင်း ကြားသေးသည်။

‘နင့်အဘွားလုပ်တာနဲ့ ငါတို့ရန်ကုန်ပြန်ရင် စာကြည့်တိုက်တွေ သွားရဦးမယ်၊ နင့်အဘွားရှာခိုင်းတာတွေ ရှာရဦးမယ်’

‘ကဲ... ကဲ... ရစ်မနေနဲ့၊ မျက်နှာသစ်ပြီးရင် ကော်ဖီသောက် မယ်’

မေယဉ်မွန်က ထွက်သွားသည်။

‘ညက ငါတို့ကို ရှာခိုင်းတဲ့ဟာတွေက အရမ်းများတယ်ထွာ’

‘စိတ်မညစ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့က ဒီမွန်တွေကို ချစ်မိနေတာကိုး’

‘ကျန်တဲ့ကောင်မလေးတွေကို ချစ်မိရင် ဒီလောက်မဆိုးဘူး ထင်တာပဲ’

‘မထင်နဲ့ ကိုယ့်လူ၊ ပိန်မသာ လိမ်မသာပဲ၊ အခြားကောင်မလေးတွေက ဟိုဟာပူဆာ ဒီဟာဝယ်ခိုင်း အဲဒါမှ လက်သစ်ငွေ ဖြစ်မယ်’

‘ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ’

‘ငါတို့ကသာ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေတာ၊ ဟိုထင်းတုံးနှစ်တုံးတော့ ငတ်နေပြီလား မသိဘူး’

ကျော်လင်းထိုက်က သတိရလေဟန် ပြောသည်။

‘ဒီကောင်တွေကို မှတ်လောက်သားလောက်အောင် ထားရမှာ၊ ဖုန်းလည်းဆက်မနေနဲ့’

‘ငါတို့မိန်းမခိုးပြေးသွားပြီလို့ ဆက်ရင်ရော’

‘ဒီကောင်တွေ ထမင်းစားတောင်ပျက်မှာမဟုတ်ဘူး’

‘သေချာတယ်ကွ၊ ပစ်ထားလိုက်ကွာ’

ကျော်နှစ်ကျော် မျက်နှာသစ်နေကြသည်။ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာတော့ အဘွားနှင့် သူ့မြေးဖြစ်တွေ ကော်ဖီသောက်နေကြသည်။

‘ကောင်လေးတွေ ခရီးပန်းသွားကြတယ် ထင်ပါရဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ အဘွား’

‘နေရာတကာမှာ ပရဟိတစိတ်ထားကြကွယ့် ဟုတ်ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ’

‘အေး... အေး... စကားပြောကြဦးနော်’

အဘွားမှာ ခါးကုန်းကုန်းနှင့် အိပ်အိပ် ထွက်သွားသည်။

‘ငါ့အဘွားကို အထင်မသေးနဲ့၊ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ဂျပန်မာတာဆိုလဲကြီးကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ခဲ့တာ’

‘ဟုတ်လား၊ အာဂသတ္တိပဲ’

‘အဲဒီတုန်းက အဘွားရဲ့တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင်က ဂျပန်စခန်းကို ဝင်စီးတာ ပစ်ခွင့်မပေးသေးဘဲ အဘွားက မျိုးချစ်စိတ်ပြင်းပြင်းနဲ့ စိတ်ထိန်းမှု မရှိဘဲ သေနတ်နဲ့ ပစ်တာ ဂျပန်မာစတာ ဗိုလ်ကြီးက ဝမ်းတွေသွားနေလို့ အိမ်သာအတက် အဘွားသေနတ်ပစ်ချက် ကွက်တိဝင်အတိုး ဒိုင်းခနဲ ပွဲချင်းပြီး ရှောသွားတာ၊ အဲဒီမှာ ဂျပန်တွေလည်း မာစတာကြီး ကျသွားလို့ ကစဉ့်ကလျားထွက်ပြေးကြတော့ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့က ဂျပန်ကင်ပေတိုင်စခန်းကို အနိုင်ရခဲ့တယ်လေ’

‘ဒီလိုကြီးလား’

ကျော်စင်ပိုင်က ထူးဆန်းသွားသည့် ပုံစံမျိုး လုပ်ပြသည်။

‘နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါ တစ်ခုမေးရဦးမယ်’

‘မေးပါ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာမေး’

ကျော်လင်းထိုက်က အားရပါးရ ပြောသည်။

‘နှင်းနှစ်နှင်းအကြောင်းကို ပြောချင်တယ်’

ကျော်နှစ်ကျော် ရုတ်တရက် ငိုငိုသွားသည်။ သူတို့ရေငုံနှုတ်ပိတ်ထားချင်သော အကြောင်းကို အပျင်းပြေပေဒင်က အစဆွဲလိုက်ခြင်းကြောင့် တစ်ချိန်တွင် ချစ်သူတော်ရမည့် မွန်နှစ်မွန်ကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ခရေစေ့တွင်းကျ ရှင်းပြထားခြင်းသည် အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်ပေမည်။

‘နှင်းယုကျော်ဆိုတာ ငါ ၁၀ တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးပါ။ ပထမတော့ လူငယ်သဘာဝ ငါက သူ့ကို စာပေးပေါ့၊ စာထဲမှာ အနုအရွယ်တွေ အစီအစဉ်ပေါ့၊ ဒါတွေ ပြန်ပြောရင် စိတ်အစဉ်ဟာ အတိတ်ခွင်ထဲ ရောက်သွားပြီး လွမ်းဆွတ်တမ်းတကြေကွဲမှုတွေဟာ မြူနှင်းတွေ ဝေသလို ငါ့ရဲ့စိတ်အသိကို သိပ်ကလိခဲ့တယ်၊ နှင်းယုကျော်ရဲ့ဘဝက အရမ်းမြင့်တယ်’

‘သစ်ပင်ပေါ် အသိုက်ဆောက်နေလို့လား’

‘ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး၊ မိဘမျိုးရိုး တန်ဖိုးရုဏ်မြင့်တာ၊ တစ်နေ့မှာ သူနဲ့ငါ မထင်မှတ်ဘဲ လမ်းခွဲဖို့ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာတယ်’

မေယဉ်မွန်က သေသေချာချာ နားထောင်နေသည်။

‘နှင်းယုကျော်က ချစ်စရာကောင်းသလောက် အကျင့်ဆိုးရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ သူလုပ်ချင်ရာကို တစွတ်ထိုးလုပ်တတ်တယ်၊ ငါ့ကို အိမ်လာလည်ဖို့ ခေါ်ပြီး သူ့မွေးထားတဲ့ ခွေးနဲ့ ဂျူးတိုက်ဖူးတယ်၊ ငါ့ကိုအမျိုးမျိုး ဒုက္ခပေးတယ်၊ ငါလည်းတတ်နိုင်သမျှ သည်းခံခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြာလာတော့ နှင်းယုကျော်ရဲ့ လုပ်ရပ်တွေက သဘာဝမကျတော့ဘူး၊ ငါ သူတို့အိမ်ကိုသွားလည်တော့ နှင်းယုကျော်က အပေါ်ထပ်ကနေ ရေပုပ်တွေလောင်းချတယ်၊ ငါ စိုကုန်တာပေါ့၊ သူက ငါ့ကို ရေချိုးရမယ်ဆိုပြီး ရေချိုးခန်းထဲ လိုက်ပို့တယ်၊ ငါ ရေချိုးနေတုန်း နှင်းယုကျော်က အပြင်ကနေ သော့ခတ်ထားတယ်၊ ငါ့မှာ တစ်နာရီလောက် ရေချိုးခန်းထဲမှာ တဂတ်ဂတ်နဲ့ အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ ဒင်းက ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ အခွေကြည့်နေတယ်ဗျာ၊ ဘယ်လောက်ရက်စက်တဲ့ ကောင်မလေးလဲ၊

ဒါနဲ့ ငါလည်း ရှောင်လေဝေးဝေး ထွက်ပြေးခဲ့ရတာပေါ့ကွာ၊ ဘာတတ်နိုင်မလဲ’

‘မင်းက တော်ပါသေးတယ်ကွာ’

ကျော်လင်းထိုက်က ညည်းညူသံပါပါနှင့် ပြောသည်။

‘ပြောစမ်းပါဦး၊ ရှင်ကရော နှင်းလှိုင်ဝင်းနဲ့ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ’

‘ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်ပြောပြရင် အံ့သြဆွေးမြေ့လွှမ်းဆွတ်ဖွယ်ကောင်းတယ်၊ နှင်းလှိုင်ဝင်းက ငါ့ရဲ့ချစ်ဦးသူ၊ သူ့မိသားစုဘဝက နတ်ကတော်မျိုးတွေ၊ အဖကအစ အစ်ကိုဦးလေးတွေ အဆုံး နတ်ကတော်တွေချည်းပဲ၊ ပြောပြရင် သောကတွေအဆင့်ဆင့်ဖြစ်တယ်၊ ဟင်း... ဟင်း... ပြောရမှာလည်း ရှက်တယ်၊ ငါက နှင်းလှိုင်ဝင်းကို ကိုယ်တော်လေးနဲ့ လက်ထပ်ပေးမယ်ကြားတော့ ဒေါသထွက်ပြီး သူ့အိမ်ကို ရန်သွားရှာခဲ့တယ်၊ ငါ့ကို အဲဒီလိုနှောင့်ယှက်ရမလားဆိုပြီး ယောက္ခမနတ်ကတော်ကြီးက ငါ့ကိုဝှင်ဆင်ပြီး ရောက်ချခဲ့တယ်၊ ငါ့တို့ မိန်းမလျာ ၃ ဦးလောက်နဲ့ အခန်းထဲမှာ ထည့်လွှတ်ပေးတယ်၊ ငါလည်း ရုန်းကန်ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်’

‘ဒါကို နှင်းလှိုင်ဝင်းက မသိဘူးလား’

‘သိပေမဲ့ နောက်ကျသွားပြီ၊ ငါ မိန်းမလျာတွေနဲ့ ဝလူဆတ်လုပ်နေတယ်၊ သတင်းရောက်သွားပြီး အဆက်ဖြတ်သွားတာပဲ’

‘နင်ကလည်း မိန်းမလျာတွေနဲ့မှ သွားဟော့ပြန်ရတယ်ဗျာ၊ အခု နှင်းလှိုင်ဝင်းက ကိုယ်တော်လေးနဲ့ လက်ထပ်သွားပြီကွာ’

‘ကိုယ်တော်လေးနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုရီးယားကုမ္ပဏီ... တစ်ယောက်နဲ့ ညားသွားပြီ’

၁၃၈

ချစ်များရှင်

‘နှင်းယုကျော်ကရော’

‘သူလည်း အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်နဲ့ ညားသွားပြီ’

‘ဒါဆို နင်တို့ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့’

‘အေး... နင်တို့နဲ့ ယူမှာလေ’

‘ဘာ’

မွန်နှစ်မွန်က ပြိုင်တူအော်လိုက်သည်။

‘ငါတို့အချစ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ရမယ်ထင်သလား’

‘အခုတောင် တော်တော်ခက်နေပြီ’

ကျော်ဇင်ပိုင်က မသက်မသာ ပြောသည်။

‘ကဲ... နင်တို့ ရေချိုးဖို့လုပ်ကြတော့ ငါတို့နေ့လည်ကျရင် ရွာထိပ်ကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ ကြက်ပွဲရှိတယ်၊ သွားကြည့်ကြမယ်’

ကျော်ဇင်ပိုင်တို့လည်း အေးစိန်နေသော ရေတွင်းတွင် ရေသွား ချိုးကြသည်။ ဝတ်စရာ အဝတ်အစားအပိုပါမလာသဖြင့် မနေ့က အင်္ကျီတွေပဲ ပြန်ဝတ်ရ၏။ မထင်မှတ်ဘဲ ညအိပ်ဖြစ်သွားတာကိုး။ ညက ဝတ်အိပ်ထားတာက မေယဉ်မွန် ဦးလေး အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးတွေ။

ရေချိုးပြီးတော့ မနက်စာ ထမင်းစားကြသည်။ စားပြီးတော့ အတွားတို့က ကိုရိုးယားဇာတ်လမ်းတွဲခွေ ကြည့်နေကြ၏။ အတွားအခွေ ကြည့်နေချိန် လေးယောက်သား ကြက်တိုက်ပွဲသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မေယဉ်မွန်တို့က ပါးကွက်ကျားကြီးတွေနဲ့ တောဂိုက်ဖမ်းထားသည်။

‘ရွာထိပ်က ရောက်ဖို့လိုသေးလား အီး’

ကျော်ဇင်ပိုင်က ဖိနပ်ထိပ်ဦးပေါက်နေသဖြင့် ခံစားရခက်နေ

သည်။

‘နင်ကလည်း ထစ်ခနဲဆို ပူစီသိပ်ကိုက်တာပဲ’

မေယဉ်မွန်က ပြစ်တင်ရာ ကျော်ဇင်ပိုင် ကော်ပုသွားရဲ့။

‘ကြက်တိုက်ပွဲက ဘာထူးခြားလို့လဲ’

‘ဟ... ကြက်နှစ်ကောင် ခွပ်တား ဘာထူးခြားမှာလဲ၊ သက်

သက်မဲ့ အပျင်းပြေချင်လို့ လာကြည့်တာ’

‘ဟွန်း’

ကျော်ဇင်ပိုင်နှင့် ကျော်လင်းထိုက် ဒရဟော ထွက်နေသော ချွေးတွေကိုသုတ်လိုက်၏။

အခန်း(၁၄)

‘ဟိုကောင်နှစ်ကောင် ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူး’

‘မသိပါဘူးကွာ၊ ဖွန်ကြောင်ရင်း အလည်လွန်နေမှာပေါ့၊ ဒီကောင်တွေ အလုပ်က တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒါပဲရှိတာ’

စေမိုးအောင်က နံနက်စာအတွက် ကြက်ဥခေါက်ကြော်ရင်း လှမ်းပြောသည်။ လှိုင်မိုးထွန်းက တမင်းတည်ဖို့ မီးဖိုတွင် မီးမွှေးနေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသော ကောင်မလေးတွေ အကြောင်းကို တစ်လုံးတစ်ပါဒ်မှ ဖွင့်ဟမပြောကြ။ ရင်မဖွင့်ကြ။ စတိုင်ပင်ကြ။ အချင်းချင်းလည်း မယုံကြည်သူများဖြစ်သဖြင့် လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါက်ကြားသွားမှာ စိုးရိမ်သော မိုးနှစ်မိုးပင်။

‘ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံ ကြားရသဖြင့် လှိုင်မိုးထွန်းက...

‘ဟိုကောင်တွေ ထင်တယ်၊ တွေ့ကရာအလေ့နတောလိုက်ပြီး’ ဖွစ်ဖွစ် ပြော၍ တံခါးဖွင့်ရန် ထွက်သွားသည်။ တံခါးဖွင့်ရာ

‘ဟင်... စိုးပိုင်ဦးပါလား’

‘အေး... မင်းတို့နဲ့ တွေ့ချင်လို့ လာတာပဲ၊ ဟိုကျော်နှစ်ကောင် မရှိဘူးလား၊ ဝေမိုးအောင်ကို ခေါ်ပါဦး’

‘ဟေ့ကောင် ပြူးတူးပြတ်နဲ့ ဘာတွေပြဿနာရှာလာပြီလဲ’ လှိုင်မိုးထွန်းက ဆီးဟောက်သည်။ စိုးပိုင်ဦးက မျက်နှာသေလေးဖြင့်...

‘မင်းတို့ဘဝအတွက် ငါလာခဲ့တာပါ၊ ဟိုနှစ်ကောင်ရှိသလား’

‘မရှိဘူး စိုးပိုင်ဦး၊ မင်းလာပြောင်မနေနဲ့၊ ဟိုတစ်ခါလည်း ဘယ်ကဂျိုးဂျောင် ကောင်မလေးတွေ ခေါ်လာသလဲ မသိဘူး’ ဝေမိုးအောင်က စိစာကြောင်သူပိပီ ရန်တွေ့သည်။

‘အဓိက ပြောမှာက မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ၊ ငါ ရှင်းရှင်းမေးမယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေသလား၊ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်း’

‘ဘာကွ၊ ဟေ့ကောင် ငါတို့ ဘယ်တုန်းက မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ဖူးလို့လဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့’

ဝေမိုးအောင်က အတင်းငြင်းသည်။

‘မင်းတို့က ဘူးငြင်းချင်ကြတာကိုး’

စိုးပိုင်ဦးက သူ့အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဒီ မိုးပြည့်စုံဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သိသလား’

‘ဟာ’

‘ဟင်’

ဝေမိုးအောင်နှင့် လှိုင်မိုးထွန်း မျက်လုံးပြင်းစူးစွာ...

ပုံထဲက မိန်းကလေးသည် သူတို့နှစ်ဦးစလုံးနှင့် ပတ်သက်သော ခိုးပြည့်စုံဆိုသည့် ကောင်မလေးဖြစ်ပါသည်။ ဝေမိုးအောင်တို့နှစ်ယောက် အချင်းချင်းလည်း သံသယဖြစ်မိသည်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘာတွေမှလည်း မဆက်သွယ်မိ။

‘ပြောစမ်း၊ ဒီကောင်မလေးကို သိသလား၊ မှန်မှန်ပြော’

‘မသိပါဘူးကွာ၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်’

နှစ်ယောက်စလုံးက ငြင်းသည်။ စိုးပိုင်ဦးက ခနဲတုံ့တဲ့ ပြုံးရင်း...

‘မင်းတို့လိမ်ညာမိရင် နောင်တရမယ်နော်၊ ဒီကောင်မလေးဟာ မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်မှုရှိတယ်၊ ဒါတွေ ငါ အကုန်သိပြီးပြီ၊ မင်းတို့လိမ်ရင် မင်းတို့ဘဝကို မင်းတို့တွေးထားပေတော့’

‘စိုးပိုင်ဦး မင်း ဘာကောင်လဲကွ၊ ငါတို့ကို သက်သက်နဲ့ လာစော်ကားနေတာလား’

ဝေမိုးအောင်က မတ်တပ်ထ၍ အော်ပြောသည်။

‘ခက်တော့ ခက်နေပြီ၊ ဒါဆို မင်းတို့ဝန်ခံအောင် ငါလုပ်ရမှာပေါ့၊ လှိုင်မိုးထွန်း လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က မင်း သမိုင်းမေဂျာ အဆောင်ရှေ့မှာ မိုးပြည့်စုံနဲ့ ဘယ်နှစ်ခါ ဆုံဖူးသလဲ၊ ထီးတစ်ချောင်း တည်းနဲ့ နှစ်ယောက်အတူတူ ဆောင်းသွားကြတာကို မင်းငြင်းမလား’

‘ဟမ်’

လှိုင်မိုးထွန်း ဆွံ့အသွား၏။

‘ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာတွေလုပ်ထားသလဲ’

‘ဝေမိုးအောင် သူများတွေလည်း မင်းလျှောက်ပြောမနေနဲ့၊

နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိုရန်းလွှာ ၁၄၃

မင်းရော ဘာထူးလဲ၊ အဆောင်မပြန်ခင် လမ်းမှာ မိုးပြည့်စုံနဲ့တွေ့ခဲ့တာ မဟုတ်လား’

‘ဟာ... ဒါ... ဒါတွေ မင်း ဘယ်လိုလုပ် သိ... သိသလဲ’

‘ဟား... ဟား... သိတာပေါ့ကွ၊ သိလို့လည်း မင်းတို့ကို လာတားတာ၊ ဒါကို မင်းတို့က ဝန်မခံရင် ငါ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ နောက်မှ မင်းတို့ နောင်တရမယ်နော်၊ ပြောတော့ မိန်းမတွေကို မယုံဘူး ကန့်လန့်တိုက်နေတဲ့ကောင်၊ ခုတော့ သိပ်မကြာခင် အရူးတွေလိုဖြစ် တော့မယ်၊ ဟား... ဟား’

စိုးပိုင်ဦးက တဟားဟားရယ်သည်။

‘မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ’

‘မင်းပြောသလို ငါတို့ မိုးပြည့်စုံနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် ထားပါတော့၊ သူက ဘာလဲ၊ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ဦးပါပဲ၊ ဘာထူးခြားလို့လဲ’

‘နေပါဦး၊ ဝေမိုးအောင်ရဲ့ မင်းပြောတဲ့ မိုးပြည့်စုံဆိုတာ ငါ သိတဲ့ မိုးပြည့်စုံနဲ့ အတူတူဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

‘ဟေ့ကောင်တွေ အတူတူပဲ’

‘ဘယ်လို... ဘယ်လို’

‘မင်းတို့ ငါရှင်းပြတာကို သေသေချာချာ နားထောင်ရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ အခုတွေ့ခဲ့ကြတဲ့ မိုးပြည့်စုံဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကတစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ သမိုင်းမေဂျာယူထားတဲ့ ကျောင်းသူလေး၊ ဒါပေမဲ့ သူက လူမသိဘူး၊ ဝိညာဉ်ကွ’

‘ဟာ... ဝိညာဉ် ဟုတ်လား’

ဝေမိုးအောင် ထအော်သည်။

‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ၊ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိတာ’

‘မင်းတို့က မယုံတော့လည်း ငါ သက်သေပြရတာပေါ့’

စိုးပိုင်ဦးက အိတ်ထဲမှ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြ

သည်။

‘ဟာ... မိုးပြည့်စုံ အသက် ၂၂ နှစ်ဆိုပါလား’

လှိုင်မိုးထွန်း စာကိုဖတ်ရင်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ တုန်
နေရဲ့။ ကြောက်စိတ်တို့ တရစပ်ဖိစီးလာလေပြီ။

‘သိပ်ကို ဝမ်းနည်းစရာကောင်းပါတယ်၊ အဲဒီကောင်မလေး
က နိုင်ငံခြားထွက်သွားတဲ့ ချစ်သူကို သိပ်ချစ်တာ၊ ချစ်သူက နိုင်ငံခြား
မှာ သစ္စာမဲ့ပြီး အိမ်ထောင်ပြုသွားတာ၊ ကောင်မလေးက နာကျည်း
ခံစားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားတာ’

‘ဟာ’

‘တကယ်လား’

ဝေမိုးအောင်နှင့် လှိုင်မိုးထွန်း ပခုံးချင်း ပြိုင်တူကပ်သွားသည်။

‘မင်းတို့ကသာ မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမသိတာ၊
သမိုင်းအဆောင်မှာ အဲဒီကောင်မလေး မကျွတ်သေးဘဲ နေခင်းကြောင်
တောင် သရဲခြောက်တာ’

လှိုင်မိုးထွန်း တွေးရင်း ကြက်သီးထလာသည်။

‘နောက်ပြီး သူနေခဲ့တဲ့ ရပ်ကွက်ဝန်းကျင်မှာလည်း ညဘက်
ဆို လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို ကိုယ်ထင်ပြုပြီး ခြောက်လှေ့ရှိတယ်၊
အရက်သမားတွေ အခြောက်ခံရတာများတယ်၊ ဆုံးသွားတာ ကြာပေမဲ့

ခုထိ မကျွတ်သေးဘူး၊ အဲဒါ ဒီကောင် လှိုင်မိုးထွန်းကြောင့် လာသတိ
ပေးတာ’

‘ဟေ... ငါ... ငါက ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ငါ ဟိုတလောက မိုးတွေအရမ်းရွာတဲ့နေ့ ကျောင်းထဲကနေ
အထွက် မိုးခိုနေတုန်း ကားမှတ်တိုင်ကို မင်းနဲ့ ကောင်မလေးတစ်
ယောက် ထီးအတူတူဆောင်းပြီး ထွက်လာတယ်၊ ဒါကို ငါ ကလီချင်
တာနဲ့ မင်းတို့ကို အသင့်ပါလာတဲ့ ကင်မရာနဲ့ လှမ်းရိုက်လိုက်တယ်၊
နောက်နေ့ပွဲမယ်ပေါ့၊ ငါလည်း ဖလင်ကူးရော ဒီပုံအတိုင်း ထွက်လာ
တာပဲ’

‘ဟာ... အောင်မလေး’

လှိုင်မိုးထွန်း လန့်ဖျပ်၍ ထအော်လေသည်။

ဓာတ်ပုံတွင် လှိုင်မိုးထွန်းနှင့်အတူ ထီးဆောင်းနေသော
မိုးပြည့်စုံနေရာတွင် ဝိုးတဝါးနှင့် ပုံရိပ်ကြီးတစ်ခုသာ ရှိသည်။ စိုးပိုင်ဦး
က တစ်ပုံတည်းထုတ်ပြခြင်းမဟုတ်။ ပုံတွေတော်တော်များများတွင်
ဒီလိုဖြစ်နေသည်။

‘အဲဒါ ပရလောကသားဆိုတာ ကျိန်းသေသွားပြီ’

‘ဘုရား... ဘုရား... ငါ့ကိုပညာဉ်မနှုတ်သွားတာပဲ တော့နား
တင်ရမယ်’

‘ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ခုနေ ရှောင်နေမှကောင်းမယ် ဒီအ
လပြည့်ည’

စိုးပိုင်ဦးက တိုးတိုးလေး သတိပေးသည်။

‘သရဲတစ္ဆေတွေက ဒီလိုညမျိုးဆို’

‘တော်ပါတော့ အောင်မလေး ဟိုနှစ်ကောင်ကလည်း ဘယ်
သဝေထိုးနေမှန်း မသိဘူး၊ ကျက်သရေတုံးကောင်တွေ’

‘ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်’

‘ဟာ... တံခါးခေါက်သံ စိုးပိုင်ဦး သွားကွာ မင်းသွားဖွင့်’

စိုးပိုင်ဦးကလည်း အကြောက်အကန်ငြင်းသည်။

‘ငါ... ငါ မဖွင့်ရဲဘူး’

‘မင်းကလည်း ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သတ္တိနည်း
လိုက်တာ၊ ဘေးကိုဖယ်... ငါဖွင့်မယ်’

လှိုင်မိုးထွန် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် သွားသည်။

‘ဘယ်သူလဲ မသိဘူး’

တံခါးပေါက်လေးက ချောင်းကြည့်၍ မေးသည်။

‘ဟာ... ဟေ့ကောင် အပြင်မှာ ဘာမှမတွေ့ဘူး၊ သံရဲခြောက်
ပြီထင်တယ်’

‘ပြဿနာပဲ’

ဝေမိုးအောင်က ထပ်မံချောင်းကြည့်သည်။

‘ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်’

စိုးပိုင်ဦးက အရဲကိုးကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ဘယ်သူမှမရှိ။ သေချာပြီ။ အမှောင့်ပယောဂနှောင့်ယှက်နေပြီ။

‘ဘဂဝါ... ဗုဒ္ဓေါ’

ဝေမိုးအောင် ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေသည်။ စိုးပိုင်ဦးက...

‘ဟေ့ကောင်တွေ ငါ... ငါ ပြန်မယ်ကွာ’

အိတ်လွယ်၍ ထွက်ရန်ပြင်သည်။

‘ငါတို့လည်း လိုက်မယ်ကွာ၊ ဒီနေ့တော့ အိမ်ပြန်မအိပ်ရဲဘူး
ငါ့ဘကြီးရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားအိပ်မယ်’

ဝေမိုးအောင်နှင့် လှိုင်မိုးထွန်း အဝတ်အစားတစ်စုံနှစ်စုံကောက်
ထည့်၍ ချက်ချင်းသွားရန် ပြင်ကြသည်။

စိုးပိုင်ဦးက ပြုံးနေသည်။

အခန်း(၁၅)

ရန်ကုန်မြို့၏ မြင်ကွင်းကို အပေါ်စီးက မြင်ရသော ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် လူငါးယောက် ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်နေကြသည်။ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတော့ စိုးပိုင်ဦး၊ ကျော်ဇင်ပိုင်၊ ကျော်လင်းထိုက်နှင့် မေယဉ်မွန်၊ အေးမွန်နှင်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။ အောင်ပွဲတစ်ခု အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် စားသောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒီကိစ္စတွေကို အစအဆုံး ဇာတ်လမ်းဆင်တဲ့သူက ဟောဒီက မွန်နှစ်မွန်ပါပဲ၊ မိုးနှစ်မိုးက မိန်းမမုန်းတီးရေးဝါဒကို တရားသေကိုင်စွဲထားတာကို ကလဲ့စားချေလိုက်တဲ့ သဘောပါပဲ၊ ငါကတော့ မိုးပြည့်စုံဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ စည်းဝါးကိုက်ပြီး ဒီကောင်တွေကို ဇာတ်လမ်းထွင်ပညာပေးလိုက်တာ’

‘ဒီကောင်တွေ ငါတို့ကို လျှိုထားတယ်ကွ’
ကျော်ဇင်ပိုင်က မချီတင်ကဲ ပြောသည်။

‘ဝိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး၊ မိုးပြည့်စုံနဲ့ သူတို့ကိုတွေ့ဖို့ အဲဒီအခါကလည်း ငါပါပဲ၊ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားမယ်လို့တောင်

မထင်ဘူး၊ မိုးပြည့်စုံကလည်း ထင်တာထက် ပိုသရုပ်ဆောင်ကောင်းနေတယ်’

‘ညဘက်တွေတဲ့ ကိစ္စကလည်း မင်းရိုက်ချက်ပဲလား’

‘သေချာတာပေါ့၊ ငါ သေချာစီစဉ်ထားတာပဲ၊ မင်း ဘော်ဒါ နှစ်ကောင်စလုံး အချစ်ကြောင့် နေမထီ ထိုင်မသာရာက နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တဲ့အထိ ငါလုပ်ခဲ့တာ၊ ဒီကောင်တွေကို ပညာပေးရတာ သိပ်အရသာရှိတာပဲ’

စိုးပိုင်ဦးက မြိန်ရေယုက်ရေ ပြောသည်။

‘ဒီကောင်တွေ အခု ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေနေတာပေါ့’

‘ဟား... ဟား... ဟုတ်တာပေါ့၊ အဆောင်ကို ပြန်မလာရတော့ဘူး’

‘နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မိုးပြည့်စုံကို အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းကို လှူဖို့သွားခိုင်းလိုက်မယ်၊ ပြီးကရော’

မေယဉ်မွန်က ဇာတ်သိမ်းကို ပြောပြသည်။ အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား’

‘နင်တို့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို ပညာပေးတာ သိပ်လွန်တယ်’
ကျော်ဇင်ပိုင်က မကျေမနပ်နှင့် ပြောသည်။

‘ဒီကောင်ကြီးတွေက မိန်းမတွေကို မုန်းနေတာ၊ စိတ်ရင်းမဆိုးဘူး’

‘မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေတဲ့ စိတ်တွေကို ပြန်တည့်မတ်ပေးရုံပဲ၊ ဘာမှမထူးခြားပါဘူး’

အေးမွန်နှင်းက ရှင်းပြသည်။ မွန်နှစ်မွန်ရဲ့ လှပထောင့်စေ့
သော ပြဇာတ်ဇာတ်ညွှန်းထဲမှာ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေတာတော့
အသေအချာ။

‘ဒါတွေက နင်တို့ကို သံယောဇဉ်ရှိလို့ ခုလိုလုပ်လိုက်ရတာ
ပါ’

‘ဟေ’

‘ဟုတ်တယ်လေကွာ၊ မင်းတို့ကလည်း ကျော်နှစ်ကျော်ဆိုတဲ့
အတိုင်း ကျော်မတွေးကြဘူး၊ ဒီမိုးနှစ်မိုးက မင်းတို့နဲ့ မွန်နှစ်မွန်
ချစ်သူတွေဖြစ်သွားရင် မနာလိုမှုတွေ အစွန်းရောက်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်
ကြမှာကွ၊ ဒါကြောင့် ခုကတည်းက ငြိမ်အောင်လုပ်ထားရတာပဲ’

စိုးပိုင်ဦးက ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း ပြောသည်။

‘သူတို့နှစ်ယောက် ပညာပေးတာကို ငါတို့က ပိုခံရတယ်ကွ၊
အခုလည်း သူတို့အတွားက ပဟေဠိတစ်ခုကို ဖွက်ထားတယ်၊ ဘယ်လို
ဖြေရမှန်း မသိဘူး၊ ခေါင်းကိုလည်ထွက်နေတာပဲ’

‘ဟီး... ပြောရမှာတော့ အားနာတယ်’

မေယဉ်မွန်က သွားပြီးပြောသည်။

‘အဲဒီပဟေဠိက အတွားထုတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဟမ်’

‘ငါတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး ပဟေဠိလုပ်ထားတာ၊ အတွား
ကို ရှေ့တင်ပြီး နင်တို့ကို မေးခိုင်းတာ’

‘ဒါဆို အဖြေကို နင်တို့သိတာပေါ့’

‘သိတာပေါ့၊ ငါတို့လည်း တစ်ခါတလေကျရင် နောင်တရ
မိတယ်၊ နင်တို့ကို ပညာပေးခဲ့တာတွေကိုလေ’

ကဲပါ... အေးမွန်နှင်းရယ် အဖြေတွေကို ပြောပြလိုက်ပါ
တော့’

မေယဉ်မွန်က သူ့စာအုပ်ထဲတွင် ရေးထားသော စာသားများ
ကို ထုတ်ပြသည်။ ကျော်နှစ်ကျော်က ပြုံးပြဲကြည့်ကြသည်။

၁။ နိပါတ်တော် ၅၅၀

၂။ အဋ္ဌာရသ ၁၈

၃။ ကလာအတတ် ၆၄

၄။ အတွင်းနတ် ၃၇

၅။ အပြင်နတ် ၃၇

၆။ ပန်းမျိုး ၁၂၀

၇။ ပိုးမျိုး ၈၀

၈။ အနာမျိုးပေါင်း ၉၆

၉။ အရပ်မျက်နှာ ၈

၁၀။ ကမ္ဘာနိုင်ငံပေါင်း ၁၉၁

၁၁။ ကခြင်းအတတ် ၆၄

၁၂။ ကုန်းဘောင်မင်းဆက် ၁၁

၁၃။ မီး ၁၁

၁၄။ ဘုံ ၃၁

၁၅။ စစ်တုရင်အကွက် ၆၄

၁၆။ မင်္ဂလာ ၃၈

၁၇။ ဖဲနှစ်ထုပ် ၅၄

၁၈။ ရာသီ ၁၂

- ၁၉။ ရန်သူမျိုး ၅
၂၀။ နေ့နံ ၇
၂၁။ မွန်နှစ်မွန် ၂

စိုးပိုင်ဦးက ဂဏန်းပေါင်းစက်ထုတ်၍ ချပေါင်းသည်။ ကျော်လင်းထိုက်က ဘေးမှခေါ်ပေးသည်။

‘ဟာ... စုစုပေါင်းရတာက ၁၅၀၀ တိတိ’

‘အဘွားပြောတာ အားလုံးပေါင်းရရင် မြေးမလေးတွေ ရှေ့မှာ ပြောဆိုတော့ မြေးမလေး နှစ်ယောက်ပါထည့်ပေါင်းရင် ၁၅၀၀ ကွက်တိ’

‘အဲဒါ ၁၅၀၀ ဆိုတာ ဘာလဲ’

‘မေတ္တာသင်္ကေတ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံး အသုံးပြုတဲ့ တံဆိပ်ပေါ့’

ကျော်စင်ပိုင်က အဖြေမှန်ကို ရရှိသွားပြီမို့ အောင်ပြီကြွေးကြော်လိုက်သည်။ မွန်နှစ်မွန်ကတော့ ဂျက်စဖွယ် အပြုံးလေးတွေနှင့်။

‘နေဦး၊ နေဦး၊ မေးခွန်းတစ်ခု ဖြေဖို့ကျန်သေးတယ်’

မေယဉ်မွန်က လှမ်းတားသည်။

‘ခြင်္သေ့မင်းရဲ့ အစည်းအဝေးကို မတက်ရောက်တဲ့ကောင်၊ ဘာကောင်လဲ’

ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရ ဖြစ်သွားသည်။ စိုးပိုင်ဦးက ချစ်သူအတွဲတွေကို အားကျနေရဲ့။

‘တောက်ကွာ၊ ခုနေ ချစ်သူရှိတဲ့သူသာ လကမ္ဘာတက်ရမယ် ဆို ငါ... ငါ မပါနိုင်သေးဘူး’

ညည်းတွားလိုက်သည်။ ကျော်လင်းထိုက်က တစ်နံကန်ခုထိုး

စဉ်းစားရသွားပြီး

‘ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ အစည်းအဝေးကို မတက်ရောက်တဲ့ သတ္တဝါ တစ်ကောင်ရှိတယ်၊ ငါ သိပြီ’

‘ဂေါ်ဇီလာလား၊ ဒိုင်နိုဆောလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ အဖြေက ရှင်းရှင်းလေးပါ’

ကျော်လင်းထိုက်က ဖြေမဲ့အရေး ဆရာဟန်ပန်လုပ်နေသေးသည်။

‘ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ အစည်းအဝေးကို မတက်ရောက်တဲ့ သတ္တဝါကတော့ သစ်ကုလားအုတ်ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒီကောင်က ရေခဲသေတ္တာထဲ ရောက်နေလို့’

‘မှန်တယ်ဟေ့’

စိုးပိုင်ဦးက ဘုမသိ ဘမသိ ထအော်သည်။ အခုမှ အသစ်စက်စက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြမည့် ကျော်နှစ်ကျော်နှင့် မွန်နှစ်မွန်သည် ကြည်နူးခြင်းတွေကို ပေးအပ်သော ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတင်မိသည်။

လောက၌ လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်နေထိုင်ရန် မရှိမဖြစ်သည့် အခြေခံလိုအပ်ချက်တစ်ခုမှာ အချစ်ဖြစ်သည်။ အချစ်ကြောင့် ပွင့်သောပန်းတိုင်းသည် လှပတင့်တယ်မှုရှိသည်။

သို့သော် အချစ်ကြောင့် တစ်ဖက်စွန်းရောက်သူများနှင့် အတ္တမာနရှိသူများကြောင့် ကမ္ဘာတွင် အချစ်ဓာတ်သည် ခိုဝှမ်းလွှာကဲ့သို့ ပါးလျနေခဲ့သည်။

ကမ္ဘာမြေပေါ်က လူတွေဟာ မိန်းမတွေမရှိရင် ဘာဖြစ်သွားကြမှာလဲဟုမေးရာ အမေရိကန်ဟာသစာရေးဆရာကြီး မာခ်တို့နီးက လူတွေရှားသွားမှာပေါ့၊ သိပ်ကိုရှားသွားမှာဖြစ်ပါတယ်'ဟု ဖြေသည်။

ချစ်ခဲ့လျှင် ချစ်သူကို အလိုလိုက်ခြင်းသည် တန်ဆေးလွန်ဆောသဘောထားပါ။ ဒါမှ သာယာပျော်ရွှင်သော ချစ်သူဘဝရရှိမည်ပင်။

အော်တိုဟတ်စ်လေဒီစပါးတာကတ်ဇန်...။

ချစ်များရှင်

BURMESE
CLASSIC

ကျော်နှစ်ကျော် ရှေးချသမျှမှာ...

အပျင်းပြေဗေဒင်

မေးခွန်း	ကျော်စင်စိုင်း	ကျော်လင်းထိုက်
၁။	(၁)	(၁)
၂။	(၇)	(၅)
၃။	မေယဉ်မွန်(လက်ရှိချစ်နေသူ)	အေးမွန်နင်း(လက်ရှိချစ်နေသူ)
၄။	ဦးလင်းဇော် (ဖခင်)	ဦးသိန်းဇော်(ဦးလေး)
၅။	မခင်မာဇင်(ကြွေးရှင်)	မငွေငွေဝင်း (ကြွေးရှင်)
၆။	ဦးသာစည်ဟိန်း(အခါတော်ပေး)	ဦးစိန်ရောင်ထိန်(ဗေဒင်ဆရာ)
၇။	နှင်းယုကျော် (ငယ်ရည်းစား)	နှင်းလှိုင်ဝင်း(ငယ်ရည်းစား)
၈။	မြင်မြင်ချင်းမင်းကိုချစ်သွားပြီ (Nကိုင်ရာ)	မျက်လုံးလေးနဲ့ညှို့ယူလိုက်တဲ့ မင်းဘယ်သူလဲ (ဆင်ပေါက်)
၉။	သွားပြီ မရှိတော့ဘူး (ထွက်ထွက်)	တွေ့ရင်မှတ်မိဦးမယ်ထင်ပါတယ် (လေးဖြူ)
၁၀။	လှပမှုတွေပေါင်းစုံဖွဲ့စည်းကာ (ခင်မောင်တိုး)	ပိုနေရင်သာမသိသာတယ် လိုနေရင်ဘဝတစ်ခုလုံးဟာနေသလို (စိုင်းထီးဆိုင်)
၁၁။	တစ်နေ့ကုန်စုံချည်ဆန်ချည် လှုပ်ရှားနေ (မျိုးကြီး)	မျှော်လင့်သောတို့ရဲ့လက်တွေ့ထွက် (မျိုးကြီး)

၄င်းတို့အတွက် အဖြေနှင့် ရှင်းလင်းချက်ကို နောက်စာမျက်နှာတွင် ဆက်လက်ရှုပါဦး။

အပျင်းပြေ စိတ်တွက်ပေဒင်

အပျင်းပြေ (၂)ဆိုတဲ့ အမေးအဖြေလေးပါ။ စိတ်ပညာဆိုင်ရာ သဘောလေးတစ်ခုကို ပြောပြထားတာပါ။ လူ့စိတ်ကို စနစ်တကျ စမ်းသပ်ထားတာတစ်မျိုးလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ သည်နည်းလမ်းလေးဟာ ကောင်းလည်းကောင်း ပျော်စရာလည်းရှိပါတယ်။ စုစုပေါင်း သုံးမိနစ်ပဲ အချိန်ပေးဖို့လိုမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ညွှန်ကြားချက်တွေကိုတော့ တသွေမတိမ်း လိုက်နာဖို့လိုတယ်။ ညွှန်ကြားချက်တွေကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ လှည့်ဖျားမယ်ဆိုရင်တော့ အောင်မြင်မှာ မဟုတ်သလို နောက်ဆုံးကျခါမှ လှည့်ဖျားမိခဲ့တဲ့အတွက် နောင်တရနေမှာလည်း အသေအချာပါ။ ဒီတော့ အချိန်လေးနည်းနည်းယူပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ပါ။ ပျော်စရာလည်းကောင်း၊ အံ့သြစရာလည်းကောင်းတဲ့ အဖြေတွေ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ မလိမ်ကြေး မညာကြေး။

သည်နေရာကနေစပြီး တစ်ကြောင်းမှ ကျော်မဖတ်မိပါစေနဲ့။

သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း ဖတ်ပြီး လုပ်ဆောင်သွားပါ။

ကဲ... ဒါဆို စလိုက်ကြရအောင်။

ပထမဦးဆုံး လုပ်ရမှာက...

စက္ကူလွှတ်တစ်ရွက်နဲ့ ဘောပင်ဖြစ်ဖြစ် ခဲတံဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

ရေးလို့ထင်ရင် ပြီးတာပါပဲ။

နောက် သတိထားရမှာက...

လူနာမည်တွေကို ရေးတဲ့အခါ ကိုယ်နဲ့အမှန်တကယ် သိကျွမ်းနေတဲ့သူ၊ ရင်းနှီးနေတဲ့သူတွေကိုသာ ရွေးပါ။ ပြီးတော့ စိတ်ထဲမှာ ဖြိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲနဲ့ ပထမဦးဆုံး ပေါ်လာတာကိုသာ ရေးချလိုက်ပါ။ အကြာကြီး မစဉ်းစားရဘူး။ ဟုတ်ပြီလား။

ထပ်ပြောမယ်။ တစ်လိုင်းချင်း ဖြည်းဖြည်းဖတ်ရင်း ဖြေသွားပါ။

လုံးဝကျော်မဖတ်ပါနဲ့။

ကျော်ဖတ်လိုက်ရင် အံ့သြစရာ အဖြေတွေက အဝေးကြီးကို ရောက်သွားလိမ့်မယ်။

ဒီလိုဆို ပျော်စရာ ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ။

ကဲ... စပါပြီ...

(က) ရှေးဦးစွာ ၁ မှ ၁၁ အထိကို အမှတ်စဉ်ရေးထိုးပါ။

နမူနာ

၁။

၂။

၃။

၄။

၅။

၆။

၇။

၈

၉။

၁၀။

၁၁။

- (ခ) အဲဒီလိုထိုးပြီးရင် နံပါတ် ၁ ဘေးမှာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ဂဏန်းတစ်ခုကို ရေးလိုက်ပါ။
(ဥပမာ တစ်မှန်း (သို့) တစ်ရာထိ ကြိုက်တာကို ရေးပါ)
 - (ဂ) နံပါတ် ၂ ဘေးမှာလည်း ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ဂဏန်းတစ်ခုကို ထပ်ရေးပါ။
(ဥပမာ တစ်မှန်း (သို့) တစ်ရာထိ ကြိုက်တာကို ရေးပါ)
 - (ဃ) နံပါတ် ၃ ဘေးနဲ့ နံပါတ် ၇ ဘေးမှာတော့ ကိုယ်နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက် နာမည်များ ချရေးပါ။
(ဥပမာ ယောက်ျားလေးဖြေဆိုတာဆိုရင် မိန်းကလေးနာမည်၊ မိန်းကလေးဖြေဆိုတာဆိုရင် ယောက်ျားလေးနာမည်ကိုရေးပါ)
- ဖျတ်ခနဲ ပေါ်တာရေးရမှာ။ မြန်မြန်လေး ခြောက်... ကိုယ်နဲ့တော့ သိပ်အသက်မကွာစေနဲ့ပေါ့။
- အရေးကြီးတဲ့နေရာကို ရောက်တော့မယ်။ လုံးဝကျော်မဖတ်ပါနဲ့။ ကောင်းပြီ။ ဆက်ပြီး ရေးလိုက်ကြမယ်။
- (င) နံပါတ် ၄၊ ၅၊ ၆ ဘေးမှာတော့ မိသားစုထဲကပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းထဲကဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းထဲပေါ်လာတဲ့ နာမည်သုံးခုကို ချရေးလိုက်ပါဦး။
ရေးပြီးပြီဆိုရင်တော့ အောက်ကိုဆက်ဖတ်လိုက်ပါဦး။ ထပ်သတိပေးမယ်။

မလိမ့်နဲ့။ မညာနဲ့...။ လိမ့်ရင်ညာရင် နောင်တရလိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား။

- (စ) သီချင်းခေါင်းစဉ်လေးခုကို နံပါတ် ၈၊ ၉၊ ၁၀၊ ၁၁ ဘေးမှာ ချရေးလိုက်ပါ။
စဉ်းစားရခက်နေမယ်ထင်တယ်။ သီချင်းခေါင်းစဉ်မသိလည်း သီချင်းစာသားလေးဖြစ်ဖြစ် ခံစားမိသလို ဖျတ်ခနဲပေါ်တာတွေ ရေးချလိုက်။ အကြာကြီးမစဉ်းစားပါနဲ့။
 - (ဆ) ကဲ... အားလုံးပြီးသွားပါပြီ။ ဒါဆို လိုရာဆုတောင်းလိုက်ပါ။ အားလုံး သေချာပြီဆိုရင်တော့ အဖြေတွေကို ကြည့်လိုက်ပါ။
- နံပါတ် ၁ မှာရေးထားတဲ့ ဂဏန်းအတိုင်း (လူအရေအတွက်) စေ့အောင် နံပါတ် ၂ မှာ ရေးထားတဲ့ ဂဏန်းအတိုင်း (ရက်အတွင်း) ဒီအမေးအဖြေလေးကို ပြောပြလိုက်ပါ။ ဒါဆို ဆုတောင်းတွေ မကြာခင် ပြည့်လာပါလိမ့်မယ်။
(ဒါကိုတော့ ချင့်ယုပေါ့လို့ ပြောချင်ပါတယ်)
- နောက်ပိုင်း အဖြေလေးတွေကတော့ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီမဟုတ်လား။ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး။
- နံပါတ် ၃ ဘေးမှာရေးထားတဲ့သူ နာမည်က ကိုယ့်ချစ်တဲ့သူတဲ့။ (ဟုတ်ရဲ့လား)
- နံပါတ် ၇ ဘေးမှာရေးထားတဲ့သူကတော့ ကိုယ်ကကြိုက်နှစ်သက်တဲ့သူတဲ့။
ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့တော့ သဘောထားသိပ်မတိုက်ဆိုင်တာပဲပါတဲ့။
မှန်သွားလို့ အံ့သြသွားပြီလား။

- နံပါတ် ၄ ဘေးမှာရေးထားတဲ့သူကိုကျတော့ ကိုယ်က ဂရုအစိုက်မိဆုံး၊ အလေးပေးမိဆုံးသူပါတဲ့။
- နံပါတ် ၅ ဘေးမှာရေးထားတဲ့သူကတော့ ကိုယ့်ကိုကောင်းကောင်းသိရှိနားလည်သူပေါ့။
- နံပါတ် ၆ ဘေးမှာရေးထားတဲ့သူကတော့ ကိုယ့်အတွက်ကံကောင်းစေမယ့်သူပါပဲ။
တကယ်မှန်ရင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးလိုက်ပါ။
- နံပါတ် ၈ ဘေးမှာရေးထားတဲ့ သီချင်းခေါင်းစဉ် (သို့) သီချင်းစာသားလေးကတော့ နံပါတ် ၃ ကသူနဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ သီချင်းလေးပါ။
- နံပါတ် ၉ ဘေးမှာ ရေးထားတဲ့ သီချင်းခေါင်းစဉ် (သို့) သီချင်းစာသားလေးကတော့ နံပါတ် ၇ ကသူအတွက်ပါတဲ့။
- နံပါတ် ၁၀ ဘေးမှာ ရေးထားတဲ့ သီချင်းခေါင်းစဉ် (သို့) သီချင်းစာသားလေးကတော့ ကိုယ့်စိတ်ကို အများဆုံးရောင်ပြန်ဟပ်နေတဲ့ သီချင်းပါတဲ့။
- နံပါတ် ၁၁ ဘေးက သီချင်းကတော့ ကိုယ့်ဘဝခံယူချက်ကို ရည်ညွှန်းဖော်ပြနေတာပါတဲ့။
ကဲ... အားလုံးပြီးတော့ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်သွားပြီ မဟုတ်လား။
တကယ်လို့ လိမ်ခဲ့ညာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ အခုလို ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။
ရစ်စ်ပီတီနီက ပြောဖူးတယ်။
လိမ်တာဟာ အနာဂတ်မှာ ပြဿနာတက်တက်သလို အမှန်တရားကတော့ အတိတ်ကို ပြဿနာရှာတတ်တယ်တဲ့။
အားလုံး... အားလုံး ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နိုင်ကြပါစေ။